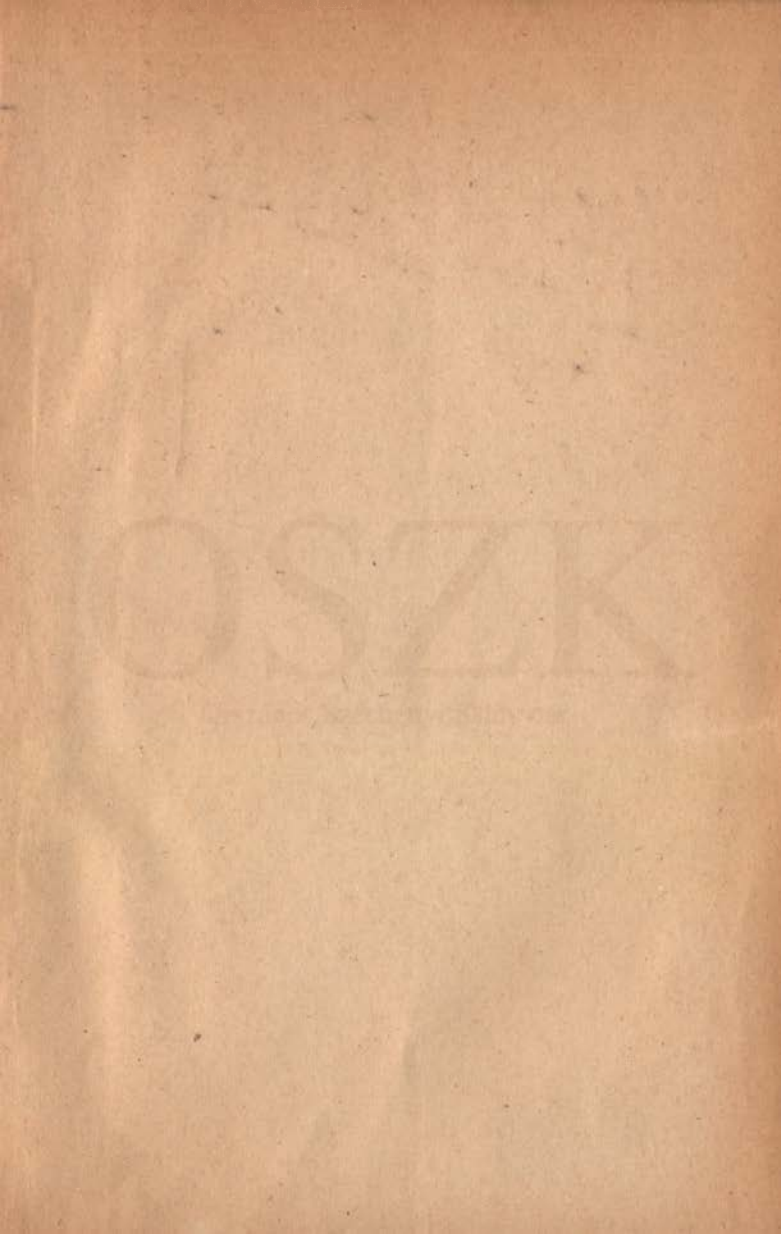

12 220
94

Lavary
—
Pokel a
hegyek
között

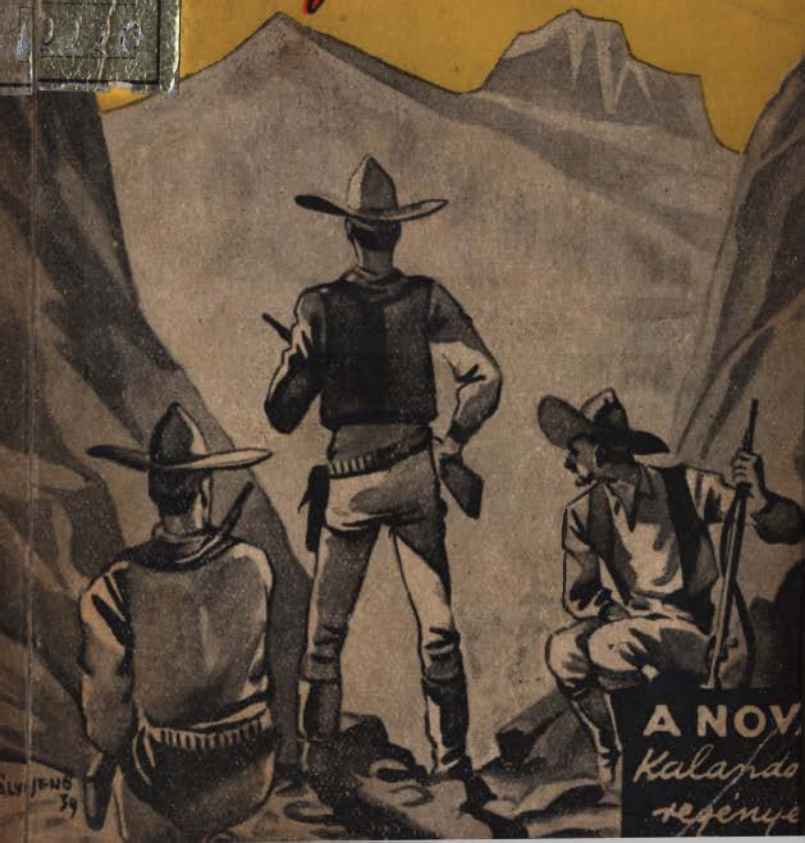

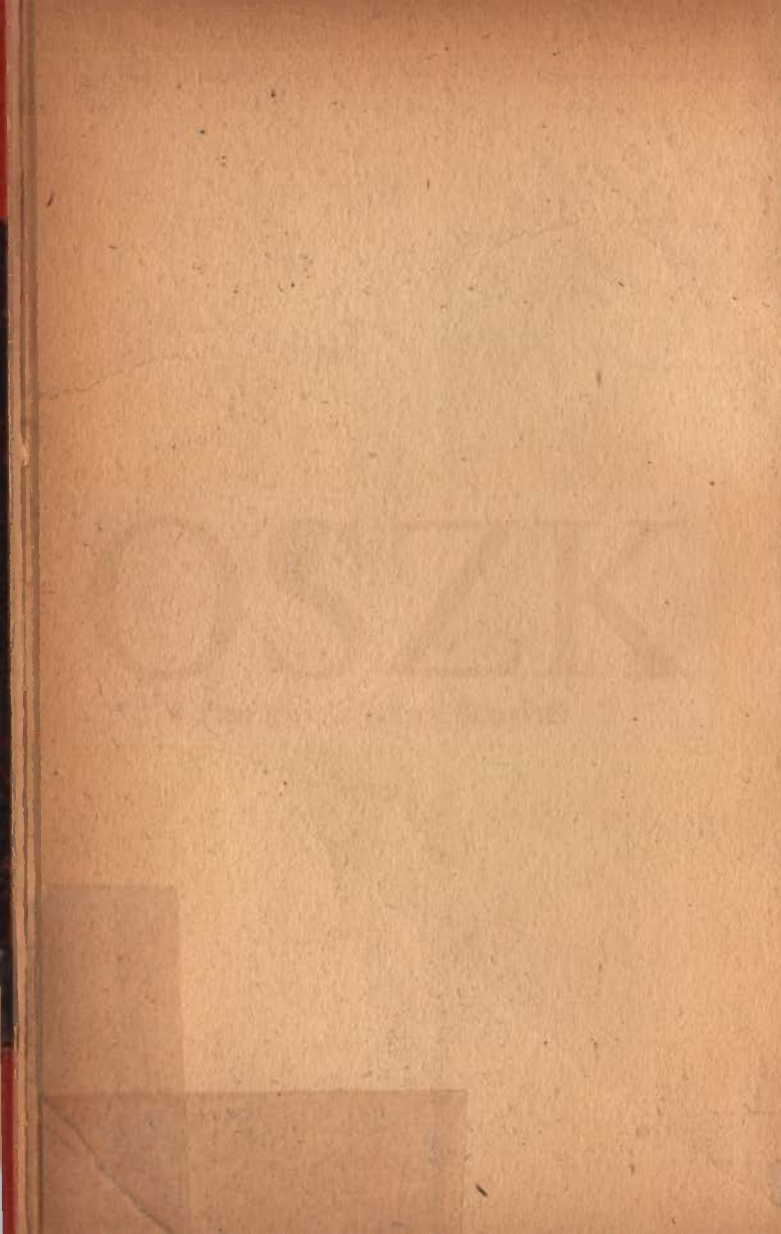
ÓSZK

G. LAVERY

*Pokol
a hegyek között*

A NOV.
Kalandos
regénye

GIBSON LAVERY

POKOL A
HEGYEK KÖZÖTT

NOVA IRODALMI INTÉZET

GIBSON LAVERY

kiadásunkban megjelent munkái:

A NEVADA SZELLEME

POKOL A HEGYEK KÖZÖTT

24

Minden jog, film, dramatizálás, fordítás stb. fölött
kizárólag a Nova Irodalmi Intézet, Budapest,
VI., Andrásy-út 32. rendelkezik.
1939.

ELSŐ FEJEZET.

Az orgyilkos Ronny.

1.

A kocsmában hirtelen csend lett.

Egy másodperccel előbb még mindenfelől, vídám beszélgetés, vendéglői moraj, olvadt össze, különböző asztalok felől egyesülve. Kacagás, pohárcsörgés egy-egy élénk felkiáltás rikítótt csak ki az egyhangú zsongásból. Azután hirtelen csend lett. Az arcok kedvtelen kifejezésre ernyedtek, az emberek megmozdultak a székeiken és kelletlenül elfordultak az ajtó irányából, némelyik töltött, vagy ivott, hogy áthidalja a kínos szünetet.

A változást az a vendég idézte elő, aki most lépett be. Ő is észrevette a hirtelen változást, mert egy lapos, rosszindulatú pillantással, mogorván szét-nézett, miközben becsukta az ajtót. Egyik asztaltól a másikig járt ez a szúrós tekintet. Akivel éppen szembenézett, az elfordította a fejét, vagy fütyürészve a mennyezetre bámult, esetleg a poharához nyúlt.

A jövevény kissé bizonytalan léptekkel megindult a söntéspolc felé. Egyszer még féloldalt fordult és megállt, két hüvelykujját a revolverövébe akasztva, előredüllesztett mellel kihívóan, ajkbigygyesztve, azután egy imbolygással meglazult ez a merev tartása és továbbment, mint, akit valami láthatatlan kéz meglökött; előre dülöngélt a bádogasztalig.

— Whiskyt . . . — bökte ki rekedten.

Hiller, a kövér, nyájas vendéglős, úgy megváltozott, mintha kicserélték volna. Barátságos gyerekarca, merev lett, néhány rövid, gyors mozdulattal betöltötte és letette az italt a jövevény elé.

Ez gyorsan felhajtotta az italt, megtörölte a száját és közben ismét körülnézett. A beszélgetés már megindult az asztaloknál, de halkabban és vontatottabban. Az ajtó mellett ülő cowboyok, akik az új vendég érkezéséig kártyáztak, most ismét leosztották a lapot. A postamester hörpintett az italából, azután odafordult az asztalánál ülő favágókhoz. Ezeket a vegyeskereskedő hozta be Hillerhez egy áldomásra, mert lejöttek a hegyekből, hogy ellássák magukat néhány takaróval, tölténnyel, meg fejszenyéllel.

— Miről is beszéltünk . . . ? — kezdte halkan a postamester.

A különös jövevény, egyszerre, minden látható ok nélkül, hangosan felkacagott, azután előhúzott egy cigarettát és háttal a polcnak, két könyvére támaszkodva, megvetően, lebiggyesztett szájával fixirozta a vendégeket.

Errefelé Winstonban nem maradhat meg sokáig a gyáva ember, de kihívó viselkedéssel bárki emberfia megjárhatja, ha Hillernél, a „postakocsi” vendéglőben próbálkozik ilyesmivel. Ez az ember mégis olyan nyílt megvetéssel, gúnyos mosollyal, cseppet sem leplezett kötekedő szándékkal állt ott, hogy csak igen gyáva emberek tűrhették szó nélkül a nyegleséget.

És Winston lakói nem voltak gyáva emberek. A részeg vendég viselkedését, még különösebbé tette, szokatlan elhanyagoltsága. A nyugati lakós nem fordít különös gondot a megjelenésére, de a nyomorúságos külső ismeretlen valami, mert aki dolgozni akar, az mégél a kezemunkájából és amennyire az egyszerű, viseltes, sőt kissé kopott ruhá-

nak, elnyűtt kalapnak polgárjoga van, annyira nem látják sehol szívesen a rongyos és piszkos embert. A kötekedő viszont szálnalmas külsejű alak volt. Csizmájának félig levált a talpa és az öt nap előtti eső sara lepte be. Ruháján mindenütt szakadások éktelenkedtek, nyakvédőjét bizonyára elvesztette valahol és hogy az ingének eredetileg milyen színe volt, az a gyűrött poros fehérenműn már nem látszott meg. Csupa rongy, sár, piszok volt ez az ember. Sovány arcán, besüppedt szemgöd్రén, az elvadultság, a nélkülözés és az alkoholizmus jellegzetes kifejezése ült. Kócos sötét haja a sombrero alól rendetlenül a homlokára lógott. Hogy mennyire lefogyott, az legjobban a revolverövén látszott. Ez az öv, amely bizonyára megfeszült a derekán, amikor vásárolta, most lecsúszott és előrelógott, hogy a két hatalmas Colt revolver táskája, szinte a térdét verdeste. Jobb kezének ujjaival több napos szakállát dörzsölgette és vörös lében bóbiskoló szemei újra, meg újra körbejártak, részeg réveteg pillantásával a jelenlevőkön.

Mélységes csend volt.

A toprongyos ember, bizonytalan kaszáló járással elindult, egyenesen a postamester felé.

Néhány másodpercig vigyorogva, egészen előrebígyesztett alsóajakkal nézegette a postamestert. Azután remegő kézzel odatartotta a cigarettáját.

— Szabad egy kis tüzet . . . Mr. Forster?

Forster letette kezéből a szivarját, gyufát vett elő és tüzet adott. A másik hosszúakat szippantott a cigarettából és állva maradt az asztalnál.

A csend kínossá vált. A postamester kissé sápadtan, de elég határozottan nézett a tolakodóra.

— Kíván valamit Ronny?

— Mi? . . . — kérdezte bámészkodva a megszólított. — Óh igen . . . mondjuk . . . talán kívánnék. De nem magától Forster . . . Tudja a maguk viselkedése . . .

A vegyeskereskedő békítően szolt közbe.

— Azt hiszem senki sem bántotta Mr. Kerry. Tüzet kért Mr. Forstertől és most ég a cigarettája.

— Igen . . . de Mr. Forster letette a szivarját . . . letette . . . és gyufával adott tüzet . . . ez olyan . . . mintha kesztyűsen nyujtaná a kezét . . .

Forster kissé odábbhúzta a széket, mert valóságos alkoholfelhő hömpölygött feléje Ronny szájából.

— Kötekedni akar? — kérdezte csendesen az egyik bányász.

Ronny végtelenül lenéző ajkbiggyesztéssel fordult meg a tengelye körül, úgy, hogy bizonytalan lábait egymásracsavarodtak. Azután csak ennyit mondott:

— Magukkal? . . . — És legyintett.

Viszament a polchoz.

— Whisky!

— Ne igyon többet Ronny, — felelte Hiller bizonytalanul. Ronny oldaltrágta cigarettáját, a szája sarkáig és a bal szemöldökét annyira lehúzta, hogy szinte eltűnt a szeme. Azután lassan szótagolva megismételte:

— Whi-skyt . . .

A kocsmáros szó nélkül italt töltött és odatette a polcra. Ronny kiitta a whiskyt azután, mintegy tudomást sem véve a többiekről monologizálni kezdett:

— Nem törődöm vele . . . hogy mit beszélnek.. a patkányok . . . A hátam mögött pöffeszkedhetnek . . . Akármelyik fráter összesúghat rólam a másikkal, ha nem vagyok ott . . . de aki kesztyűsen . . . nyújtja a kezét . . . aki szembe is merészel . . . pöffeszkedni, azzal elbánok . . . Akinek nem tetszik az majd megmondhatja.

Hallgattak. Ronny odadobott egy pénzdarabot az asztalra, azután kiment és bevágta magamögött az ajtót, hogy csak úgy rezgett.

A nehéz csend még ott lebegett vagy két másodpercig. Azután először egy szék recsegett, amit

valaki közelebb húzott az asztalhoz, majd néhányan megtalálták a méltó felháborodás hangját.

— Nem tudom, hogy miért tűrik ezt?! — kiáltotta a vegyeskereskedő. — Valósággal garázdálkodik itt a városban!

— Csak nem képzeli, hogy odaállok egy ilyen-nel? . . . — felelte Forster.

— Megmondom a sheriffnek, hogy tiltsa el a helyiségeből — csapott az asztalra Hiller.

A cowboyok más szempontból fogták fel az ügyet.

— Ostobaság, hogy nem merünk felelni neki, — mondta az egyik, — hiszen már csak az árnyéka önmagának.

— Azt hiszed, ha valaki sovány, az már gyenge is?

— Azt nem tudom, — felelte a másik, de annyi bizonyos, hogy, aki remegő kézzel tartja a cigarettát, az nem kezeli olyan biztosan a revolvert, mint régen . . .

— Csak azt nem értem, — fordult az egyik favágó a postamesterhez, — hogy miért nem megy el Arizonából, vagy legalább erről a vidékről, ahol ismerik.

— Mert csökönyös és rosszindulatú ember, — mondta a postamester. — Mert fejébe vette, hogy az egész város fog elköltözni innen miatta.

— És nincs, aki elbánjon vele?

Néhány másodpercig zavartan hallgattak, azután a postamester igyekezett hetyke hangon felelni:

— Rendes nyugati ember nem áll oda az ilyennel . . .

— Azután . . . — dünnyögte a vegyeskereskedő. — Veszett ember, akitől minden kitelik . . . olyan mint az ördög . . .

Zavartan hallgattak.

— De hiszen úgy néz ki, mint, aki eldől ha mellbe lökik erősen.

— Hm . . . mégsem ajánlom, hogy mellbelökje. Vagy ki tudja . . . Az is lehet, hogy legyöngült és csak a neve meg a régi híre védik meg attól, hogy elbánjanak vele . . .

A helyiség legtávolabbi zugában, szinte észrevétlenül egy karvalyorrú, ősz ember ült. Sok ránc barázdálta keresztül-kasul az arcát. Miután Ronny elhagyta a helységet, az ősz ember előrejött. Kissé hajlott háttal, lomha testtartással, járt, mintha szélesvállú, domború mellkasú felsőtestét nehezen hordaná. Nagyerejű emberek lépnek ilyen majomszerűen ingadozó járással, lengő karokkal. Keskeny szája kissé ferdén húzódott balfelé, attól a ránccá beidegződött állandó gúnyos mosolytól, amely ezt az arcot annyiszor tette rosszindulatúvá, ravasszá, vagy gyanakvóvá. A roppant vállú ember, felsőkarján, szinte láthatóan duzzadt a kabát az izmoktól. A herkulesi megjelenés nemcsak ősz és ráncos külsejével, hanem értelmes, magas homlokával, okos szemével is ellentétben állt. A fej egy ravasz, diplomatára emlékeztetett, a roppant vállak a majomszerűen lengő karok, faragatlan, nyers díjbirkózóra.

— Ki volt ez az ember? — kérdezte az ismeretlen, ősz vendég Hillertől.

— Aki elment? . . . Ronald Kerry — felelte a kocsmáros, kissé kedvtelenül, mint aki nem szeret erről beszélni.

— Meg tudná magyarázni az iménti jelenetet?

— Mit kell magyarázni? . . . — felelte egyre kelletlenebbül a kövér Hiller. — Kötekedik az emberekkel . . . És hát . . . Szóval elkerülik a nézeteltérést vele . . . Fizetni tetszik?

— Félnek tőle, vagy lenézik?

— Hát . . . ez is, az is . . . De nem tartozik rám.

— Ember! Mi a fenét titkolózik? Azt higgyem talán, hogy errefelé nem mernek elbánni egy részeg, garázda csavargóval?

— Ha bosszantja, menjen utána és verje meg . . . Lehet, hogy errefelé még tanulhat valamit egy részeg csavargótól is.

— Nézze kérem, én nem szeretem a kertelést és kíváncsi vagyok az iménti jelenet értelmére. Ez a Ronny tett valamit, amiért errefelé megvetik, ezért gúnyolja az embereket. Viszont olyan legénynek tartják, akivel szemben nem tanácsos erélyesnek lenni.

— Mondjuk, hogy így van. Én semmi esetre sem ártom magam Ronny ügyeibe . . .

— Gonosztevő?

— Én ezt nem mondtam rá — tiltakozott hevesen Hiller, — Szabályosan felmentették . . . És különben is hagyjon békét nekem . . . !

Az öszhajú ledobott egy pénzdarabot az asztalra és kiment a helyiségből. Még látta, Ronald Kerryt, amint kantárjánál fogva vezette a lovát. Olykor-olykor, a falnak dőlve elindul az uccán. Az idegen szintén elkötötte a fogadó tornácoszlopához kötött lovak közül a saját állatát és követte a részegét.

2.

Az egyik cowboy a kártyázók közül most oda-szólt Hillernek:

— Mit járatod a szádat Jeff? . . . Lehetne annyi eszed, hogy ne beszélj ennek az idegennek Ronnyról.

— Miért, mit mondtam? Hallottátok mind, hogy faggatott és én nem akartam válaszolni, — mondta kissé ijedten Hiller. — Végre is süketné-mának nem tettehetem magam.

Körülnézett, mint aki helyeslést vár, de az emberek behúzták a nyakukat. Collins, a fegyverkovács vállatvont:

— Nem kell okot adni annak az alaknak arra,

hogy itt verekedést kezdjen. Ez a legokosabb. Nem?

A vegyeskereskedő élénken bólogatott.

— De mennyire!

— Dehát mit mondtam? — siránkozott Hiller.

— Azt mondtad, hogy felmentették.

— Na és? . . . Az is sértés, ha valakit felmentenek? Ha azt mondtam volna, hogy elítélték, az egészen más lenne . . .

— Az lett volna az igazságos . . . — dörmögte az egyik favágó.

Az egyik asztal mellől Wichy, a lóvadász emelkedett most fel és az asztalra csapott.

— Hát én végetvetek ennek! Egy részeges, tántorgó fickóról van szó és ti úgy beszéltek róla, mintha még ma is az lenne, aki volt.

— Nagyon helyes! — mondta az egyik cowboy. — Legfőbb ideje, hogy próbát tegyünk vele. Valamennyien úgy érezzük, hogy Ronny már nem a régi. Csak éppen meg kellene győződni valakinek erről és mindenki a másiktól várja, hogy megfelelően Ronnynak.

— Hát én kipróbálom! Ha ide beteszi még egyszer a lábát és nem viselkedik tisztességesen, akkor elbánok vele — jelentette ki Wichy.

Izmos ember volt. A lóvadász, mind kemény legény. Sokszor hetekig nyargal hegyen-völgyön át egy szép állat nyomában és ha nem jár hiába, akkor veszélyes munkával, amihez kitűnő ideg, elsőrangú izomerő szükséges, fogjul ejti a vadlovat. Ezért mindannyian úgy érezték a helyiségben, hogy valóban Wichy az, aki alkalmas arra, hogy kísérletet tegyen Ronnyval, miután a lóvadász mesterségénél fogva megszokja a bizonytalan és kockázatos vállalkozásokat.

— Nem vagyok híve a verekedésnek, — mondta a postamester, — de helyeslem Mr. Wichy elhatározását. Nemcsak azért, mert ez a Kerry, kö-

tekedik, hanem elősorban, mert szégyene a vidéknek. Nem hiszem, hogy van a nyugaton még egy olyan város, ahol eltünnék az ilyen . . . az ilyen...

— Orgyilkost! — kiáltotta Wichy. Ijedt csend lett. — Mit hallgattok el? Torkig vagyok evvel az ostobasággal. Ha ezerszer mentették fel, akkor is orgyilkos! Ha legközelebb bejön a kocsmába, itt mindenki előtt a szemébe mondom, hogy valamennyien azt tartjuk . . .

— Kérem, kérem . . . — szólt közbe a vegyeskereskedő.— Csak a maga nevében beszéljen.

— Igaza van Wichynek! — szólt közbe az egyik cowboy. A hangulat már olyan volt Ronny ellen, hogy egy elszánt ember példája megindította a lavinát. — Én is tudtára adom Ronnynek, hogy mit tartok felőle. Nevetséges, hogy eddig nem tettük meg. Aki orvul lövi agyon az ellenfelét, az nem lehet olyan veszélyes férfi, mint amilyennek Ronnyt tartjuk. Ha valóban olyan lenne, akkor szemtől-szembe küzdött volna meg Teddy, Backkel.

A hangulat egyszerre bizakodó és elszánt lett. Az emberek érezték, hogy végre leszámolnak majd az orgyilkossal. Ronald Kerry ezalatt kiszáradt torokkal, tántorogva bandukolt Winston főuccáján. A lovát már régen elengedte, de az állat értelmesen, lassan lépegetett a gazdája mögött. Valamikor talán szép, nemes mén lehetett, de most inkább a nagyvárosok, egyfogatú kocsija előtt trapoló gebékre emlékeztetett. Beesett horpaszai, komikusan kiszögellő lapockacsontjai azt mutatták, hogy agyonhajszolt, rosszul táplált, végsőkéig leromlott állat. Olyan volt, mint a gazdája: elhanyagolt, sáros, poros, jóformán csont és bőr.

A forgalmas úton, mintha egy toprongyos kísértet járna a lovával, az emberek keresztülnéztek a részeg alakon. Aki szembejött, nagy ívben tért ki előle, akik a gyalogjárón haladtak, az eget, vagy

valamelyik háztetőt nézték Ronald feje felett és hajdani jó cimborája, egy kereskedő gyorsan bement a boltjába, mikor meglátta. Ronny olykor felvonta a vállát és egy-egy apró kézmozdulatot tett, mint, aki magában beszél. Néha megállt dülöngélve és kihívóan nézett a feje felett elmélázó emberekre, de egyetlen tekintetet sem sikerült elfognia. Winston lakói közül senkisémmé nézett rá. Ahogy a bandukoló mén mögéje ért és orrával surolta a vállát, mintegy nógatva a gazdáját, Ronny megingott, azután egy oldalt kitérő, nagy kaszáló lépéssel ismét továbbment, valamit morogva.

Ronny magávalhordta a „lepracsengenetyűt“. A középkor bélpoklosai kötelesek voltak egy-egy csengenetyűt rázni, ha emberek között jártak, hogy messze elkerülje őket mindenki, aki egészséges. Ilyen láthatatlan csengenetyű; egy hátulról lepuftantott ember lélekharangja csilingelt Ronny körül.

Arizonában előfordult már, hogy törvényen kívül helyezett rablót nem sikerült kézrekeríteni, mert bátorsága és néhány jótette, amellyel szegényeken segített, tetszett az embereknek. Előfordult, hogy jószándékú betörőt, ha büntetését kitöltötte megtűrték maguk között. Volt már eset rá, hogy egy, vagy más okból, felakasztott gyilkost is részvétellel emlegettek, de Ronald Kerry számára nem volt egyetlen jó szavuk, egyetlen tekintetük sem. Nem akadt farm, amelyiken megmaradt volna cowboy, ha Kerryt alkalmazzák, messze környéken nem volt kocsmái asztal, ahová leülhetett volna más ember mellé, nem akadt senki, aki megszólítsa, nem lehetett olyan beteg, hogy bárki megsajnálja, a bélpoklosok elátkozott csengenetyűje szüntelenül szólt körülötte:

Orgyilkos!

Talán jobban megértik, hogy mit jelent ez a szó, a kemény, de erkölcsös és iratlan törvényeiben

kíméletlenül szigorú vadnyugaton, ha azt mondom, hogy éppen úgy néztek Ronnyra, mint New Yorkban egy tisztos polgárra, akiről kitudódott, hogy emberhúst eszik.

Ronald Kerrynek állandóan viszálya volt Theodor Backkel. Mindenki tudta, hogy előbb-utóbb összecsapásra kerül közöttük a sor. Két olyan emberről volt szó, akik száz lépésről, keresztül lőtték a kör ász szívét és kétszer nyerték holtversenyben a kormányzó évi nagydíját, amiért Arizona állam legjobb lovasai szálltak nyeregbe. Látszólag barátok voltak, de ez a barátság, a nyájas gúny késélén táncolt. Mindenki tudta, hogy egyszer el kell döntení, ki az erősebb: Teddy, vagy Ronny? Azután jött egy leány keletről, Attle nyomdász unokahúga. Ronny és Teddy a két „barát” ismét egyforma szerencsével versenyeztek. De amíg a kormányzó nagydíját el lehet osztani két részre, egy keletről érkezett leány szíve, legalábbis együgyü férfiak felfogása szerint, oszthatatlan és csak teljes egészében nyerheti el valaki. Joan Attle talán különös kedvtelést is talált abban, hogy a két veszettül elszánt legényt versengeni lássa. Miss Attle-nek ez tetszett. Mit tudják Bostonban, vagy Philadelphiában, hogy errefelé a sűrű férfivér még ismeri az egyszerű ősi törvények parancsát? Mit tudnak az ilyesmiről keleten, ahol teliholdas éjszakákon nem hallatszik távolról, az éhesen ügető farkas panaszos üvöltése?

Hiller vendéglőjében azután megtörtént egy napon a döntő szóváltás. A gúnyos, éles vitát, Teddy Back így fejezte be:

— Elég volt a fecsegésből. Ha éjszakára kíséltasz Fred Martins erdejébe, rámtalálhatsz a patak nál, ahol a villámsújtotta fenyő van. Azt hiszem megértettél. Éjfélre ott leszek. Nem szeretnék hiába várni rád, Ronald Kerry!

— Légy nyugodt, — és még kétértelműen hozzátette, — nem fog rádvirradni Teddy Back.

— Örülök, hogy megértettük egymást Ronny. Addig is jó lesz, ha ma nem iszol többet.

— Gondolod? Hiller! Dupla whiskyt!

A körülállók komoran hallgatták őket. Ronny felhajtotta a whiskyt. Akkoriban is szerette az italt, de több mértékletességgel fogyasztotta. Sohasem látták poros, vagy szakadt ruhában, lovának szörén megcsillant a napfény, olyan tisztán és ápoltan tartotta. Ronny, a híres Greenwood, mintafarmon volt intéző. Teddy Back egy kis fürésztelepet bérelt Martins erdejében. Abban az erdőben, ahová Ronnyt éjjéli találkozóra hívta.

Ronny, akit különösen nyakas természete miatt akkoriban a „csökönyös Kerrynek“ neveztek, olyan részegen szállt nyeregbe, hogy néhány másodpercig inga módjára lengett jobbra-balra a felsőteste, amíg a megfelelő pozícióba jutott ahhoz, hogy sarkantyút adjon a lónak.

— Hej Ronny! — kiáltott rá Hiller, aki egy borosüveggel a kezében a tornácig kísért. — Elküldöm a fiút Teddyhez és megmondom, hogy holnapra halasztod a találkozót.

— Mit halasztok? . . . Találkozót halasztani?

— Nincs esélyed, ilyen részegen . . .

Ronny előrántotta a revolverét és odalőtt Hillerre. Csörrenés hallatszott. Hiller kezében szilánkokra tört a kersztüllött üveg és míg a kövér vendéglős az ijedségtől dermedten, szájtátva állt, Ronny felkacagott és máris nyargalt eszeveszetten, egy gomolygó porfelhő közepén.

Másnap reggel Teddy Bucket holtan találták a villámsújtotta fenyő közelében. Hátról érte a lövés és a golyó, egy fontos ideggócnál, a gerincébe furódott. Ronald Kerryt letartóztatták. A vádlott tagadta bűnösségét és az esküdtszék „meggyőző bizonyítékok híján“ felmentette.

3.

Ronny nem hagyta el Arizonát. Sőt, Winstont sem. Hogy miért? Maga sem tudta. Csökönyössége, szívóssága, makacssága lehetetlenné tette számára, hogy ne szálljon szembe valamivel, ami ellene irányul. Az emberek elkerülték, mint a belpoklost. A Greenwood uradalomból természetesen nyomban menesztették. Munkát sehol sem kapott. Épp ezért maradt. Ne higyje Greenwood, ne higyük ezek az emberek, ezek a senkik . . . Hogy mit ne higjenek, azt már sohasem gondolta végig. Ennyi elég volt ahhoz, hogy kihívóan járjon köztük, készen minden pillanatban arra, hogy szemébe mondják azt a véleményt, amit a háta mögött beszélnek és akkor . . . akkor kitörne belőle minden! Joan Attle természetesen nyomban visszautazott Keletre. Az a másik lány, akivel Joan érkezéséig jól megértették egymást a szomszédos Viscounts községben, Elly Harisson, nyomtalanul eltűnt a környékről és sohatöbbé nem tért vissza Arizonába.

De Ronny maradt. Lerongyolódott, az alkohol végleg hatalmába kerítette, heteken át csak egy-egy elkerülhetetlenül szükséges szót váltott egy kereskedővel, vagy valami idegennel. Sokszor néhány napra eltűnt a városból. Eleinte azt hitték, hogy mégis csak más vidékre költözik, de azután ismét megjelent, még lomposabban, züllöttebben részegebben, kihívóbban és egy farkasbőrt adott el Goddardnak, a szörmekereskedőnek. Azután ott ödöngött a városban, amíg pénze volt, egyedül, kiátkozottan, elvadultan . . .

Most is Goddardhoz ment. A kereskedő, komor, hűvös arc kifejezéssel biccentett Ronny felé.

— Hoztam valamit Goddard . . . — mondta és csomagot hozott be, ami eddig a nyereg mögött volt a lóra kötve.

— Nem járnak most erre a vásárosok, — felelte kedvtelenül Goddard.

— Ezt azért mondd vén hiéna, hogy még jobban megzsarolj. Pedig, amit most hozok, annak meg kell adni az árát . . . Kis híján én is megadtam.

— Én csak annyit tudok adni . . .

Nem folytatta. Csodálkozva nézte a szörmét. A kiháló félben lévő óriási szürkemedve bundája került elő, az elvágott kötelek között széthulló csomagból. A világosszürke, hatalmas szörmecsomók, itt-ott sötét foltba tapadtak össze a vértől.

— Szürkemedve . . . hol lőtted?

— A Sziklás Hegységben. Mit adsz érte?

Az ajtó előtt megjelent egy pillanatra a szélesvállú, ősz ember, ráncos arca. Goddard időközben visszanyerte higgadtságát.

— Hát . . . ez szép vadászteljesítmény . . . igazán csodállak, de mint szörme . . .

Ronnynak már nagyon kiszáradt a torka és egyetlen centje sem volt.

— Pokolba az üres szavakkal! — kiáltotta rekedten. — Azt kérdeztem, hogy mit adsz érte?

— Igazán nem áldozhatok többet húsz dollárnál erre a szörmére . . .

— Rabló! . . . Azt hiszed azért, mert ki vagyok szolgáltatva neked . . .

— Én csak megmondtam az árát. Ha tetszik itthagyd, ha nem úgy is jó.

Ronnynak fejébe szaladt a vér.

— Hát nem! . . . Érted?! Nem . . . Azért sem! Inkább darabokra vágom és eldobom... Te dögmádár!

Gyorsan összezsomagolta a bőrt és ment. A nap forrón sütött, a ló búsan bólogatva lépkedett mögötte. Egy ház előtt kisgyermekek nézték, kíváncsi, tágranyílt szemmel és mikor Ronny felé-

jük fordult, lassan, ijedten egymásbafogódzva, a falhoz húzódtak . . .

A szomjas, porlepte, fáradt emberre úgy hatott ez a jelenet, mintha a torkát szorítanák meg. Szeretett volna vaktába lövöldözni a járókelőkre. De a nap egyre forróbban tűzött, a por egyre kesernyésebb ízzel rakodott le a szájában és úgy áhította az italt, mint egy eltévedt sivatagi vándor.

Arra nem is gondolt, hogy visszamenjen Goddardhoz és odaadja a bőrt húsz dollárért. Még ha valóban az életét válthatta volna meg ezzel a pénzzel akkor sem . . . A sarkon feltűnt egy facsoport mögül Hiller vendéglője. Ideges, gyors mozdulatokkal odakötötte a lovát, az egyik oszlophoz és bement.

A moraj ismét úgy elhalkult, mint a délután folyamán, mikor ittjárt. De most nem nézett sem jobbra, sem balra, hanem egyenesen a söntéspolc-hoz ment.

— Hiller! — mondta a kövérnek. — Egy bőrt hoztam neked. Vedd meg tőlem.

A kocsmáros, akit a támadó hangulat heve, szintén magával sodort, kissé nyersen felelt:

— Nem vagyok bőrkereskedő, ezt tudhatod.

— Megveheted dísznek, a kocsmád falára. Odaadom olcsón! Nézd meg . . .

Wichy lassan előrejött. Az egyik cowboyfiú letette a kártyát és felállt. A vegyeskereskedő gyorsan hazament. Viharelőtti fülledt, feszült hangulat ült a helyiségen.

Ronny elvágta a köteleket.

Wichy cigarettára gyújtott, kissé megigazgatta az övét és lassú hetyke léptekkel odalépett Ronald Kerry mellé.

— Nézd! Itt a bőr! — mondta Ronny, Hillernek . . . Mennyit adsz érte?

Felemelte a földről a szürkemedve kócos, hosszúszőrű, mocskos bundáját és magasra tartotta.

— Szürke . . . medve . . . — dadogta Hiller és csodálkozva hátralépett. Wichy meg sem mozdult.

Nagy, csend lett.

— Na mit bámulsz? — kiáltotta nyersen. — Adsz érte valamit, vagy nem?

Egy szék reccsent. A cowboy ismét visszaült. Hiller összeszedte magát. Végre is nem kellett tartania Ronnytól. Mentegetődzve vont fel a vállát:

— Nem tudom mit kezdjek vele . . . ha . . . ha éppen megkérsz rá . . . — először ki sem merte mondani, — adhatok nyolc dollárt . . . Ez nagyon kevés . . . de én nem vagyok . . .

— A tied! — Keresztülhajította a polcon a bört. — Whyskit! Gyorsan!

Csak most vette észre, Wichyt, aki mozdulatlanul állt mellette. Sötét pillantással végigmérte a lóvadászt:

— Talán nekem akarsz valamit mondani Wichy?

A másik nyelt egyet.

— Szép medvebőr, — felelte és zavartan körülnézett.

— Igen . . . Elég szép . . .

Wichy még állt ott egy-két másodpercet, azután lassú léptekkel a helyére ment és leült.

Ronny felhajította a whiskyt. Szokása szerint háttal a polcratámaszkodott, két könyökére dölve cigarettára gyújtott és megvetően, lebiggyesztett szájjal nézett szét.

Csend volt.

Valaki a poharához nyúlt, egy másik az asztal alá nézett és igen sokan bámulták a mennyezetet, valamint a falakat, mintha különlegesen szép domborműveket tanulmányoznának.

De senkisép tette próbára Ronald Kerryt . . .

MASODIK FEJEZET.

A Lonsdale-család jóhíre.

1.

A nyomasztó csendben bántóan hallatszott a kerek falióra ketyegése. Nyílt az ajtó az ősz, szélesvállú ember lépett be rajta. Egyenesen Ronnyhoz ment.

— Georges Lonsdale vagyok. Beszélni szeretnék magával Mr. Kerry.

Ronny kissé meghökkent. Fél éve, mióta Teddy Back meghalt, még senki sem mondta neki, hogy beszélni szeretne vele.

— Honnan tudja a nevemet?

— Megkérdeztem valakitől.

— És egyebet nem mondott az illető, csak a nevemet?

— Mást nem mondtak . . .

— Errefelé nem szívesen beszélnek velem, — mondta és gúnyos, kihívó pillantással nézett körül.

— Szükségem lenne egy használható legényre a farmon. Ha van kedve, leszerződhet. Napi három dollár és ellátás.

Ronny még jobban meghökkent. Szokatlanul szép ajánlat volt.

— Hol van a farmja?

— Majdnem Mexikó határában, a Coloradó fensíkján.

— Ugy . . . És tud rólam mindent?

— Nem tudok semmit. De remélem, hogy beválik a munkánál.

Ronny vigyorgott, azután hátraszólt:

— Whisky . . .

— Nos? Van kedve?

— Nekem van . . . Három dollár szép fize-

tés. Csak kérdés, hogy megfelelek-e? Ugyanis . . . amint ezt a jelenlevő urak magatartásából láthatja . . . Én hétszer átkozottabb vagyok Káinnál . . . — felhajtotta a whiskyt. — Én Arizona lakószai szerint orgyilkos vagyok.

Az idegen hallgatott.

— Nos? Még mindig fenntartja, hogy alkalmaz három dollárért?

— Nem, — felelte Lonsdale tünődve, — ezek után felemelem az ajánlatomat napi öt dollárra.

2.

A vendéglő előtt lóra ültek.

— Én itt maradok néhány napig Winstonban. De szeretném, ha maga nem várna meg, — mondta Lonsdale. — Jó lesz, ha kissé megismerkedik a hellyel, ahol dolgoznia kell.

— Igaza van, — felelte nehezen forgó nyelvel. — Nem árt a munkahelyet megismerni.

— Maga csakugyan orgyilkos? — kérdezte különösebb érdeklődés nélkül, csak úgy társalogva a farmer.

— Mi köze hozzá? — horkant fel kihívóan. — Az ügyeimhez semmi . . . köze . . . érti? Ha azért alkalmazott, hogy megtudjon valamit . . . Akkor!

— Szó sincs róla, — felelte gyorsan Lonsdale. — Ami a munkahelyét illeti, azt hiszem az Egyesült Államok legszebb vidékén fog dolgozni. Kissé furcsa neve van a gazdaságnak, úgy ismerik a környéken: hogy a *Lonsdale-Vár*. Ennek az az oka, hogy a birtok közelfekszik a navajo-indiánok földjéhez és dédapám kissé erődyszerűen építette a Lonsdale-házat, mert állandóan számolni kellett a rézbőrűek támadásával. A *Lonsdale-Vár* kishíján száz éves.

— Azon a vidéken még ma sem árt némi óva-

tosság . . . — bólogatott Ronny. Már régen beszélgetett ennyit.

— Az indiánokkal nincs baj a mi vidékünkön. Lovagoljon mindig észak felé a Speek River mentén Presscottig. Ott már mindenki útbaigazítja. A birtok a Colorado fennsíkon fekszik, Presscottól néhány mérföldnyire.

— Ad valami írást . . . az intézőhöz?

— Maga az intéző, — felelte egyszerűen Lonsdale. — Minek írás? Senkisé sem fog kételkedni a szavában. Bullog, az eddigi intéző, nemrégén meghalt és tudják, hogy keresek valakit a helyére.

— Dehát . . . — csodálkozott Ronny, — én igazán nem úgy festek, mint valami intéző.

— Bullog sem tűnt fel nagyvilági külsejével. Aki el tudja ejteni a szürke medvét és valaha Greenwood farmján dolgozott, az megfelel az öreg Bullog helyére. Szegény, egy hónapja, hogy meghalt.

— Mi baja volt az elődömnek?

— Kissé kényes természetű öregúr volt és meghült egy reggelen, mert mezítláb szaladt ki valami miatt a harmatos före. Köhécselni kezdett és elpatkolt. Csak jelentkezzék a farmon, az öcsém, aki a birtok társtulajdonosa, jóindulatúan segítségére lesz a kezdet nehézségeiben.

Ronny csuklott egyet és megigazította félrebillenő kalapját.

— Öccse is van? . . . Két gazda lesz?

— A voltaképpeni gazdája én leszek, de az öcsém is ott él a birtokon, — felelte Lonsdale és megrántotta a kantárt. — Hát én visszafordulok. Az utat megjegyezte?

— Presscottig a folyó mellett, onnan a Colorado fensíkhöz.

— Nem szeretném, ha véleménykülönbségünk lenne a tekintetben, hogy előleget nem adok, mert látnom kell, hogy megállja-e helyét, mielőtt alkalmazom.

— Egy véleményen vagyunk . . . És mennyi a próbaidő?

— Semmi. Ha megérkezem és látom, hogy átvette a munkakörét, akkor nem lesz oka panaszkodni a szűkmarkúságom miatt. Dehát mit tudom én, hogy nem szalad-e el mindjárt, ha látja, hogy nehéz betölteni, amit vállalt? Először bizonyulnék rossz emberismerőnek, ha így lenne. Az öcsémnek mondja azt, hogy magában megtalálta azt az embert, akire szükség van. Örülni fog, hogy végre betölti valaki a szegény, köhögős Bullog helyét. Ami a legényeket illeti, nem mondhatok magának mást, mint azt, hogy ezek a cowboyok úgy élnek, mint a testvérek . . .

— Akkor . . . Akkor miért mondta . . . hogy két dollárral többet ad egy orgyilkosnak?

— Azért fiam, — mondta nyájasan az ősz úr, — mert családunk sok lelkészt adott az Egyesült Államoknak és hitünk az, hogy többet ér egy megtért bűnös száz igazhívónél. Ott van például az első legény, Myron Halsey, ez valamikor bandita volt, ma minden vasárnap ellovagol Presscottba az istentiszteletre, és jámborabb, szelídebb cowboy nem él a környéken. A hosszú Dick nyolc év előtt egymaga kirabolta Silver-City bankját, ma csendesebb ember, mint bármelyik kiskereskedő a környéken. Gondolom, hogy maga is megváltozik idővel . . .

Ronny réveteg szemeivel zavartan pislogott.

— Sajnos . . . elég nyakas természetem . . . van . . .

— Azt láttam. Hát csak induljon útnak. Remélem meg tudja értetni majd magát az öcsémrel és a cowboyokkal.

Lonsdale elvágatott. Ronny ellenkező irányban ügetett tovább. Forrón tüzött a nap és ez sűrűbbé tette agyában az állandó alkohalmámor ködét. Örült. Itthagya ezt a pokoli vidéket, anélkül, hogy elsomfordált volna . . . Mert mindenki hal-

lotta, hogy őt elszerződtették. Ilyen alkalmazást akkor is elfogad az ember, ha nem él kiátkozottan a szülőföldjén.

És milyen kiátkozottan! Olykor szekerek, lovasok jöttek szembe az úton és kitértek előle. Elfordították tekintetüket, gyorsabb ügetésre fogták a lovat, hogy elhagyják:

Ott jön az orgyilkos!

... Szinte nem is érezte, hogy lovagol. Ha felriadt kissé, úgy rémlett, mintha egyhelyben állva rázódna a nyeregben, olyan öntudatlanul ügetett az úton. Elmosódó körvonalú fák, kivehetetlen alakú dombok, egymásbafolyó képe iramlott el mellette, amint zötykölődve trappolt a legcsekélyebb óvatosság nélkül, hiszen nem kellett törődnie a szembejövőkkel: őt úgylis kikerüli mindenki.

Jön az orgyilkos!

Ha lezuhanna itt félig holtan a lováról, talán meg sem állnának mellette, hogy felszedjék az útról és egy ital vizet adjanak,

Nyolc-tíz poros, napbarnított cowboy jött szembe vele az úton, hogy Hiller kocsmájában a munka utáni jól megérdemelt szórakozást élvezzék.

A vidám, hangos beszélgetés, mint egy láthatatlan karmester intésére, megszűnt. Vigyorgó arcvonásaik elernyedtek és két részre oszolva, elhúzódtak az útról.

Jön az orgyilkos!

... Mikor Ronny közéjük ért, megrántotta a kantárszárat és állva maradt az út közepén. Valamikor az ő legénye volt ez a néhány legény. Kissé megingott a nyeregben. Rekedt, színtelen hangon szólalt meg:

— Elmegyek fiúk! ... Egyitekkal sem akarok kezefogni ... Elbúcsúzni sem ... Inkább úgy érzem, hogy ... le kellene puffantani valakit ... ahogy szerettem volna ... Gondoltam: ha egyszer meglincselnek ... kilövik egy töltés golyót ... — Legyintett. — Oly mindegy ... De

figyeljetelek: még találkozunk . . . Hallani fogtok rólam. Ezt érzem most: még hallani fogtok rólam...

A legények csendben álltak. Valamikor szerették Ronald Kerryt, az intézőt és ezt az érzést most sem tudták teljesen kiirtani magukból. A Nagybögő, egy cowboy, akit különlegesen, mély hangja miatt hívtak így, valamivel előbbre jött.

— Ide hallgasson Ronny . . . Mikor én először hallottam azt a dolgot, nem hittem el . . . Vártuk néhányan, hogy maga mond valamit. De semmit sem mondott. Maga azt vallotta a bírónak, hogy ott sem volt Martins erdejében... Mit szólna, ha egy ember, akinek nagyon fáj, hogy Ronald Kerry orgy . . . szóval, akinek nagyon fáj . . . az kiment oda a villámsujtotta fához és megtalálta a maga lovának a patkónyomát? . . . Mert ez az ember tudta, hogy Ronald Kerry lovának a hátsó jobb patkóján véletlenül nagyobbfejű, spanyol patkósróf van, amit ő hozott El Pasoból és odakölcsonozte, mikor Ronnynak eltört a patkója és nem volt más sróf kéznél . . . Ez az ember ott a villámsujtotta fenyőnél — folytatta mély hangon a Nagybögő, — megtalálta négy patkó nyom elnyúlt lenyomatát a nedves földben. Az egyik hátsó nagyfejű spanyol sróf volt... A másik három a winstoni kovács kerek srófjával volt megerősítve. Jól látszott . . .

Ronny döbbenten nézett a Nagybögőre. Ez egy pillanatnyi szünet után csendesebben folytatta:

— Mi vártuk . . . hogy azt mondja: „Ott voltam, de nem én tettem.“ Mi elhittük volna. Akkor is, ha felkötik. De maga azt mondta, hogy „nem voltam ott“ . . .

— Na és?! — kérdezte nyersen, rekedten Ronny. Közben a dombok, a lemenő nap sötétlila pasztellderengésében mosódtak el és az esteledő országúton álldogáló cowboyok árnya, egybeolvadt a mozdulatlan fák és bokrok között táguló homálylyal.

— A bírónak nem mondtuk el. Mi nem áruljuk be magát, akkor sem, ha megérdemli. De maga vegye tudomásul, hogy velünk ne játssza ezt a dacos, kötekedő, titokzatos embert . . . Legalább is addig ne játssza, amíg nem felel arra a kérdésre, hogy ott volt-e Martins erdejében, vagy sem?

— És ha ott voltam?!

— Akkor mondja meg nyíltan, hogy mi történt Teddy Beckkel?

Ronny hirtelen oldalhajolt a nyeregből. Szinte a Nagybögő arcáig lógott a feje, hogy ez érezte a feléje áramló alkoholbűzt.

— Hát vedd tudomásul Nagybögő: ott voltam Martins erdejében! — kiáltotta rekedten, azután úgy megsarkantyúzta a lovát, hogy az állat, mintha akadályt venne, hatalmas szökeléssel iramlott neki az útnak.

3.

Ahol a sebessodró, de keskeny Speek-River egy holt ág alatt a Coloradoba ömlik, a domboldalba mozgalmas, kis várost fejlesztett a délről érkező bevándorlók forgalma. Ez volt Prescott.

Idáig szakadatlan vágóban tette meg az útát Ronny, mintha kihalt volna belőle minden nyugati tisztesség, leromlott, hűséges ménjével szemben. Bizonyos volt, hogy Proud, a rosszultáplált, ápolatlan ló előbb-utóbb dögölten fog lezuhanni egy ilyen lovaglásban.

Prescottban, talán mert hosszú út állott még előtte, kivételesen több figyelemre méltatta Proud. Megkérte a vendéglőst, akihez betért, hogy lássa el mindennel a lovat. A kocsmáros, miközben az istállóba vezette az állatot, fejcsóválva tapogatta meg a kiálló csontokat. Saját jószántából szólt az egyik indián fiúnak, hogy dörzsölje le szegény párát.

Hiller nyole dollárjából már alig volt valami pénz Ronnynál, de ezzel nem törődött. Evett és whiskyt ivott.

— Messzi útról érkezett, amint a lován látom,— jegyezte meg a kocsmáros, miközben kiszolgálta.

— Winstonból lovagoltam.

Hosszú asztalnál ült, amelynél még hárman iddogáltak rajta kívül: a Colorado révésze és két béreslegény.

— Winstonban magam is jártam egyszer, — mondta a révész. — Szép város. Kár, hogy nem arrább fekszik, akkor a Colorado partján lenne, mert hiába: város folyó nélkül, nem az igazi.

Ronny elhatározta, hogy érdeklődik új gazdái felől.

— Ismerősök a Philmore-hágón túl, a Colorado fennsíkon?

A vendéglős vállat vont.

— Hát . . . Az ember ismeri a vidéket. De mit lehet ott különösebben ismerni, vagy nem ismerni?

— Szép tájék — mondta a révész, — de nem telepedik ott le senki a navajok miatt.

— Pedig csoda hülye szokás ez, — dörmögte közbe az egyik cowboy és kése hegyével húsdarabokat távolított el a fogai közül. — A navajok már régen nem bántanak senkit.

— Ma már legfeljebb a fehérek teszik bizonytalanná a Sziklás Hegység útjait, — jegyezte meg a révész.

— Arra a vidékre készül? — kérdezte Ronnyt a kocsmáros.

— Igen. Ismernek a Philmore hágón túl egy bizonyos Lonsdale-családot, akiknek a házáat *Lonsdale-Várnak* hívják?

A négy ember arca hirtelen elkomorult. Jelenősen összenéztek. Rövid szünet után a révész megköszönte a torkát és tettetett közömbösséggel mondta:

— Igen . . . Ilyen nevű birtokosok laknak arrafelé . . .

Csend lett. Ronny határozottan érezte, hogy egyszerre kellemetlen hangulat választja el a társaságtól. A kocsmáros kenyérmorzsákat porolt le az asztalról kötényével. Közben látszólag hanyagul és egykedvűen odavetette Ronnynak:

— Maga talán oda igyekszik?

— Igen. Mr. Lonsdale felfogadott intézőnek a szerencsétlenül járt Bullog helyére.

A négy arc jéghideg pillantással, mereven nézett össze.

— Na . . . én megyek, — szólt a révész és miközben távozott, pillanatig sem vette le a szemét Ronnyról, még akkor sem, amikor meg kellett volna fordulnia menés közben. Ezért aztán nekiment fejfel az ajtófélfának.

A kocsmáros törte meg ismét a csendet.

— Igen . . . Ez a Bullog szerencsétlenül járt. Azt is tudja, hogy mitől halt meg?

— Ugy tudom, köhögött.

A három ember megint igen bután nézett össze. Azután az egyik cowboy tűnődve vállatvont és mintegy magyarázva Ronny szavainak értelmét, azt mondta a kocsmárosnak:

— Lehet, hogy köhögött. Az ember tüdeje nem jól bírja a revolvergolyókat. De az ólom nem olyan, mint a halszálka, amit ki lehet köhögni . . . Azért magam is valószínűnek tartom, hogy köhögött tőle egy kissé.

Szóval Bullogot agyonlőtték. Ugylátszik, Lonsdale elhallgatott előtte néhány dolgot.

Közben a szomszédos asztalnál ülők is összegúgtak a vendéglőssel. Ketten fizettek és mentek, másik kettő riadt kíváncsisággal méregette a rongyos vendéget.

— Talán . . . — szólt oda Kerry a kocsmárosnak, — valami baj van ezzel a Lonsdale farmmal?

— Tessék? . . . — topogott zavartan Silas. — A . . . véletlenül egész rendes család, csak . . . — hirtelen barátságosan ezt kérdezte: — Előhozasam a lovát? . . . Nem jó éjszaka érkezni a hegyekbe . . .

Most különös ember lépett be a vendéglőbe. Tekintélyes külsejű, egyenestartású egyén, akin akkor is meglátszott volna, hogy hivatalos személyiség, ha nem viseli kabátján a sheriff jelvényt.

Egyenesen Ronny asztalához ment.

— Jó napot.

— Ki maga?

— Én a sheriff vagyok. Azt kérdeztem, hogy ki maga?

— Mire én azt feleltem, hogy jó napot. És nem hallottam, hogy visszaköszönt volna. Vagy a sheriff Prescottban nem szokott köszönni?

— Figyelmeztetem, hogy errefelé megjárhatja az ilyen beszédmóddal. De ha mindenáron akarja, hát: jó napot.

— Ha mindenáron kíváncsi: Ronald Kerry vagyok.

— Honnan jön?

— Winstonból. Megtudhatom, hogy miért ez a rendkívüli kíváncsiság?

— Bizonyára tudja. Ha letagadja, az sem érdekel. Ugy hallom, hogy a Colorado fennsíkra igyekszik?

Valaki tehát elment a sheriffhez és beszélt róla. Talán a révész, vagy egyike a két cowboy-nak. De miért? És miért jött ilyen hirtelen a sheriff?

— Jól hallotta, — felelte, — a Colorado fennsíkra készülök.

— Hát ha akar, máris indulhat. Vagy pihenjen egy órát, azt sem bánom.

— És miért, ha szabad kérdezni?

— Mert errefelé nem vagyunk elragadtatva az olyan emberektől, mint maga.

Ronald felemelkedett, a sheriff elé állt és végignézte a cipője orráig.

— Ismételje meg, amit mondott.

— Bele akar kötni a sheriffbe? — kérdezte figyelmeztetően a kocsmáros.

— Feltételezem, hogy errefelé nem hitvány, gyáva fickókat választanak sheriffnek, akik csak a hatósági jelvénnnyel állnak helyt egy sértésért.

— Ember! — szólt rá a sheriff, — azt hiszi félek magától? Ha csak megmoccan, keresztüllövöm. — Mindkét keze egy-egy revolver agyán nyugodott.

— De ezt csak mint sheriff meri mondani.

— Miért? Talán azt hiszi, ha a két kezemben egy-egy revolver van, akkor mint magánember nem lövöm keresztül elég jól?

— Azt.

— A sheriff egyik kezével levette a jelvényt és ismét megfogta a két revolvért.

— Well. Most nem vagyok sheriff és megismétlem: nem szeretjük errefelé az olyan em . . .

Mikor idáig ért a beszédben, úgy bukott hanyatt, hogy az öt lépésnyire álló asztalok és székek között, mindent felborítva, recsegő bútorok és csörömpölő edények társaságába terült el a földön.

Az emberek nem tudták, hogy miért? Egy tompa puffanást hallottak és a sheriff repült. De Ronny ütését senki sem látta. Winstonban felvilágosíthatták volna őket erről a varázslatos ökölcspásról, amely szinte gyorsabb az emberi szem által észlelhető mozgásnál és akit elér, az úgy terül el, mintha villám sújtotta volna.

Maradék pénzét az asztalra dobta és ment. De a küszöbön megállt és az ajtó előtt a bámészkodók felé fordult. Valahol hátul állt a révész. Ronny nyolc ember feje felett átnyúlt és mint valami rongyot rántotta oda a hatalmas alakot.

— Mit mondott maga a sheriffnek rólam? Mi?

A révész elfehéredett, de nem hátrált meg:

— Azt mondtam, hogy maga Londsdaleékhez megy intézőnek. És eressze el a kabátomat! Itt nem fog . . .

Ronny csavart egyet a kabáton, hogy a révész válla a füléig húzódott és kiszorult mellkasából a lélegzet, azután egészen maga elé rántotta:

— Az egyik ott bent már elmagyarázta, hogy mi a kifogás ellenem errefelé. A Londsdaleak talán rablók? . . . Felelj, mert! . . .

— Nem mondtam . . . Én csak figyelmeztettem. Mit akar tőlem?

Ronny valami morgást hallott a háta mögött. Megfordult. Vagy hatan közeledtek. Az a két cowboy, akikkel együtt ült, vezette az embereket.

— Ez az! — mutatott rá az egyik. — Látjátok! Máris belekötött valakibe!

— Megtámadta a sheriffet! — hangoskodott a körülállók egyike. Ugylátszott, hogy azonnal meg-lincselik. A révészt, mint valami pelyhet emelte a levegőbe és belevágta a közeledő csoportba. Néhányan kalimpálva szétbuktak és kissé tárgult a kör. Ronny már egy ugrással az istállónál termett.

Mikor becsukta maga mögött az ajtót, az első golyó forgácsokat fröcskölve, keresztülütötte a deszkát. Kint a lincselésre készülő tömeg morajlott. Négy-öt golyó a deszkát törte most át.

Körülnézett.

A hátsó fal agyaggal tapasztott téglá volt. Három lépésnyire távolodott és teljes erejéből nekivetette magát. Laza, féltéglákból lehetett össze-téve a fal, mert nagy robajjal és porfelhővel kidőlt. A porfelhő még el sem szállt, amikor már nyeregben ült és vágatott, maga sem tudta merre, egy hepehupás mezőn át.

Néhány golyó füttyült el a füle mellett.

— Előre Proud! — biztatta a lovat. Rövidesen elhagyta a várost és ismét az országúton folytathatta az útját a Colorado folyásával ellenkező irányban.

HARMADIK FEJEZET.

Ronny elfoglalja az állását.

1.

Már csak néhány cent volt a zsebében, ami nem lett volna baj, ha Prescottban kipihenheti magát a pénzéért. De így, fáradtan, szomjasan, kimerülten a déli forróságban, lenyargalt lovával egy megerőltető kaland után, sivár volt a helyzete. És erre felé már nem fekszenek egymáshoz közel a helységek, úgyhogy estére járt már az idő, mikor elérte Copper-Cityt. Várost sejtető neve dacára Copper-City nyomorúságos kis település volt a Colorado partján.

Kimerülten szállt le a lováról. Talán elég a pénze egy whiskyre, néhány cigarettára és hálóhelyet majd csak talál. A kocsmá rossz szagú kis deszkaépület volt és homályos üvegű lámpás lógott az egyik gerendáról. Vagy nyolcan ültek a helyiségben és valahol egy rekedt, régi gépzongora szólt. Ronny megkötötte a lovat és odaszólt a suhancnak, aki a kocsmá körül álldogáló állatokat ellátta, hogy adjon inni Proudnek.

A vendégek kíváncsian nézték a rongyos, poros, elvadult külsejű alakot. A prescottti istállófal mesze, az út pora, még a szokottnál is toprongyosabbá tették. Felhajtotta a whiskyt és beidegződött mozdulatával cigarettára gyújtott.

— Mondja kérem . . . — mondta a vendéglősnek. — Nem tudja, hol pihenhetnék néhány órát, mielőtt tovább lovagolok?

— Semmi akadály, — felelte a vendéglős, —
— Menjen csak be a konyha mögötti szerszám-
raktárba, ott talál pokrócot, meg zsákokat is a feje
alá.

Vastagnyakú, zömök cowboy lépett hozzá és
barátságosan rávigyorgott.

— A whiskyt meg tekintsük úgy, mintha az
én egészségemre itta volna, — mondta Ronnynak.

— Köszönöm. Annyi pénzem még van. — Ki-
fizette a whiskyt.

— Alapos út van maga mögött, — jegyezte
meg a köpcös. — Hová készül?

— A Colorado fennsíkra.

— Oda?... Mit keres arrafelé? Hiszen ott
csak rézbőrűek élnek. Talán New-Mexikóba készül
és ezt a nehéz, de rövidebb utat választja? — fir-
tatta a köpcös.

Hiába szorította össze a fogait, az egyenes vá-
lasz ellenállhatatlanul kikívánczozott:

— A *Lonsdale-Várba* megyek.

A köpcös hátralépett és az ujjai megmozdul-
tak, mintha revolveréhez akarna kapni. Néhányan
felálltak a helyiségben.

Először a kocsmáros szólalt meg:

— Ezt előbb kellett volna mondania. Termé-
szetesen szó sem lehet róla, hogy nálam háljon.

— Én nem tudom, hogy mi kifogásuk a Lons-
dale farm ellen — mondta Ronny. — Egy Lons-
dale nevű ember, akit azelőtt sohasem láttam, szer-
ződttetett intézőnek. Mondják meg kérem, hogy
miért van ilyen híre . . .

— Ha szerződttették, — mondta a köpcös, —
akkor megfelelő ember arra a helyre. Ha meg in-
tézőnek választották Lonsdalék, akkor jobb helyet
is tudnék magának . . .

A köpcös hangjától Ronny vére forrásba jött.
Tudta, hogy ha ez a meleg az agyáig ér, akkor
nem ura többé az indulatainak. Pedig most vigyáz-

nia kellett. Ha itt sem pihenhet, akkor lefordul valahol a nyeregéből . . .

— Miféle alkalmasabb helyet tudna számomra? — kérdezte fojtott hangon.

— A Lonsdale intézők számára, — szólt közbe egy farmer, aki szép lassan mögéje jött, — a börtön és az akasztófa az egyetlen megfelelő hely.

A vérhullám zúgva az agyára tódult.

— Nem hallottam, — mondta Ronny csendesen, — de mégsem szeretném, ha megismételné, amit mondott.

Egy harmadik ember lépett hozzá.

— Hát én megismétlem! Aki a Lonsdaleéknál intéző, az mind kötnivaló gazember! — De miközben ezt mondta, már Ronny gyomrához szorította a revolverét. — Fel a kezekkel!

Magasra emelte a két kezét.

— Most összekötözünk és . . .

. . . Csörömpölés hallatszott, sötét lett és tűzeső fröccsent szét. Senkisémm figyelte meg ugyanis, hogy mikor Ronny feltartotta a kezét, ujjai éppen a gerendáról lelógó lámpáig értek. Csak egyet legyintett és az olajjal telt üveg a fához lendülve, darabokra tört.

A sötétben zürzavar támadt.

Aki a revolvért tartotta, még jóformán nem is tudta, hogy mi történt, mikor olyan rugás érte, hogy messzire repült. A köpcöst egy láthatatlan ököl találta el és a farmert megcsavarintotta valami a derekán, azután belezuhant a pult mögött felrakott likörösüvegek közé. Mindez csodálatos gyorsasággal történt . . . Csörömpölés . . . puffanás . . . zuhanás . . . Nem is volt idejük gondolkozni, mert valahonnan egy asztal zudult rájuk, aztán egy székek. Néhányan elterültek . . . A ven-

déglős a hátsó ajtón át akart menekülni, de össze-
ütközött valakivel és egyszerre, mintha forgószél
kapta volna fel, a pulton keresztül a padlón he-
verő sebesültek közé zuhant.

— Az udvar felé szökik! — ordította teli tü-
dőből.

Ronny már kint volt a kocsmá mögötti telken
és szeméthalmokon, lomtárba való holmikon botla-
dozva, rohant tovább. Egy másodperc alatt megke-
rülte a házat, azután előrántotta a kését. Mikor a
lovához ért, néhány lövés dördült el mögötte. Nyé-
regbe vetette magát, egy nyisszantással elvágta a
pányvát és nekirugtatott Proud dal az éjszakának.

Percek alatt fellármázták az embereket és
utánavetették magukat a menekülőnek. Proud utol-
só erejét lovagolta, de reménytelennek látszott a
helyzet. Az üldözők pihent állatokon ültek. Legelől
hatalmas, fekete lovon a sheriff. Vaktába lövöldöz-
tek, a távoli sötétben nyargaló lovas után. Ronny
megfordult a nyeregben és tüzelt. A hatalmas ló
felágaskodott, a sheriff lerepült . . . Még két lövés.
Újabb két ló hullott el . . .

Az üldözők lassítottak. Az életével itt keveset
törődik az ember, de a lovát nem szívesen áldozza
fel. Azért nekirúgtattak ismét, nagy lövöldözéssel,
de amikor a távoli homályból újabb két villanás,
újabb két lóba került, megtorpantak. Néhány tucat
vaktában kilőtt golyót küldtek a menekülő után és
káromkodva visszafordultak.

. . . Copper Citybe épp ekkor érkezett egy utas,
aki Prescotteban tanuja volt, a rombolásnak, vere-
kedésnek, lövöldözésnek, de csak káromkodással vi-
szonozták szívességet, amikor figyelmeztette őket a
veszedelmes csavargóra, aki a *Lonsdale Várba*
igyekszik. Előbb is jöhetett volna . . .

3.

Csak abban tévedtek, mikor azt hitték, hogy Ronny sértetlenül úszta meg a vaktában utána küldött golyózáport. Szerencséjére nem sebesült meg súlyosan, azonban egy golyó súrolta a fejét, egy másik a combjába fúródott, de nem érte el a csontot.

— Jól van Proud . . . — dünnyögte a halálra üldözött és megveregette a horkanva lélegző, tajtékozó, reszkető, végkimerült paripát. Ló és lovasa csak nehezen haladtak tovább.

Rövid idő múlva megállt. Mint valami zsák, hullott a földre, ahogy kiszállt a nyeregből. Nem törődött a sebeivel, csak hanyattfeküdt, halálos fáradtsággal. Nem üldözte senki. Csak egy suhanc vágatott el hirtelen a távoli országúton. Hajnalodott, mikor felébredt. A fején rettenetesen sajgott a horzsolás, amelyre összetapadt hajcsomók ragadtak. A comblövés körül már gyulladás kezdődött. A fáradt golyó, a comb izmába fúródott. Kikapinthatta az ujjával. Néhány gyufaszállal megtűzesítette a kését és összeszorított foggal, hüvelykujját az izom alá nyomta, azután kitágította a bezárt seb nyílását, annyira, hogy a golyót kinyomkodhatta. Hagyta folyni a vért, azután megmosta a folyóban a sebet és leszakított ingujjával bekötözte. Proud is pihent valamelyest, de azért bágyadtan harapdálta a füvet. Megfogta a ló kantárját és hasig gázolt a vízbe. Azután nyeregbe ült és folytatta az útját.

Legalább beborult volna. De a nap már kora reggel valósággal ontotta a forróságot. Étlen, szomjan, elcsigázottan ügetett a távolban feltűnő Marlow felé. Marlow után, amennyire ismerte a

vidéket, már csak az a hatalmas, kiégett, szíkes, sík következik, amely a Rocky Mountains lábánál ér véget. Itt alaposan rendbe kell hozni magát ahhoz, hogy átvergődjön a forró pusztaságon.

Már megpillantotta a városba vezető utat is és elhatározta, hogy elkerül minden összetűzést. Talán ahhoz is lesz elég akaratereje, hogy ne mondja meg, hová igyekszik. De miért hiszik errefelé, hogy csak kötélrevaló gazember lehet intező a *Lonsdale Várban*?

Különös mozgólódást vett észre Marlow határában. Sebtében néhány ládát hordtak ki és egy földszintes ház tetejéről, szakállas nagykalapú ember nyújtja le éppen a kezét, hogy felsegítsen valakit maga mellé. Mindenkinél puská volt. Ugy festett az egész, mintha indiánok támadását várnák. Csak nem kell manapság ezen a vidéken fényes nappal, ilyesmitől tartani? Megsarkantyúzta Proudöt, hogy amennyire lehetséges fokozza a gyorsaságot és felajánlja segítségét a fenyegetett városnak.

De alig közelítette meg puskalövésnyire Marlowot, mikor a háztetőről lövés dörrent és a golyó ott süvített el a füle mellett. Csodálkozva állt meg. Még egy lövés! Kénytelen volt félkörbe rántani a lovat és gyorsan lőtávolon kívülre igyekezni. Nem lehetett kétsége: Marlow lakói minden igyekezetükkel őt akarják eltalálni. Elkanyarodott az útról, bevágott a bozótos rétség felé . . .

Csodálatos szervezete volt ennek az embernek. Winston óta alig szállt le a nyeregből, szinte étlen-szomjan tette meg a hatalmas utat, küzdve, menekülve, sebesülten. És még mindig sarkantyúzta, nógatta a végképpen kimerült lovat, még mindig a nyeregben ült. De most nyakára szorult a hurok. Ha visszafordul meglincselik, Marlowba nem engedik be és ha megkerüli a telepet, a szíkes pusztaság következik a Rocky Mountainsig . . .

De miért fogadták lövésekkel Marlowban? Talán összetévesztették?

Megvan! A suhanc, akit a folyópartról látott az este, vágtatni. Ez megelőzhette! Értésítést vitt Marlowba, hogy jön a veszett ember!

Valóban ez történt.

A marlowi sheriffhez néhány órával előbb küldönc érkezett lóhalálában és a következő írott üzenetet hozta:

„Szürke, feltűnően sovány lovon, veszélyes csavargó teszi bizonytalanná a környéket, a *Lonsdale Várba* igyekszik. Nálunk sok sebesült. Prescottban is mindent felfordított, súlyos sérültekről kaptunk jelentést éppen most. Nem tanácsos a városba beengedni! Egymaga több fegyveres emberrel szembeszállt. Legokosabb érkezését intézkedésekkel megelőzni.

Sheriff, Copper-City.“

Egy verekedőt, aki Prescotton és Copper Cityn át sebesültek hátrahagyásával, épségben eléri Marlowot, azt valóban nem tanácsos a városba beengedni. Ezért fogadták olyan félre nem érthető módon Ronnyt.

A legelőkön keresztül megkerülte a várost. Vérbe forgott a szeme. Igazán úgy érezte magát, mint a kiéhezett farkas, ha tél idején bekényszerül a hegyekből egy helyiségbe és az emberek mindenhol fegyverrel kergetik el . . . Lehetséges, hogy a kimerültségtől és éhségtől elpusztulhat itt egy népes vidék, közvetlen közelében?

A mezőn túl feltűnt a síkság, de a hegyeket még elfedte a szeme előtt a horizont. Meg kell kísérelni a lehetetlent, nekivágni ilyen állapotban, a víztelen, forró pusztaságnak. A hegységből lefolyó

Coloradó nem mentheti meg a szomjanhalástól. Partja egyre magasodik és a Marlow körüli réteknél a harsogó folyam, ötven méteres szakadékba rohan.

A salétromos, kiszáradt talaj, olyan síma volt, mint a padló és megsokszorozva verte vissza a nap melegét. De még négy és fél órát haladt elképzelhetetlen erőfeszítéssel. Ahogy kissé lejjebb szállt a nap, nagyon messze, a látóhatár széle mögött kirajzolódott a Rocky-Mountains hegyeinek árnyéka... És magasan felette, hosszú spirálisban, mind alacsonyabbra szállva, két nagy fekete madár keríngget...

Keselyük!

Azután egyre többet botlott és rogyant a ló. Végül megállt és egész testében remegett. Ronny leszállt a nyeregből. Gondolta: ha vezeti Proudót, később talán ismét felülhet rá, de a ló csak állt, remegett és kapálni próbált erőtlenül. Aztán döngve az oldalára zuhant, nyihogott, vergődött és már csak a patái rezegtek.

Komiszul bánt a lóval és most mégis érezte, hogy hozzá tartozott ez az állat. Proud füléhez szorította a revolverét és elsütötte.

A keselyük alacsonyabban szálltak...

Tántorogva, bukdácsolva ment tovább.

4.

Hogy történt? Maga sem tudta. Minden újabb lépésnél megroggyantak a térdei, azt hitte, itt a vég és mindig tett még egy újabb lépést. Mire bealkonyodott, ott állt a síkság szélén, ahol ritkás fű sarjadzik a félholt talajból.

Leült a hegyiösvény elején pihenni. Izzó fehéren kisütött a hold, szinte nappali világossággal árasztva el a hegy lábát és a szakadékot, amelyben dübörögve zuhant alá a fennsíkról hömpölygő Colorado.

Felfigyelt.

Messziről mintha árnyakat látna, a hold fényhatárán túli homályban. Leszorította fülét a földre. Lovasok! Ha *egy* utas jönne, még lehetne reménye, hogy kényszerhelyzetében, amibe ártatlanul került, segít magán, ahogy tud és elveszi a lovat. De nem magányos lovas jön, hanem több. Hatan voltak.

Kényelmes ügetésszei közeledtek a síkon át. Talán siettek volna, ha nincs egy leány közöttük, aki még nem szokta meg a lovaglást.

— Csak azt sajnálom, hogy apa nem lesz ott, mikor megérkezem — mondta a leány.

— Ki az a Fred? — kérdezte az első lovas, aki a leány mellett ügetett.

— Látszik Owen, hogy nem olvasod a leveleimet, amiket apushoz írtam. Fred a cimborám. Csak most éppen úton volt, Bostonba ment üzleti ügyben és nem várhattam meg, amíg visszatér.

— A völegényed?

A lány kedvesen felkacagott. Igazán szép volt, mikor így nevetett, gyerekesen, szabadon.

— Szó sincs róla. Fred inkább a nagynéném. Eljár velem táncolni, vikendezni és közben folyton prédikál, hogy komolyodjam meg. Apa hol van?

— Mikor a sürgönyöd érkezett, már uton volt. Meglepjük őt: Mire hazatér, ott talál téged is, — felelte tréfálkozva a csapat vezetője, egy csinos magas férfi. Napbarnított, elszánt, de okosarcú ember volt ez a lovas.

— A tisztáson fogunk pihenni, Dod, — szólt hátra az egyik cowboyhoz.

Dod morgott valamit. A holdfényes lejtő aljához értek. Közben a lány gyerekes jókedvvel fecsegett tovább.

— Mi városiak úgy vágyódunk New-Yorkból ide nyugatra és mégis félünk tőle. Azt hiszem, a sok regény az oka. Hiszen olyan csendes, békés, szelíd vidék ez . . . Mégis rémmeséket irnak . . .

— Badarság, — felelte a lovas idegesen, — amit összefirkálnak a jó öreg nyugatról az mind hazugság. Itt élhet csak igazán csendben és békében az ember . . .

— Fel a kezekkel!

5.

A lány felsikoltott, a lovasok megrántották a kantárt. Izzó holdfény világította meg őket. Nem láttak senkit. A hang valahonnan oldalról jött, a lejtő mentén huzódó sziklák bozótjai közül.

— Nézzetek fel . . . Jobbra és balra . . . — szólt az erélyes hang.

Szemben velük két kő közül egy puskacső nézett rájuk . . . Jobbra, ha kissé megerőltették a szemüket egy bozót mögött kalapsücske látszott, nyilván ott is fekszik valaki és egy revolver is kikanalál a kövek közül.

A hang viszont szemben, az út közepe felől jött, egy fa mögül. A támadók tehát többen vannak. Egy sortűz és végezhetnek velük . . .

— Fel a kezekkel, — kiáltotta az iménti hang, — mondtam! . . . Láthatjátok, hogy csapdába kerültek . . . Egy mozdulat és végetek!

Valamennyien feltartották a kezüket.

— Le a lóról! — mondta a láthatatlan támadó.

Owen és társai jól tudták, hogy kilátástalan a harc és engedelmeskedniök kell. Leszálltak a lóról.

— Emberek! — mondta közben Owen. — Ha ismertek és bizonyára ismertek, akkor . . .

— Hallgass! Nagyon is jól ismerünk! — szakította félbe, a láthatatlan, — de nem törődünk veled! Jimmy! Menj oda hozzájuk, fegyverezd le őket és kötözd meg valamennyit! Aki ellenáll, vagy csak moccan, azt könyörtelenül fejbőlöjük . . .

Ronny, kissé oldalt lépett a helytől, ahonnan szólt és úgy indult lefelé. Hogy egy újabb ember benyomását keltse, elváltoztatott, éles hangon kiáltotta:

— Mindenki forduljon hátra! Aki engedelmeskedik, annak semmi baja sem lesz.

A lovasok az „újabb“ rabló közeledtére beláták, hogy túlerővel állnak szemben. Engedelmesen megfordultak. Owen talán megpróbált volna valamilyen cselt, de a leány miatt nem merte.

— Ne félj Virginia, — mondta, miközben megfordult. — Ezek kirabolnak bennünket, de nem bántanak. Különben már eddig is végezhettek volna velünk.

Ronny csak most konstataálta, hogy lány is van közöttük. Virginia lovaglónadrágban és sombrero-ban volt. Fiatal suhancnak látszott messziről. Mozdulni sem mert ijedtében.

— Azt mondom, nyugodtan tartsátok a kezete-
ket! . . . — kiáltotta mögöttük a „rabló“. Érezték sorban, amint lecsatolja a revolverövéket.

— Hátrateszitek a kezete-
ket. Először az első, ha azt megkötöttem, akkor a második. Nagyon vi-
gyázzatok minden mozdulatra.

A puskacső jobbra mellettük mozdulatlanul meredt rájuk a bokorból. Azért volt mozdulatlan, mert nem volt mögötte senki. Két kö támasztotta meg. A revolver és a kalap ugyancsak Ronny ügyesen elhelyezett holmija volt.

Egy összevagdossott lasszóval villámgyorsan megkötözte az első cowboy kezét-lábát. Perceken belül az öt férfi tehetetlenül feküdt a földön. De mi legyen a lánnyal? Ha nem kötözi meg, akkor később kiszabadítja a férfiakat. Viszont egy megkötözött nőt, itthagyni éjnek idején, olyan emberek között, akik nem védhetik meg, mégsem lehet ezen a vidéken.

— Üljön lóra, — szólt rövid habozás után. — Maga velem jön. Tűsznak. Ha biztonságra leszek, gondoskodom, hogy . . .

— Gazemberek! A világ végéig üldözlek beneteket és . . . — tajtékozott Owen, de nem folytathatta, mert Ronny oldalbarúgta.

— Csendesesen, hé! A lánynak nem lesz semmi baja! De téged lasszóval verlek véresre, ha nem hallgatsz el!

— Jobb is ha megölsz gazember! . . . Mert ha egyszer szemtől-szembe állunk és nem vagyok megkötözve, lassú, kínos halállal halsz meg a kezemben . . .

Ronny úgy figyelte ezt az embert, mint valami tudós, a nagyítója alatt vergődő bogarat. Felismer-te, benne saját fékezhetetlen természetét. Hátralépett.

— Találkozni fogsz velem. Ezt ígérem. Üljön lóra! — szólt oda a lánynak.

Ridegen mondta ezt és az arckifejezése még ijesztőbbé tette hangjának tompa csengését. Virginia lóra ült. Ronny is a legszebb fekete csödört válasz-

totta magának, Owen paripáját. Valamennyi ló kantárját csomóba kötötte, lasszóra fűzte és a kötél végét a nyergére erősítette.

Azután gyorsan fordult egyet a lovával, felnyúlt az egyik sziklára, levette a kinyuló puskát, a szemközti bokorról a kalapját.

Az öt megkötözött ember egyszerre üvöltött fel dühében és szégyenében örülten tépve kötelékeiket. A lány tágranyílt szemmel és leesett állal bámult. A puska, ami sakkba tartotta őket, nem is volt kézben! Egyetlen fegyvertelen ember kötözte meg az öt állig felfegyverzett lovat, a kövek közé dugdosott pisztolya, puskája és kalapja segítségével.

Ronny gonoszán, csufolódóan felkacagott:

— Igen barátaim! Egyedül voltam! Gyávák vagytok és ostobák!

Megsarkantyúzta a lovát és zablájánál magával ragadta Virginia paripáját is. Nekirugtatott a hegyiösvénynek.

Négy fogoly ordítva hánykolódott a földön, hogy széttépje a kötelet. Hiába. Csak az ötödik feküdt nyugodtan, csendesen és ezt mormogta magában halkan:

— Ha valaha találkozom még ezzel az emberrel, szemtől-szembe, akkor elhiszem, hogy van Isten.

6.

Virginia szíve vadul dobogott. Egy ijesztően toprongyos rabló hurcolja magával az éjszakában. Ronny egyetlen szót sem szólt hozzá. Csak nyargalt a távoli fennsíkon világító fény felé.

— Mit akar tenni . . . ? — kérdezte bátortalanul a lány.

— Ha elértem az utam célját, magát vissza-
küldöm valakivel. Eloldozza őket és odaadja nekik a lovaikat.

A nyers, rekedt hangtól még jobban megrémült. De azért újra megszólalt, nagyon halkán:

— Messzire . . . megy?

— Nem tudom.

Hallgattak. Ahogy mind feljebb kapaszkodtak a hegyre, a Colorado szakadéokban örvénylő folyám is egyre harsogóbban hömpölygött alá. A csillagok fényesen ragyogtak a tiszta levegőben. Gyönyörű, szép, dús növényzetű táj volt a Rocki Mountainsnek ez a része, de félelmetesen elhagyatott, néma és vad. A széles, kacskaringós ösvény és kétoldalt a letiport bozót mutatta, hogy olykor marhákat hajtának erre. Bizonyára Mexikóba. A leány zihálva lélegzett, úgylátszik nem szokott még hozzá a felfelé lépegető ló testmozgásának előre-hátra lendítő rázásához.

— Szálljon le. Rövid pihenőt tartunk . . .

Virginia ijedten nézett körül. Az ösvényből oldalt kiszögellő, vaksötét sík területre értek.

— Inkább . . . menjünk . . .

— Azt mondtam, szálljon le.

Engedelmeskedett. A toprongyos, marcona ember a táskákban megtalálta mindent, ami egy gyors vacsorához szükséges . . . Gyorsan tüzet gyújtott. Mikor elkészült az ennivaló, két részre osztotta és csak ennyit mondott:

— Egyen.

Virginia nem mert ellenkezni. Különben is éhes volt. Fiatal szervezete legyőzte az ijedtséget. Evett. Közben olykor aggódva figyelte Ronnyt. Ez úgy látszott alig törődik vele. Gyorsan, nagy falatokat tömött magába és elgondolkozva bámult a ha-

muba. Miután ettek, piszkosan, ahogy volt, mindent visszarakott a táskába, azután hanyattdőlt a fűben.

— Most aludni fogok, — mondta a lánynak. — Egy óra múlva továbbmegyünk. Kérem, maradjon addig nyugodtan a helyén . . .

— Dehát . . .

— . . . Mert nem szeretném megkötözni, — fejezte be Ronny, azután tarkóját két tenyerébe fektette, lehúnyta a szemét és elaludt. Virginia nézte. A holdfény most a tisztásra sütött. Széles állkapcsú, komoly, makacs arca volt a férfinak. És ha a rosszindulatú ráncok elsimultak is rajta, többnapos szakállával, beesettségével, így is elég félelmetesnek látszott. Mindenfelől, sűrű lombok mélye tátongett a lány felé, ijesztő sötéttel. Egy ág reccsent valahol . . . Önkéntelenül közelebb csúszott az alvóhoz.

Abban a pillanatban, amikor megmozdult, Ronny kinyitotta a szemét. Azután újra lecsukta és tovább aludt. Ezután már nyugodtan ült a lány. Biztonságban érezte magát, mikor meggyőződött a férfi éberségéről.

A hold leszállt egy kopár, távoli, szürke csúcs mögött. Ronny, mintha csak erre várt volna, felállt.

— Mehetünk!

Már virradt, mikor a széles csapáson a Coloradó szakadéka mentén elérték azt a letiport, keskeny hágót, amelyen keresztül feljutottak a tetőre. Ronny nyomban látta, hogy helyben van. Még egy hegylánc, amelyről a folyam zuhogott alá, elzárta a kilátást, de miután ezt megkerülték, az emelkedés egy terraszszerű folytatásán kijutottak a fensíkra. Különös, várszerű épületet pillantottak meg. Mexikóban elég sűrűek az ilyen kis erődítések, amit

spanyol nemesek építettek a hódítások idején, de az Egyesült Államokban szokatlan az efajta fallal körülvett épület, csúcsíves toronnyal, mellvéddel és lőrésekkel.

Sápadt fénnel virradt és ott álltak a *Lonsdale-Vár* mellett.

Egy másodpercig ámultan nézték az eléjük táruló látványt. A két, roppant bérc közé ékelt hatalmas sík legelőn, ameddig a szem ellátott, marhacsordák pihentek. Egy-egy csoport már halk bőgésekkel kocogott a hegyről lefolyó patak felé . . . Ronny még soha életében hatalmasabb, szebb csordát nem látott. A legfurcsább azonban a fennsík másik oldalán látható üszkös rom volt. Ugylátszik két hasonló várszerű épület állt itt egymás mellett és az egyik elpusztult, vagy lerombolták. A rom és vár között óriási sziklakoloncokból hosszú-hosszú torlasszerű magas fal vonult, két részre osztva a fennsíkot. Elképzelhetetlen munka lehetett a több mázsás súlyú bazaltokat egymás mellé és egymásra hordani. Ez a hatalmas torlasz, másfél kilométeres vonalon, az egyik hegy lábától a másikig vezetett, a fennsík teljes szélességében. Csak valamelyik hegyoldalon felkapaszkodva lehetett volna átjutni egyik oldalról a másikra, de a fennsíkot közrefogó két hegyoldal síma volt és meredek.

Az egész úgy festett, mintha valamikor két elenséges szomszéd választotta volna el a saját „várárt“ a másiktól. Középen jókora, kapunak megfelelő nyílás volt a sziklatömbökből összerótt torlason. Ezen keresztül most szabadon jártak a marhák a fennsík mindkét részén.

— Száljon le és várakozzék itt, a lovaknál, — mondta Ronny. — Ha tetszik, most már megszökhetsz, de ez céltalan lenne. Azt hiszem talállok itt megfelelő kísérőt, akivel visszamehet.

Választ sem várt és szabadon hagyva a lovat, hogy legeljen, megindult előre a főbejáráthoz. Meglepetten látta, hogy egy hatalmas, zárt vaskapunál kell itt bebocsájtást kérni. Ilyesmit sehol sem ismernek az Államokban. Megrántotta a kapu mellett függő rudat, amelyről feltételezte, hogy valamiféle jeladásra szolgálhat.

Éles csilingelés hallatszott. Ronny talán nevetett volna mindezen, ha nagyon-nagyon régen nem szokott volna le ilyesmiről. Türelmesen várt, de nem jött senki.

Ismét csengetett, de most már hosszan és türelmetlenül. Na végre! . . . Lassú, tempós léptekkel közeledett valaki a kapu felé.

Egy ócska vaslemez csúszott félre csikorogva Ronnyval szemben és egy forradástól eltorzult pofa jelent meg.

— Na? — mindössze ennyit mondott, részint kérdő, részint elutasító formában.

— Ronald Kerry vagyok. Mr. Lonsdale alkalmazott intézőnek.

A másik végignézte a leslyukon át, azután így szólt:

— Menjen a fenébe.

A vaslemez újra becsukódott. Ronny már régen tisztában volt Lonsdale rejtélyes kijelentésével: „Ha elfoglalja az állását, akkor alkalmazom“. Nyilván ezt az állást nem olyan könnyű elfoglalni, mint ahogy Wistonban képzelte. Talán vissza is fordult volna, ha ez az irány, hogy „vissza“ egyáltalán létezne még számára.

Nagyon nyugodtan, sokáig, mintha temetésre húzná, harangozott a csengővel. Jó öt perc múlva kinyílt a vaslemez.

— Ember, menjen a fenébe, mert összetöröm a csontjait, — kiáltott rá a forradásos cerberusz.

— Ezt mindenki mondhatja egy vasajtó mögül. Különbenis engem az öreg Lonsdale alkalmazott.

— Ki törődik azzal a vén bolonddal . . .

Ronny egy gyors mozdulattal elkapta a beszélőt és kirántotta fejét a leslyukon.

— Ide hallgasson, nem szoktam meg az ilyen hangot. Most széttörhetném a fejét, anélkül, hogy védekezhetne. De nem azért jöttem ide . . .

— Ezért . . . ezért . . . — hápogta a másik.

— Ide küld valakit azonnal, akivel beszélhetek, vagy nem?!

— Jó. Eresszen el . . . Majd küldök valakit, akivel beszélhet . . .

Ronny elengedte. Kisvártatva csörrent a kulcs, csikorgott a kapu és kinyílt. Az új intéző be akart lépni, de szemben már rohant feléje, akiről úgy vélték, hogy beszélhet vele . . .

Hatalmas véreb rontott neki!

A sebhelyes és egy tömzsi, tömpeorrú mákvirág, vigyorogva álltak. Tizedmásodperc alatt vilant át Ronny fején, hogy nem szabad pisztolyt rántani. Abban a pillanatban már őt is lelőhetik. Amíg nem nyúl a pisztolyához, a legelvetemedettebb bandita sem mer tüzelni rá. És ezek itt sokan vannak . . .

Mindez csak átvillant az agyán, de az is lehet, hogy a véreb váratlan rohama, nem adott időt lövésre . . . A bestia hörögve pattant fel, hátsó lábairól és roppant fogsorával egyenesen Ronny torának ugrott . . .

Azzal a villanásszerű mozdulattal, amellyel Prescottban revolverestől terítette le a sheriffet, elkapta a véreb nyakát és teljes erejével belemarkolt. A másik kezével ugyanakkor alulról felütötte a ku-

tya állkapcsát, azután a földhöz csapta. A véreb vonítva csúszott a hasán és megpróbált talpraállni, de tétova lábai megroggyantak... A cowboyok komikus csodálkozással meredtek Ronnyra.

— Hitvány gazemberek, — mondta a rongyos idegen. — Ha félénkebb a természetem, akkor most keresztüllőve heverne itt ez a nagyszerű kutya.

Arról, hogy a szellemes tréfa az ő torkának, vagy nyakütoérének átharapásával is végződhetett volna, említést sem tett. A sebhelyes arcú, mintha végre figyelemre méltatná a jövevényt, mogorván előbbrejött.

— Mit akar itt?

— Már mondtam, hogy mától kezdve én vagyok az intéző.

A tömzsi egy másik valószínűtlenül hosszú figurával együtt közelebb jött, szinte körülszaglászta Ronnyt.

— Ez a kutyával . . . Ezt nagyon jól csinálta... Ilyet még nem is láttam, — jegyezte meg a tömzsi.

Néhány keselyű ereszkedett le a mezőn, a csorda fölött.

— Halsey vagyok, — mondta a hosszú. — És kijelentem, hogy tőlem ittmaradhat.

— De nem intézőnek! — mondta a sebhelyes. — Azt képzeled, hogy itt parancsolni fog?

— Azt, — felelte Ronny. — És akinek valami kifogása van ellenem, az majd megmondja.

A sebhelyes, szó nélkül elővette a revolverét és célzás nélkül a magasbalőtt, ahol három keselyű keringett. Az egyik dögmadár vergődő szárnyal bukácsolt alá. A másik kettő riadtan emelkedett feljebb.

— Mi? — kérdezte kihívóan. Ronny, válasz helyett ugyanúgy kapta elő a revolvert és célzás

nélkül, a feleakkora célpontot szolgáltató magasabbra felrebbent madarak felé lőtt, kétszer, egymás után.

Két keselyű hullott, le rikoltva. Közben még több legény érkezett a házból és most valamennyien összenéztek. A tömzsi vállatvont, mintegy mentegőzve a sebhelyes előtt:

— Ilyen még nem járt erre.

— Akármilyen lövő és akármilyen ökle van, errefelé mást jelent az intező, mint odalent a völgyben, — mondta a sebhelyes, aki úgylátszik dühös volt, mert a fejét kihúzták a leslyukon és bizonyára ő szeretett volna intező lenni. — Ezt megmondom annak a vén bolond Lonsdalnek is.

— Mondhat neki, amit akar, azzal én nem törődöm. Ki maga itt, hogy parancsolgat? — kérdezte Ronny.

— Cresby vagyok. Ez épp elég. És ha . . .

— Nem érdekel tovább. Egy nővel érkeztem, akit vissza kell kísérni a síkságra. Hat ló van velem. Kénytelen voltam kölcsönvenni valakitől, a lovait.

— Mi? . . . Miért akarja viszaküldeni?

— Mert nem vagyok lótolvaj.

Az emberek úgy néztek össze, mint akik ezt nem hitték volna Ronnyról. Annyi bizonyos, hogy emelkedőben lévő tekintélye az elhangzott kijelentéstől kissé csökkent.

— Különbenis . . . azt a lányt sem lehet tovább vártni. — Odaszólt a tömzsihez. — Te visszakíséred a síkságra és elvágod az öt megkötözött ember kötelékét.

A tömzsi éppen tiltakozni készült, de a mondat befejezése meghökkentette.

— Ugy hallottam, — mondta azután zavart

vigyorral, — mintha azt mondta volna, hogy őt megkötözött ember van ott.

— Nagyon jól hallottad. Siess, mert napszúrást kapnak.

A tömzsi már ment volna, de Cresby eléje állt.

— Mondtam már, hogy itt nem parancsol.

— Majd meglátjuk azonnal — felelte Ronny.
— Először szépen próbálkozom magukkal. Hol van ifjabb Lonsdale?

— Szerencsére nincs itthon, — felelte a tömzsi. — Az már régen elbánt volna magával. És ha már említette: jól teszi, ha nem várja be. Lonsdale utálja az öreg új „intézőt“.

— Így van, ahogy Cresby mondja, — szögezte le Judd is. Ami pedig az intézőséget illeti . . .

Elhallgatott. A kapun át feltűnt egy ló, amint lassan harapdálva a füvet, mind előbbre jött. Gyönyörű, fekete csödör volt.

— Mi az ördög . . . Hiszen ez Hurricane . . .

— Ezzel a lóval jöttem, — mondta Ronny. — Talán ismerik a gazdáját?

Amulva látta, hogy a cowboyok Cresby vezetésével, szó nélkül faképnél hagyják és rohannak ki a mezőre. Az állat barátságos nyerítéssel, felhúzott innnyel fordult feléjük. A legények összevissza beszéltek, izgatottan hadonásztak, azután az egyik észrevette, hogy távolabb egy leány várakozik türelmesen, őt lasszóra főzött ló mellett. Virginia ijedten vette észre, hogy körülbelül húsz férfi rohan feléje. Cresby szólalt meg elsőnek lihegve:

— Bocsánat . . . De mára egy hölgyet vártunk . . . Miss Virginia Lonsdalet . . . és azt hiszem . . .

— Én vagyok . . . — mondta ijedten a lány. —

Dehát . . . Ez lenne apa birtoka . . . En másképp képzeltem . . .

Ronny, aki közben odaért, megkövülten hallgatta. Szóval ez Lonsdale lánya, hiszen akkor . . . Szent Isten!

— És hol maradt Mr. Owen? — kérdezte Judd, összeráncolt homlokkal . . .

A lány Ronnyra nézett, elpirult, azután suttogva mondta:

— Megkötözték . . . és a többit is . . . ez a Mr. izé . . . — azután gyorsan hozzátette, — de nem akarta ellopni a lovat . . . azt mondta, hogy visszaküldi és most kiszabadítják őket . . .

— Fel a kezekkel! — kiáltotta hirtelen Ronny és mind a két revolverét rájukfogta. — Kölcsönadják az egyik lovat és azonnal megyek tovább. Nem tudtam, hogy Lonsdalet támadom meg. Belátom, hogy mégsem lehetek itt intéző. De ha megpróbál valaki közeledni, azt keresztüllövöm.

— Ember! — ordított Cresby. — Dugja zsebre mind a két furulyát! Maga az intéző! Maga parancsol mától kezdve és mi engedelmeskedünk! Judd, te mocskos disznó, le a kalappal! Halsey, az előbb azt mondta az intéző, hogy eredj Miss Lonsdalelel oda, ahol a nagyságos urat megkötözték! Kotródj! . . .

— Éljen az intéző! — kiáltotta a hosszú sovány.

— Éljen! — zúgták rá lelkesen mindannyian azután, Ronny azon vette észre magát, hogy két ember átkarolja a térdhajlását és a levegőbe emelik. Ilyen diadalmenetben vitték be *Lonsdale Várba*, hogy elfoglalja az új állását.

HARMADIK FEJEZET.

A Lonsdale-ek törvénye!

1.

Ronny teljes huszonnégy órát aludt. Közben Crosby kerített számára néhány ruhadarabot, csizmát és egy viseltes, de jó állapotban lévő sombre-rot, hogy az új intézőnek mégiscsak emberi külseje legyen. Ronny nem utasította vissza az odakészített ruhát. Miután megmosdott, átöltözött és borotválkozott, Crosby elégedetten állapította meg, hogy az új intéző elég jóvágású ember olyankor, ha nem öltözködik madárijesztőnek való ruhába és nem visel többnapos borostát az arcán.

— Ez lesz a lova, — magyarázta Halsey egy gyönyörű, hatalmas szürkére mutatva. — Szegény Bullogé volt. Ő maga járt utána hetekig, amíg elfogta, kitünő állat, csak kissé vad.

Ronny megveregette a ló nyakát. A szürke, rosszindulatúan széthúzózó innyel, kísérletet tett arra, hogy új gazdája karjába harapjon. De nem sikerült. Az intéző egy kézzel megragadta a zablát és előrelökte a ló fejét, ugyanakkor a bordái alá rúgott. A szürke, rémült nyihogással, ágaskodni próbált, de Ronny durván visszarántotta zablájánál fogva a földre és szokatlanul hirtelen módon, a nyeregbe vetette magát.

— Wickednek hívják a lovat, — jegyezte meg jelentősen Judd. — Nem szereti a gazdáját, de ha erős kézzel bánnak vele, akkor szót fogad.

A szürke megérdemelte, hogy *Gonosznak* nevezzék. Nem volt olyan korlát, fatörzs, ahol ne próbálta volna „kidörzsölni“ a lovasát. És úgy látszott,

örülne, ha a nyergében ülő ember alsó lábszárát odaszoríthatná valamihez, hogy eltörjön. Állandóan figyelni kellett, mert mindig készenlétben nyujtogatta a nyakát, hogy megharapja a gazdáját. De néhány ütés, rúgás, vagy sarkantyúzás észretéritette hamar és ilyenkor csodálatos teljesítményekre volt képes.

— Szép csorda . . . — mondta Ronny a szürkén léptetve.

— Elég rendes . . . — felelte Cresby, aki vezette.

— Csak furcsa . . . Nagyon furcsa.

— Mennyiben?

— Hm . . . Akárhogy is nézem, nem látok borjút.

— Ugy? . . . És mivel magyarázza ezt?

— Ahol a marhákat tenyésztik, ott általában van borjú is. Különösen ebben az évszakban. Ahol nincs borjú, ott a marhákat nem tenyésztik, hanem kifejlett állapotban szerzik be.

— Igen . . . Ez valószínűen hangzik. Csakugyan nincs borjú . . . — dünnyögte Cresby.

— Viszont ennyi marhát vásárolni, ahol nem tenyésztenek . . . Tudj Isten . . .

— Mit gondol? — kérdezte határozottan az öreg cowboy.

— Megmondjam? Szerintem nem sok pénzt adtak ki ezekért az állatokért, — felelte nyíltan Ronny.

— Azt hiszi talán, hogy a Lonsdaleek marhatolvajok?

Ronny vállatvont.

— Én csak azt mondtam, hogy nem tenyésztik a marhákat és nem vásárolják.

— Hát ide hallgasson, maga okos legény: olyan Lonsdale még nem született, amelyik csak egyetlen

marhát is lopjon. Ezt jó lesz, ha megjegyzi. Többet nem mondok. Az a vén bolond alkalmazta és ha nem mesélt el mindent, bizonyára oka volt rá. Majd ha megérkezik, beavatja magát a dolgokba. Addig meg azt ajánlom, hogy ne foglalkozzék itt a borjak és a tehenek kérdésével, mert aki itt a Colorado fennsíkon szimatol, az nagyon hamar löporfüstöt szagolhat.

— Várjon! — mondta Ronny, mert a forradásos odább akart lovagolni, — mi történt a megköltözött emberekkel?

— Természetesen kiszabadítottuk őket. *Mi* szabadítottuk ki őket! — vigyorgott diadalmasan. — A bolond Lonsdale cowboyai! Mert így nevezzük azt a vén disznó Georgeot. Nem is szoltunk Owen embereinek . . .

— Hát nem közös a birtok? Owen Lonsdalenek külön emberei vannak?

— Külön? Haha! . . . Majd megtudja, hogy mennyire külön. Mikor megszabadítottuk Brucet, Owent és a többit, az nagyobb szégyen volt számukra, mint a fogság . . . De többet igazán nem mondok. Ez a gazda dolga. Remélem ma végre megérkezik az a vén gazember. Mert az egy gazember. Én mondom magának.

— Azt hiszem valahogy el kellene intéznem Owen Lonsdalel ezt a dolgot.

Az el lesz intézve. Legyen nyugodt.

— Hogyan.

— Természetesen meg fogja ölni magát. Erre mérget vehet. De azért ne tegye. Owen golyójától biztosabban és gyorsabban pusztul el.

— De . . .

— Semmi de. Owen megöli magát. Ebbe nyugodjon bele. Kár lenne vitatkozni róla. Ez biztos. . . . És ellovagolt.

2.

Ronny egyedül maradt. Még nem kezdte meg intézői tevékenységét. Meg kell várnia Georges Lonsdale-t. Ugylátszik, hogy előbb néhány dologról tájékozódnia kell.

A forró délelőtti napsütésben gyönyörű csordák kóboroltak, vagy pihentek, csupa válogatottan szép állat. Tehénbögés, ostopattogás hangzott fel itt is, ott is. Ronny megnézte az egyik állaton a billogozást.

Háromszögű jel volt az ökör tomporába égetve.

Ez tehát a Lonsdale bélyeg. Ilyesmit tudni kell. Később véletlenül egy másik állaton is megpillantotta a jelzést. Ennek egy kereket sütöttek rá a bőrére.

Kétféle jelzés lenne? Vagy ez talán Owen állatai közül tévedt ide?

Rövidesen különös felfedezést tett.

Tíz-húsz különböző módon megjelölt állat került eléje. Ez csak akkor lehetséges, ha lopott marhákról van szó. Ahány bélyegző, annyi farmról való az állatok. A Lonsdaleok mégis marhatolvajok lennének?

Ha nem is marhatolvajok, egy bizonyos: ezen a fennsíkon lopott marhák legelnek. Közben egy sekélyvízű folyóhoz ért. A gráníttorlasz mellett folydogált, mintegy természetes határral is megjelölve a két birtok közti határt.

A sziklakoloncok közötti kapunyílással szemben deszkapalló vezetett át a vízen. Ronny elhatározta, hogy megnézi a másik csordát is. Wicked, mikor a hídra léptek, megállt, felhorkant és idegesen kapálta a fát, az egyik patájával.

— No mi az?! . . . Tán félsz a hídtól! Előre te bestia!

Belevágta sarkantyúját a szürke oldalába. Az állat nekirugaszkodott és átvitte a túlsó oldalra. Itt először egy kiszáradt meder következett. Mintha a természet mindenképpen kéteflé osztotta volna ezt a területet. Valamikor a kis folyó itt szelte át a fennsíkot, de egy hegycsúszamlás következtében elhagyta a medrét és ott távolabb mosott új ágyat magának. Az üres medert benötte a gaz és lapos, nagy kövek heverték a mélyén.

Mintha a folytatása lenne itt Georges csordájának, lomha, nagy háta hullámozása töltötte meg a síkot és tömött sorokban vonuló gyönyörű állatok legeltek mindenfelé.

Wicked, a holt medren sem akart áthaladni. Miféle ijedős állat ez? Igazán nem látszik rajta. Ujabb ösztökélésre neki futott az ároknak és átugrotta. Egyszerre csak két lovas tűnt fel hirtelen. Az egyikben Ronny felismerte, Owen harcsabajuszú, szögletes arcú kísérijét, akit a többiekkel együtt megkötözött.

— Jónapot fiúk . . . — kezdte az új intéző.

— Kezet fel! — kiáltotta a harcsabajuszú. — Gyerünk, mert nem teketóriázok!

Revolverét egyenesen Ronny mellének szegezte. A másik nem is húzta elő a fegyverét, csak vigyorgott.

— Ez szerencsés fogás Bruce, — mondta. — Nem is annyira ezért az alakért, hanem a Bullog lova miatt.

— Talán kirabolnak? — kérdezte Ronny két kezét hanyagul kissé feltartva. — Mondja meg kérem, hogy mit akar, mert elfárad a kezem, — fordult a mongolarcúhoz.

— Foglyul ejtjük. A lovát és a fegyverét elkobozzuk, így szól a törvény.

— Miféle hülyeség ez? Amit mond, az nem törvény, hanem rablás.

— Lassabban hé! — kiáltott rá Bruce. — Itt a Colorado fennsíkon a Lonsdale-ek törvénye parancsol mindenkinek. Aki fegyveresen lép a szomszéd földjére, engedély nélkül, az fogoly.

Ronny már közben tisztában volt mindennel. Az a bolond Cresby nem világosította fel semmiről. Ugylátszik itt valamiféle hadiállapot van. Ezért, mikor Bruce gyanutlanul éppen közepén tartott a magyarázatnak, magasra tartott jobbkezét ökölbe szorítva, bemutatta villámgyors ütését, ami ellen lövésrekész pisztoly sem védi meg azt, aki nem számít rá. Az ökke úgy zúdult a bajuszos állkapcsára, hogy az mint valami elhajított kő zuhant le a lóról. A másik alak a pisztolyához kapott, de mielőtt kiránthatta volna, az új intéző ökke gyomron csapta és a gyomor körül összemarkolta a ruhát. Azután egyet csavart, egyet rántott és a cowboy tizedmásodpercig, Ronny félkezén lebegett a levegőben, majd nagy ívben, néhány ijedten szétrebbenő marha között döngve a hátára esett.

. . . Visszafelé kiderült, hogy a rosszindulatú, alattomos Wicked, nem is olyan félénk, mert egy ugrással vette az árkot és mikor elhagyták a torlaszt, a dobogó hídtól sem riadt meg.

Közben Ronny füle mellett egy golyó füttyült el. Csodálkozva látta, hogy amikor a szikla-gát túlsó oldalára ért, nem lőttek többet rá. Cresby és valamennyi társa izgatottan várták, egy csoportba verődve a túlsó oldalon.

— Ember! — kiáltotta Cresby. — Megkergült egészen? Átlovagolt vizitbe az ellenséghez?

— Menjen a pokolba a titokzatosságával! Ugy látom akkor is itt tátották volna a szájukat, ha engem ott agyonvernek.

— Ebben biztos lehet. Kisujját sem mozdíthatta volna senki. Nézze, ott a túlsó oldalon huszonöt fegyveres ember figyeli fogcsikorgatva és egyik sem lőhet magára, amíg a sziklákon innen van.

— Szóval, ha engem lelőnek, azt maguk úgy nézték volna, mint valami színielőadást?

— Erre nem felelhetek, mert színielőadást még nem láttam. De ha színielőadás közben megölhetnek valakit, anélkül, hogy a nézők közbelépnének, akkor úgy néztük volna.

— Nem mondaná meg, hogy miért?

— Ez a törvény.

— Miféle törvény?

— A Lonsdale-féle törvény.

3.

Ronny pofon tudta volna ütni Cresbyt.

— Hát ha itt más a törvény, azt mondják meg az embernek. Különben . . .

Halsey vigyorgott.

— Különben félkézzel dobálja ki a pasasokat a nyeregből és úgy vágja őket szájon, hogy revolverestül elrepülnek . . .

— Adjatok inni! — mondta Ronny türelmetlenül, — mert ha azt is tiltja a törvény . . .

— Ihat, amennyit akar. Csak délben pontosan kettőkor az intéző együtt ebédel a gazdával. Ezt jegyezze meg.

— Az ördög látott még ilyen helyet! Ez a két Lonsdale testvér talán haragban van egymással?

— Szó sincs róla.

— Nézze Cresby, azt hiszem mégiscsak leghegyesebb lesz, ha elmond mindent, — mondta egyre

türelmetlenebbül Ronny, — mert úgy látom itt baja keveredhet, aki tájékozatlan.

— Itt, — mondta Judd, kihangsúlyozva a szót, — semmi baja sem történhet, ha nem megy át Owen birtokára.

— De hiszen, Owen Lonsdale, amint látom nyugodtan lovagol keresztül a sziklatorlasz kapuján, a mi oldalunkra, — kiáltotta Ronny és egy közeledő lovasra mutatott, akiben felismerte Virginia Lonsdale kísérijét.

— Hát, hogy a fenébe ne lovagolna a mi oldalunkon, — felelte Cresby, — nem tud különben bejutni a Várba. A két gazdára nem vonatkozik a tilalom.

— Hát érintkeznek? Én azt hittem, hogy gyűlölik egymást.

A cowboyok harsogó nevetésben törtek ki.

— Ez jó! . . . Ember! — hallatta szckásos felkiáltását Cresby, — hiszen a két Lonsdale együtt lakik. Gyűlölik egymást és együtt laknak.

— Miért laknak együtt, ha gyűlölik egymást?

— Így írja elő a Törvény.

Ebben a pillanatban Owen észrevette Ronnyt. Megsarkantyúzta a lovát és egyenesen feléje nyargalt. Ronny önkéntelenül a revolveréhez kapott. Lonsdale még sebesebben vágatott és ott állt meg ügyesen, közvetlenül az almásszürke előtt.

Néhány másodpercig mozdulatlanul nézték egymást. Owen szeme hirtelen felvillant. A szoborszerűen szép, kemény férfiarcon, különös, kegyetlen mosolyra húzódtak a keskeny ajkak:

— Örülök, hogy itt látom. Elhiszi?

Ronny megértően bólintott.

— Elhiszem. És miután egyetmást hallottam itt magáról, én is örülök, hogy találkoztunk.

Összevillant a szemük. Nagyszerűen megértették egymást. Owen tekintete így egészítette ki a szavakat: „Örülök, hogy látlak és a közelemben tudlak, mert így legalább bizonyos vagyok benne, hogy meg foglak ölni.“ Ronny tekiutete ezt mondta: „Örülök, hogy rámtaláltál. Legalább nem hiheti senki, hogy csak csellel tudtalak legyőzni.“

Szakértő pillantásokkal méregették egymást.

— Ha érdekli, hogy miért kellett a lovait akarat ellenére kikölesönözni — mondta Ronny, — Winston óta lovagoltam és . . .

Owen lebiggyesztette az ajkát és megvetően legyintett:

— Felesleges a mentegetődzés. Ha Georges intézőnek alkalmazta, akkor természetes, amit tett.

— Azt hiszi rabló vagyok?

— Azt . . .

Ronny arca elsötétült. Önkéntelenül megnyomta térdével a lovát, hogy ez közelebb farolt a másik állathoz.

— Téved. — Nem vagyok rabló, felelte nyomatékkal. — Először életemben beszélek lopott marhák tulajdonosával.

Most Owen homloka ráncolódott:

— Ugy érti ezt, hogy marhatolvaj vagyok?

— Ugy.

Lonsdale még közelebb nyomult a lovával, a két állat nyerge egymás mellett volt. Owen és Ronny arca szinte összeért. Jobbkeze mindegyiknek a revolverén nyugodott . . .

— Itt könnyű szemtelenkedni, — sziszegte Owen. — Valaki bizonyára elárulta magának, hogy ezen a birtokon nem szabad fegyvert elsütni.

— Bármikor elmehetünk sétalovaglásra . . . Arra lejjebb láttam egy szép kis erdőt . . .

Owen arca felderült:

— Hiszen akkor nagyszerűen megértjük egymást. Nekem is kedvenc helyem az a kis erdő.

— Akkor kár tovább fecsegni erről Owen Lonsdale.

— Igaza van. A kis erdőben bővebben beszélhetünk és végleg letárgyalhatunk mindent. A maga elődje Bullog is ott járt szerencsétlenül szegény . . .

Hangosan elnevette magát és barátságosan intett a kezével, azután megsarkantyúzta a lovát. Ronny ugyanolyan őszinte szívéllyességgel viszonozta a búcsút.

Arra lett figyelmes, hogy Cresby káromkodik.

— Az ördög elvihette volna azt a vén bolond Lonsdalet.

— Miért? — kérdezte Ronny.

— Mert jól tudta, hogy miért hozza magát ide.

— Beszéljen világosabban!

— Hát majd világosabban beszélek! Az a vén bolond, azért hozta magát ide, mert nem adja fel a reményt, hogy valaki mégiscsak lelövi ezt az Owent.

Mielőtt Ronny felelhetett volna, egy gúnyos hang szólalt meg mellettük:

— Ostoba fecsegő vagy, Cresby. Vénségedre teljesen meghülyülsz.

Az öreg Georges Lonsdale ért melléjük észrevétlenül, porlepte lován látszott, hogy messze útról jön.

— Mr. Lonsdale, — mondta Ronny sötéten, — amint látja elfoglaltam az állásomat.

— Gratulálok! — felelte a gazda és kezetnyujtott. — Bevallom, nem hittem volna. Most jöjjön ebédelni. A *Lonsdale-Várban*, az intéző, a gazdával egy asztalnál étkezik.

4.

Ronny az evés helyett inkább whiskyt kívánt. Szinte elfeledkezett az itálról. Érdekes. Ugylátszik azon mértékben, ahogy közeledik a régi, rendes, munkás életkörülményeihez, ugyanolyan arányban szűnik az alkohol utáni vágya.

— Figyelmeztethetett volna, — mondta Ronny, miközben a kapu felé lovagoltak, — hogy ütközben ne nagyon emlegetsem a maga közgyűlöletben álló nevét.

— Miért? Meg akarták lincselni? — kérdezte mohó érdeklődéssel a hatalmas öregember.

— Igen. Életveszélyes módon adták tudtomra, hogy nem vagyok rokonszenves utas. Lelkiismeretlenség volt, hogy tréfából kis híján agyonveretett.

— Egyáltalán nem tréfából tettem. Ha mindenféle alakoknak sikerül agyonverni magát, akkor alkalmatlan ember arra, hogy nálam intéző legyen. Ez volt a vizsga. Miután él, tehát nem csalogtam magában.

A kapuhoz értek. Leugrottak a lóról és Georges Lonsdale búcsút intett az intézőjének:

— Viszontlátásra! Csak menjen az ebédlőbe. Én is mindjárt ott leszek. Előbb lerázom kissé a port magamról.

Az ebédlőnek használt szobában már ketten voltak: Virginia és Owen. Hirtelen elhallgattak, mikor Ronny belépett, mintha róla beszéltek volna. A lány maga sem tudta miért, elpirult.

— Megérkezett az apja Miss Lonsdale.

— Tudom . . . Láttuk az ablakból. Ugy-e Owen apa nem szid össze, amiért meglettük.

— Sőt egész bizonyos, hogy örülni fog, — fe-

lelte Owen kedvesen, — Georges meglepett engem egy új intézővel, én megleptem őt a nevelt lányával, — folytatta vidáman. — Ja igaz: még nem is dicsértem meg magát, kedves barátom a multkori tréfaért. Kellemetlen volt ugyan, órákig megkötöztve a napon feküdni, de megérte. Szép tréfa volt.

Ronny ugyanolyan gondtalan vidámsággal felelt:

— Alkalmilag majd viszonzozhatja . . .

— Egész bizonyos lehet benne, hogy visszafizetem a kölcsönt, — felelte nevetve Owen.

Vidáman beszélgettek, Owen még Ronny vállára is tette a kezét. Virginia örömmel látta, hogy milyen derűs, szivélyes kapcsolat van a két férfi között. Nyílt, kedélyes emberek, akik úgylátszik értik a tréfát és nem gurulnak dühbe hamar.

Érdekes, gondolta a leány, hogy mit jelent egy férfinél néhány külsőség. Mennyire félt ettől az embertől, mikor rongyosan, borostásan lovagolt vele éjszaka. És így, kissé rendesebben, nyomban látszik rajta, hogy nyílt, okos, jószívű ember. Nagy, sötét szemei biztatóan, derűsen csillognak.

Most belépett Georges Lonsdale. Ahogy megpillantotta a lányt, visszahőkölt. Mi volt ez? Egy másodpercig, Ronny nem is tudta, hogy jól látta-e, az ősz ember arca szinte eltorzult a gyűlölettől. De már abban a pillanatban elsímult ez a dühödt kifejezés. Sőt. Lonsdale vonásai felderültek. Virginia hozzásietett és megölelte. A dühnek azt a villanásnyi kifejezését csak olyan éles megfigyelő láthatta, mint Ronny.

Hm . . . Ugy látszik a Lonsdale fivérek született komédiások, állapította meg Ronny. Errefelé megszokott dolog az erőszak, a durvaság, a bűn, a bosszú, de a színlelés ismeretlen valami. Ez a két ember ízzig-vérig férfi, de milyen furesza, hogy

ehhez a tulajdonságukhoz, a gyáva városi ember alakoskodó természete járul.

— Ugy-e nem haragszol? . . . — kérdezte Virginia.

— Örülök, hogy látlak kislányom . . . de hogy jutott eszedbe ilyen váratlanul betoppanni?

Owen lépett a nagybátyjához és megszorította a kezét:

— Én vagyok a hibás George.

— Gondoltam . . . — bólogatott nyájasan az öregebb.

— Mikor megkaptam a leveledet, amelyben azt írtad, hogy New-Yorkba jössz megvizsgáltatni magadat, — mondta a leány, — aggódtam miattad. Sürgönyöztem Prescottba a címedre, hogy szeretnék eljönni hozzád, értesíts, mikor érkezhetem. Owen felelt a nevedben, azután kijött elém a vasúthoz és elhozott ide . . .

— Igazán kellemes meglepetés . . . Az új intézőt, amint látom, már ismeritek.

— De mennyire! — kiáltotta Owen nevetve. — Válogatott legényeimmel együtt megkötözött és magával vitte valamennyi lovamat.

Az idősebb fürgén ide-oda mozgó szemmel kérdően nézett feléjük. Owen, Ronny vállát veregetve elmesélte a „tréfát“.

George Lonsdale arca most nem változott. De a két szem! A két szem! . . . Valami, alig vissza fojtható, mámoros csillogással fénylett fel.

— Ülünk az asztalhoz! — mondta most már minden alakoskodás nélkül, őszinte lelkesedéssel. — Iszunk az új intézővel Virginia egészségére. Felbontok egy üveggel a százéves tuequillából. Ronald Kerry szereti az italt! Olyant igyon most, amilyenben még nem volt része! . . . Összesen három üveg van ebből a háznál . . .

Remegő kézzel töltötte be a pálinkát. Owen mosolygott, de az orrcimpái tágultak. Ronny csodálkozva figyelte őket. Ezt az üveget nem Virginia érkezésének örömére bontják! Ezt Owen megszégyenítésére isszák.

— Köszönöm, — mondta kedvesen Owen, — ebéd előtt nem iszom, még a te *barátaiddal* sem George . . .

— Maga szeret inni? — kérdezte Virginia Ronnyt.

— Igen. Szeretem az italt. — Mohón, egyhajtásra itta ki a nehéz tuequillát. A megkönnyebbülő alkoholista sóhajával tette le a poharat. Csak akkor vette észre, hogy Virginai alig észrevehetően megborzong. Egy legény behozta közben az ételt.

Derüs hangulatban ebédeltek.

— Hogy tisztában legyen a környezetével Kerry, — fordult hozzá evés közben élénken az öreg, — Virginia nem az édes lányom. Egy jó barátom gyermeke. Szegény Kennedy áldozatul esett egy gyalázatos rablótámadásnak és a kétéves árva örökbefogadtam. Azért mégis csak olyan a helyzet közöttünk, mintha a saját lányom lenne. Igaz, Virginia?

Virginia szeretettel megsimogatta a nevelőapját.

— Még mindig nem tudom, hogy miért akarsz New-Yorkba menni orvoshoz? Hiszen olyan erősnek látszol.

— Semmiség — legyintett George — néha kínozt a reuma és itt, nyugaton, az orvosok csak a sebészethez értenek igazán; golyót kivenni, meg késszúrást összevarrni.

— Nekem nem is mondtad, hogy beteg vagy, — szólt közbe rosszalóan Owen.

— Nem olyan komoly, hogy közölni kellett volna veled, — felelte megnyugtatóan az idősebb.

Ronny ismét érezte, hogy minden szó mögött valami rejtett értelem lappang. Azt látta, hogy Virginiának sejtelve sincs az itteni viszonyokról. Nem is foghatott gyanút. A két rokon közvetlenül, jókedvűen beszélgetett és közben versenyeztek, hogy melyikük legyen figyelmesebb és udvariasabb a lányhoz. Talán Ronny sem vett volna észre semmit, ha nem tapasztal már előzőleg néhány furcsaságot itt a Lonsdale-birtokon.

Ebéd után előkerült George pipája. A másik két férfi cigarettázott. Igazán családias és meghitt volt a hangulat.

— Most a szobámba megyek, — mondta Virginia. — Ha akarod Owen, egy óra múlva kilovagolhatunk, ahogy megbeszéltük.

— Nagyon jó lesz, — hagyta rá George, — nekem úgy sincs időm. Az új intézőt kell bevezetni a gazdasági ügyekbe.

Az ajtóig kísérté Virginiát, még mosolyogva utána nézett a folyosóra, azután visszafordult a szoba felé.

És nyomban eltűnt az arcáról minden vonásnyi derű.

Mintha nem is ugyanaz az ember lenne, amelyik az imént mosolygott. A düh és a gyűlölet kifejezésével nézte az öccsét, aki szemtelen mosollyal fújta a füstöt.

— Lelketlen, gonosz gazember vagy Owen!

— Hahaha!

Owen nevetésére az idősebb elsápadt. Ronny-nak kínos volt az egész. Ugy érezte, hogy semmi köze az ügghöz. Nem kellene most itt lennie.

— Megvetlek Owen. A Lonsdaleek, ha gyűlölték is egymást, férfiak voltak. Nem vontak bele

a harcba nőket. Az első elpuhult kölyök, aki nem az öklével üt vissza, hanem a lányomon keresztül akar bosszútállni, az első hitvány és gyáva Lonsdale te vagy . . .

Owen egy ugrással a másik előtt állt.

— Te gyalázatos . . .

Ronny odaugrott és szétlökte őket, mielőtt összezsaphattak volna. Azt hitte, hogy a két Lonsdale tiltakozni fog a durva közbelépés ellen, de ezek morogva eltávolodtak egymástól, mintha megszokták volna az ilyesmit.

— Nekem semmi közöm az ügyükhöz, de figyelmeztetem magukat, hogy Miss Lonsdale a közelben van.

— Maga ne figyelmeztessen! — kiáltotta ingerülten Owen. — Azért, mert kénytelen vagyok egy asztalhoz ülni egy ilyen . . .

Ronny eléje állt egy hirtelen lépéssel.

— Egy milyennel? . . .

— Hohó fiatalember! Talán meg akar félemlíteni? Ide figyeljen! Ha én . . . — Megragadta Ronnyt a kabátjánál.

— Mr. Lonsdale vegye le rólam a kezét.

Pillanatnyi csend támadt. Georges egy vérengző állat rosszindulatú, vágyakozó pillantásával figyelte őket.

— Majd számolunk még . . . — sziszegte Owen. — Ugyis van számolnivalónk. De nem itt...

— Utoljára mondom, hogy vegye le rólam a kezét.

Lonsdale megvető ajkbiggyesztéssel elengedte. Ronny szeme összehúzóódott, mint egy ugrásra készülő macskának, azután rekedten mondta:

— Ha még egyszer megérint, nem figyelmeztetem.

— Fűtyülök a figyelmeztetésére! Érti?! . . . Magával még úgyis elbánnok, ebben biztos lehet.

— Nem fogom kerülni az alkalmat Owen Lonsdale.

Ronny úgy érezte, hogy órá is átragad a gyűlöletnek ez a harcra ingerlő, forró légköre, ami itt tűrhetetlenül feszíti a levegőt.

— Miért csaltad le ide a lányt? — kérdezte Georges, a másikat.

— Nem csaltam le . . . — vigyorgott Owen. — Gondoltam, helyettesítlek, miután fogadott leányod, tehát rokonom. Ennyit talán még te is megtennél értem. Prescottba sürgőnyzött, hogy jön. Külön lovas küldönc hozta a táviratot. Azt feleltem helyetted, hogy csak jöjjön. Elébe mentem.

— Átlátok rajtad Owen. Érzékeny csapást akartál mérni rám. Tudtad, hogy mennyi igyekezettel tartottam eddig távol innen Virginiát. És azt hiszed talán, hogy most az ő kedvéért elhagyom a Várat és neked jut minden a Törvény szerint.

— És ha úgy van? Milyen eszközökkel harcolsz? Talán nem válogatott gyilkosokat hozol intézőnek? Azt reméled, hogy valamelyiknek talán sikerül végezni velem. De csalódní fogsz! Mind Bullog után megy! Érted?! Ha téged nem is küldhetlek a pokolba . . .

— Tévedsz . . . Ezt az embert nem fogod elintézni. És most csak egyet mondok neked, ezt hidd el: ha Virginia megtud valamit arról, hogy mit csinálunk itt, hogy mi történik a Lonsdale-Várban, akkor . . .

— Akkor? . . . — kérdezte fölényes mosollyal Owen.

— Akkor megszegem a Törvényt és végzek veled! Ezt jegyezd meg.

Owen nevetett.

— Talán bízd inkább a gyilkolást erre a szakemberre.

— Ugy beszélnek rólam, ahogy az nekem nem tetszik.

— Mindent meg fog érteni, ha ismeri majd a Törvényt. Most csak annyit, — magyarázta Georges, — hogy ez az ember nem nyúlhat hozzám, sem én ő hozzá. Aki megöli a másikat, vagy a másik örökösét, az elvesztette jogát a birtokhoz.

— Nagyon sok a beszéd, — mondta nyegle hangon Owen. — Ami a lányt illeti, tőlem hazudatsz neki, amit akarsz. Nem rontom el a komédiádat. Csak játszd előtte a becsületes embert. Ugysem játszod már soká, haha . . .

— Hogy érted ezt?

— Azt hiszed bolond, el tudod titkolni előttem, hogy beteg vagy?

— Ostoba hazugság!

— Láttam már néhányszor, amint elszédülsz a nyeregben, azután körül nézel, hogy észrevették-e? — Olyan kárörvendő, diadalmas hangon mondta ezt, hogy Ronny megborzadt. Ilyen gyűlöletről fogalma sem volt eddig.

— Még nagyon soká kell várnod, Owen!

— Beteg vagy Georges! Megöregedtél, felörlöttél és addig titkolod, amíg egyszer csak lefordulsz a lóról . . .

Georges arcán gonosz vigyorba húzódott össze a sok apró ránc és kárörvendően mondta:

— Abban sem lesz sok örömed Owen . . . Már gondoskodtam róla . . . Ne félj. Akkor is lesz kivel harcolnod.

— Ugyan! Talán Virginia? — legyintett fölényesen Owen.

— Virginiát kitagadtam az örökségből. Ő csak

a tiszta jövedelem kétharmad részét kapja. Az örökösökre száll minden jogom és a birtokrészem.

Owen ökölbe szorította a kezét.

— És . . . ki az örökösöd?

— Ronald Kerry.

. . . Ronnynak sikerült elkapni Owen csuklóját, mielőtt még az ökle Georges arcába csapott volna.

— Hahaha . . .

Az idősebb Lonsdale kacagott.

5.

Mikor Owen kiment és bevágta az ajtót maga mögött, Georges Lonsdale ismét nagy pohárral töltött az ünnepi tequilából, azután az ablakhoz ment és kinézett, a legelőn hullámozó sok-sok szürke és barnafoltos hátak tömegére.

Nagyot sóhajtott és visszafordult a szoba felé.

— Miért nem iszik?

— Most nem akarok, — felelte keményen Ronny. — Itt elég mérget szív magába az ember a levegőből is. Beszéljen kérem. Mit jelent ez az ostobaság a végrendelettel?

— Ez nem ostobaság. Maga az én vagyonom örököse. Olyan hatalmas vagyon örököse, hogyha kétharmad részt ad Virginiának a jövedelemből, még mindig dúskálhat a pénzben.

— Szép, — mondta hidegen Ronny. — De mikor elváltunk, még azt sem tudta, hogy elfoglalom-e az intéző helyét. Hogy végrendelkezhetett közben?

— Mindegy. Ha magát megölik, akkor megváltoztattam volna a végrendeletemet. Éppen Bullogot akartam beiktatni örökösömnek . . . De fegy-

verrel a kezében, holtan találták az erdőben . . . Owen végzett vele.

— Megtudhatnék végre valami közelebbit az itteni ügyekről?

— Mindent meg kell tudnia, — felelte George és leült. — Több, mint száz éve élnek a Lonsdaleek ezen a helyen. Száz éve tart a versenyfutás közöttük: melyik Lonsdale marad egyedül a birtokkal.

— Mi ez a versenyfutás? Nem értem . . .

— Ezt a szót még sokszor fogja hallani. Versenyfutással kezdődött az egész gyalázatosság. Több, mint száz éve annak, hogy a Lonsdale ösök elindultak nyugatra. Akkoriban azt mondták, hogy a Colorado fennsíkján arany van. Megindult a népvándorlás. Nem is hinné, hogy a fenség vad ősi tája milyen népes volt itt addig, amíg az emberek azt hitték, hogy aranyat találhatnak a Rocky Mountainsnak ezen a lejtőjén. Amikor Arizona hatóságai látták, hogy milyen tömegben igyekeznek az emberek a Colorado folyása ellen nyugatra jutni, intézkedtek, hogy egy régen szokásos módon tegyenek igazságot az új telepesek között. Mindenki ismeri azt a módot, amely már egy esetben a pionirokat birtokhoz juttatta, úgyhogy elejét vegyék a harcoknak. A versenyfutás. Aranyásók között tettek így igazságot. Ha megindult valamerre a népvándorlás, elzárták az érkező karavánok előtt a hatalmas területet, ahol állítólag arany van. Egy bizonyos napon, amikor már sok-sok szekér várakozott a kordon előtt, adott jelre megnyitották a sorompókat és a férfiak futottak. Mindenki ott kapott kutatási jogot, ahol elsőnek állt meg. Most is így történt. Versenyt futottak a földért. Hegynek fel! Két Lonsdale-család vándorolt akkor ide keletről. Unokafivérek. Ők is futottak. Előzőleg sem értek meg egymással úgy, ahogy jó rokonokhoz illik és most úgy akarta a sors, hogy annyi ember közül, ketten

maradjanak a hegyiösvény utolsó fordulójában. Hogy azután mi történt, azt senki sem tudja és nem is fogja megtudni soha. Az egyik Lonsdale elsőnek ért ide fel a tetőre, a másik bezúzott fejjel, ájultan feküdt nem messze a céltől. Kődobás tette harc képtelenné. A futók nyomában lovagolt a bizottság. Öreg telepések a környék lakottabb részéből. Ezek döntöttek vitás esetben. Hugh Lonsdale, miután eszméletre tért, azt állította, hogy megelőzte már az unokafivérét, mikor kődobás érte. Ezt Davy Lonsdale nem tagadta, csak azt tagadta, hogy ő dobta a követ. Hugh Lonsdale esküdözött, hogy egy perccel előbb, mikor megfordult látta, amint Dawy lehajolt. Akkoriban nem volt idő holmi aprólékos kivizsgálásra, tárgyalásra. A bizottság a fensíknak ezt a részét kétfelé osztotta. Egyik területet Dawy kapta, a másikat Hugh. Mindkettő úgy érezte, hogy az egész földdarab neki jár. És a versenyfutás azóta nem ér véget. Minden Lonsdale magának akarja az egész birtokot. Két erődítés forma, elhagyott épület állt itt akkoriban. Valószínűleg mexikóból menekült spanyol hódítók laktak benne, amíg nem tértek ismét vissza otthonukba, valamelyik győztes forradalom után. Hugh és Dawy azonnal hozzáláttak, hogy kijavítsák, lakhatóvá tegyék a beomlott szobákat és főleg harc képtessé az erődöt. Mert az ellenségeskedés nyomban megindult a két család között. Később, mikor a birtok cowboyokkal is benépesült, valósággal háborút viseltek a Lonsdaleok egymás ellen. Apáról, fiúra szállt a halálos versenyfutás öröksége. Dawy fia, Charles kiszámította, hogy a folyó az ő birtokán van és felépítette ezt a sziklaválaszfalat. Hogy milyen munka lehetett ezeket az óriási koloncokat itt összehordani, azt képzelheti. És a másik Lonsdale, akinek életkérdés volt a víz, természetesen mindenáron küzdött ellene. Vad harcok közben

épült a fal. A Coloradó fensíkon minden embert magukkal rántottak, a versenyfutó Lonsdaleok. Az utolsó pásztorgyerek is gyűlölte a szomszéd pásztort. Sok ember hullott el innen is onnan is, amíg a torlasz felépült és Charles elzárta a folyót, saját birtokára. De akkor már Prescottban működött a telepes bíróság és Bart Lonsdale panaszára kimondták, hogy Charles köteles a falon rést nyitni, amelyen a szomszéd birtokos vízhez juthat. A telepesek bírósága akkoriban nem ismerte a tréfát. Érvényt tudott szerezni az ítéleteinek. Nem-sokára magától is megoldódott volna a kérdés, mert egy hegycsúszamlástól a folyó megváltoztatta a medrét és Bart földjére került, de ez már nem kezdett falat építeni. Az én apám azután kiegyezett az unokafivérével, aki Owen nagyapja volt. Egy alkalommal, mikor a két birtok cowboyai között lövöldözés kezdődött, néhány megvadult állat agyontaposta az egyik gyermeket. Az öcsém volt az áldozat. Ez a szomorú eset, úgy látszott elsímítja az ellentéteket. A két Lonsdale kibékült és szerkesztettek egy „*Törvényt*“ az utódaik számára. Az egyik erődöt lerombolták. Elmentek a kormányzóhoz és előtte állapodtak meg a „*Törvényben*“. A Lonsdale birtokon tilos fegyvert elsütni, csak ha kívülről jövő támadás ellen védekeznek. Amelyik cowboy átlép a szomszéd földjére fegyveresen, annak mindene elkobozható. A Lonsdale birtokosok kötelesek közös épületben lakni és ha itt-hon tartózkodnak együtt étkezni. Amelyik Lonsdale megöli, vagy megsebzí a másikat, az elveszíti a birtokhoz való jogát. Minden Lonsdale felelős valamennyi emberéért. A „*Törvény*“ vonatkozik a Lonsdaleok törvényes örököseire, még akkor is, ha idegen leszármazott örökölné a birtokot. Aki a törvényt megszegi az minden jogát elveszti a birtokhoz és része a másik Lonsdalera vagy örökösé-

re száll. Ezt a megállapodást a két Lonsdale aláírta és a kormányzó sajátkezűleg vezette rá, hogy a mindenkori kormányzó kötelessége lesz érvényt szerezni a Lonsdaleek Törvényének, ha sor kerül rá . . .

George ivott egy korty tuequillát. Ronny maga elé nézett és tünődött valamint. Most már sokmindent értett, ami eddig megfoghatatlan volt előtte.

— Owen apja és én, miután ránk maradt a birtok egy ideig még boldogultunk valahogy, de lassanként ismét elmérgesedett a helyzet. Jelentéktelen csetepatéből indult ki a viszály és észre sem vettük, máris újra kezdődött a versenyfutás. De most szörnyűbb volt, mint valaha. Mert a törvényt be kellett tartani! És amit a béke kedvéért irtak elő, az mind csak egy fokkal jobban fűtötte a gyűlöletet. Együtt kellett étkezni! A két birtok minden embere úgy vigyázott a határsértésre, olyan boldogan csapott le arra, aki megtévedt, mintha a törvény csak azért lenne, hogy újabb okot adjon az ellenségeskedésre. Az emberek éjszaka az erdőben találkoztak, ha verekedni akartak egymással, de a *Törvényt* betartották. Sohasem volt még itt olyan pokol az élet, olyan mélységes a gyűlölet, mint a *Törvény* óta!

Ha az emberek gyűlölni akarják egymást, akkor képesek arra, hogy a legnemesebb szándékot is a rontás szellemében tudják felhasználni. Virginia néhai apja, Kennedy, kemény fickó volt, amikor Kennedy meghalt, örökbe fogadtam a lányt. A gyerek ötéves mult, amikor a feleségem megbetegedett, és el kellett mennie keletre. Mindenáron magával akarta vinni a kislányt. Nem tagadhatam meg egy nagybeteg kívánságát. New Yorkban a feleségem intézetbe adta Virginiát és az asszony halála után otthagytam a gyermeket. Időnként el-

látogattam hozzá és szép meséket mondtam neki a farmról. — Lonsdale ismét sóhajtott. — Most már eljött nálam is az idő, hogy keleten keressem a gyógyulást. Ez általában azt jelenti, hogy az ember már hiába keresi a gyógyulást.

— Igazán csak reumája van? — kérdezte Ronny, akinek az arca nem árulta el, hogy mi a véleménye arról, amit hallott.

Georges sóhajtott. Hatalmas, széles vállai, most mint csüggedő szárnyak hajoltak előre, görbülten és szomorúan suttopta:

— A szívem . . . — A vonásai ismét megkeményedtek. — De ennek a fenevad Owennek nem szabad megtudnia! Senkinek sem szabad tudni. Jaj annak a *Lonsdale-Várban*, akin meglátják, hogy gyengül. Ez az ördög pedig már sejt valamit, pedig azt hiszem elég jól tartom magam . . . Csak félek, hogy nem sokáig . . .

Ronny elgondolkozva szívta a füstöt.

— Nincs elég pénze ahhoz, hogy elmenjen innen?

Lonsdale kacagott. Ravasz arcán megszámlálhatatlan ránc futott össze. Felállt a székről és zsebredugott kézzel járkált. Szemében csak úgy izzott a gyűlölet:

— Már a dédapámnak is több pénze volt, mint amennyi ahhoz szükséges, hogy úri módon élhessen az ember bárhol a világon. De, hogy képze-li! Kiállni a versenyből? Itthagyni a ennek a nagyképű, hencegő fráternek a diadalt? Korlátlan uralmat a *Lonsdale-Vár* felett? Szó sincs róla! Maga lesz Georges Lonsdale birtokának egyetlen örököse!

— És mi biztosítja arról, hogy nem fogom ki-
semmizni Miss Lonsdalet.

— Semmi. De ez nem is fontos. A készpénze-

met a leányra hagyom és ez igen tekintélyes összeg. Lehet, hogy a birtok jövedelméből maga majd kisemmizi Virginiát. Sőt nagyon valószínű. De ez nem fontos. A fontos az, hogy olyan ura legyen a *Lonsdale-Várnak*, mint maga . . . Azt hiszem elég őszintén beszéltem.

Ronny félállt.

— Igen. Nyílt kártyákkal játszott. Köszönöm. Azt hiszem a szoroson át, elég könnyen eljuthatok Santa-Fébe.

Lonsdale elcsodálkozott.

— Miért akar Santa-Fébe menni?

— Mert nem leszek az örököse. Azt hiszem ez is van olyan nyílt beszéd, mint a magáé.

— Megbolondult?! Emlékezzen vissza, ahogy Winstonban . . .

— Hagyjuk ezt. Most már tudom, hogy miért emelte fel a béremet öt dollárra, mikor meghallotta az igazat rólam. Maga nagyon jól tudta, hogy én ezzel az Owennel hamar összerugom a port. Azt hitte, hogy kitűnő gyilkost talált bennem és esetleg megteszem magának azt a szívességet, hogy lelövöm az unokatestvére fiát. — Egész közel lépett Lonsdalehez és merően az arcába nézve sziszegte. — Ha másképp nem, hát orvul . . .

Az öreg először összerezcent, azután vigyorogni kezdett.

— Természetes, hogy nem azért választottam ki magát, mert marhabélyegezéshez kellett egy szakember. Igenis itt harcról van szó és az volt az érzésem, hogy maga az én emberem . . .

— Hát ebben nagyon tévedett. Nem szerződöm gyilkosnak. Különbenis torkig vagyok ezzel az elátkozott hellyel! Mindössze egy lovat kérek kölcsön az útra!

Georges Lonsdale arca eltorzult a dühtől:

— Semmit sem adok! Ha konok és bolond, akkor hordja el magát . . . Pusztuljon! Maga örült.. Az én ajánlatomat nem fogadja el, de arra képes volt, hogy egy nő miatt valakit hátulról . . .

— Elég! — Két kézzel megfogta Lonsdale deszkányi vastag felsőkarjait és odatartotta eléje az arcát. — Ide hallgasson! Vigyázzon a szájára, nehogy magával tegyem azt, amit Owennek szánt!

Lonsdale meg akarta feszíteni roppant karizmait, hogy kiszabadítsa magát, de ijedten érezte, hogy fájdalom hasít a csontjába, az izom elhal és elzsibbad, nem engedelmeskedik az akarátának, a rettenetes, szorító ujjak nyomása alatt . . . Azután egy ellenállhatatlan erő lenyomta a székre.

— Nem kell a lova sem! És ne nagyon ficánkoljon, mert megjárhatja. Keressen más gyilkost. Érti? . . . Ez volt az utolsó szavam magához Georges Lonsdale, maga ördög!

Elengedte az öreg karját és anélkül, hogy még egy pillantást vetne rá, kiment. Becsukta az ajtót és elhatározta, hogy nyomban útnak indul, de az első lépés után, meglepetten állva maradt.

Az ajtó mellett egy sarok homályából gyöngge kéz nyúlt ki feléje és megérintette a karját. Döbbenten fordult arra. Virginia Lonsdale lépett hozzá és megrendült hangon suttozta:

— Mindent hallottam... Mindent... Az Isten legyen irgalmas hozzájuk...!

6.

— Hallgatódzott?

— Igen . . . Alig értem a szobámba, máris visszafordultam, hogy mondjak valamit . . . De mielőtt benyitottam volna, hallottam az . . . az

apám hangját. Gazembernek nevezte Owent . . . És azután mindent hallottam . . . Mikor Owen kijött, a sarokba húzódtam, hogy ne vegyen észre . . .

— Jöjjön, — mondta Ronny. — Ha itt állunk meglephet Lonsdale. Azt hiszem jobb, ha nem tudja, hogy maga kihallgatott bennünket.

— Igaza van.

Első pillanatban vakította őket a tündöklő nap, ahogy az ódon, homályos, vastag folyosóról kiértek a szabadba. A folyóból éppen egy csapat lomha, nagy állat kerekedett fel . . . Szép, friss, lelket emelő látvány volt a fensík sudár, nagylombú fáival hatalmas, gögös barna szikláival . . .

— Azt hiszem legokosabb, ha nem vesz tudomást arról, amit hallott, — mondta Ronny a mellette haladó leánynak. — Az öreg Lonsdalenek lesz annyi esze, hogy magát postafordultával visszaküldje New Yorkba.

A lány megrázta a fejét. Ettől a mozdulattól csillogó, szőke fürtei ide-oda röpködtek. Azután halkan, de elszántan felelt:

— Itt fogok maradni.

Ronny vállatvont.

Közben egy széles hágóhoz értek, amely a *Lonsdale-Várral* szemben, az egyetlen út volt, a Rocky Mountains hegyei között, észak felé. Gyors léptekkel haladtak egymás mellett, mintha határozott céllal mennének valamerre.

— Ezeket teljesen elvadította a gyűlölet és a szenvedély . . . Istenem . . . Azt hittem, békés farm vár rám itt . . . — Lihegett a sietéstől beszéd közben. — Alljunk meg egy pillanatra . . . Különben maga csak menjen, ha akar . . .

Leült egy sziklára.

Ronny is megállt. Nézte a lányt. Kétségbe-

esettnak és feldultnak látszott. Váratlan zavaros és megrendítő volt, amit átélt. Az egyik kezével öntudatlanul, idegesen tépdeste egy bokor leveleit. Ronnyt nem hatotta meg Virginia helyzete. Kemény réteg rakódott rá belülről a sok megaláztatástól, üldöztetéstől, különösen az utóbbi napok eseményei után. Mit tud ez a lány a Nyugatról? Az emberek rosszak, kegyetlenek és könyörtelenek. Mit keres ez itt?

— Csak egyet mondjon meg . . . Mr. Kerry. Hogy értette azt, amit mondott a „lopott marhák-kal?“ Talán . . . talán ők . . . — Nem tudta kimondani, hogy „lopnak“.

— Nem hiszem, hogy marhatolvajok. Sőt. Bizonyos vagyok benne, hogy nem azok. De kétségtelen, hogy görbe úton járnak. Mondom, legokosabb, ha elmegy . . .

— Maga elmehet, ha tetszik! — kiáltotta a lány hirtelen, dühösen, harciasan felvillanó szemekkel. — Én ittmaradok. Egyszer véget kell érni a bosszúnak és a gyűlöletnek. Bizonyára azért hozott engem erre a sors. — És még hozzátette csendesen. — Olyan nemesen hangzott, hogy visszautasította a nevelőapám ajánlatát, hogy azt hittem magát is a sors küldte . . .

— Azt hiszem, többet én nem tehetek, mint, hogy elmegyek.

— Téved! Sokkal többet is tehet! Ha maga most elmegy, akkor más ember kerül ide a helyére, aki az örökség váratlan szerencsésjétől megrészegedve, boldogan veti magát bele ebbe a harcba. De igaza van . . . Csak menjen. Majd én egyedül odaállok közéjük, ha előkerülnek a fegyverek.

Ronny a földet nézte, rugdalta a kavicsokat és hallgatott. Azután vállatvont.

— Semmi közöm ezekhez az emberekhez. Öljék meg egymást.

— Hogy hittem magában egy pillanatig, —
suttogta Virginia, — mikor olyan okosan, becsü-
letesen beszélt.

Ronny csodálkozva nézett rá. Valami furcsa
melegség áramlott feléje a lány hangjából. Mellé-
je ült és cigarettára gyújtott.

— Mit tenne az én helyemben? — kérdezte
közömbösen, csak kíváncsiságból. De a lány szeme
mégis reménykedve felragyogott.

— Ittmaradtam volna! Az igaz, hogy magát
csunya szándékkal ugratták be ebbe a játékba. Ta-
lán igazán azt akarták, hogy gyilkoljon. Épp ezért
kellene ittmaradnia! Mert maga nem gyilkol!

— Honnan tudja?

— Tudom! — felelte Virginia és lelkesen a
férfi szemébe nézett. — Azon az éjszakán . . . ron-
gyosan, ijesztő külsővel lovagolt mellettem és mé-
gis . . . A fele úton már nem féltém magától. És
most idehoznak majd esetleg egy gyilkost, aki
könnyű eszköz lesz arra, hogy fellobbanjon újra a
gyűlölet! . . .

— Ha én nem gyilkolok, attól még nem alszik
ki a gyűlölet. Ismétlem, nem ismeri a Nyugatot.
Ez a fensík itt egy óriási, benzinnel telt hordó.
Mindegy, hogy honnan esik bele a szikra. Minden
szippantásnyi levegőből érezni: robbanni fog.

— Nem fog robbanni. Ha maga akarná, nem
robbanna! . . . Hiszen maga olyan erős . . . Ha még
jó is lenne . . . Aki erős és jó, az mindent elérhet,
mindent . . .

Ronny felállt, eldobta a cigarettáját és neve-
tett.

— Na, én megyek. És útban hazafelé, próbál-
ja meg valamelyik arizonai városban azt mondani,
hogy Ronald Kerry jó ember. Meglátja, hogy ki-
nevetik.

— Hiába veszi fel ezt az álarcot, a csunya nevetéssel . . . Maga jó ember! Jó ember! Tudom!

— Ugy? Tudja meg kérem, hogy ahol ismernek, csak egy nevem van: az orgyilkos! Tudják, hog orgyilkos vagyok.

— Nem igaz!

Ronny úgy érezte, mintha mellbeütötték volna. Eddig csak azt tudta, hogy előítélet van. Hogy a legkisebb gyanu igazságtalan tettekre ragadtatja az embereket. Most ennek a fordítottját tapasztalta: a hitet. A minden bizonyosság nélküli, sőt minden bizonyíték ellenére, megingathatatlan hitet. Emberek, akik együtt nőttek fel vele, nem kétkedtek abban, hogy orgyilkos. Egy Keletről jött leány, aki csak rosszat tud róla, hiszi, hogy nem az.

— Egy embert, akinek velem volt találkozója, hogy megverekedjünk, holtan találtak az erdőben, golyóval a hátában.

— Nem maga ölte meg! Maga nem orgyilkos!

— Dehát miért mondja ezt?! — kiáltotta idegesen Ronny.

— Tudom.

Ugy álltak egymás előtt csodálkozva, szembenézve. mintha vad ellenséges szóváltás lenne közöttük. Ez volt az első ember, aki hitt az ártatlanságában. Még csak tények sem érdekelték.

— Legjobb, ha elmegyek — mondta csendesebben Ronny. — Higye el. Nem tudja, mit jelent az, két olyan ember egymás közelében, mint Owen. meg én.

Virginia iszonyodva hátralépett, mikor látta, hogy Ronny szeme a küzdelem puszta gondolatára is felragyog egy pillanatra.

— Igen . . . menjen . . . azonnal menjen. Ezt láttam az arcán akkor is, mikor felhajtotta a whis-

kyt. Hiszen maga is csak egy vérengző . . . Menjen kérem!

A nap ferde sugarai vörösen terültek végig a sziklákon. Egy közeli kopár fa ágai megrezzentek, mókus futott fel a koronájára. Ronny lassan elindult, vagy két lépés után megállt és visszafordult.

— Szóval belátja, hogy jobb. ha elmegyek?

— Igen. Mikor visszatartottam, azt hittem, erős ember.

— Tessék?

— Jól hallotta. Verekedni, lövöldözni az olyan embernek, mint maga nem nehéz. Ahhoz kell erő, hogy a biztos győzelem tudatában inkább megálázza magát, semhogy fegyverhez nyuljon. Én igyekeztem volna elviselhetővé tenni a sérelmét, ha mint egy választófal a két gyűlölködő ember közé áll. Ha kihasználta volna, hogy a százéves bosszú megbékélését a maga kezébe tette le a sors, akkor jó lett volna, ha marad.

Ronny újabb cigarettára gyújtott, nézte a lányt, nézte a fakoronáról lebátnézkodó ijedt mókust, azután ezt mondta:

— Visszamehetünk. Maradok.

Virginia szeme felragyogott.

— És mit fog tenni?

— Nem tudom. Majd maga megmondja.

7.

Ahogy kiértek ismét a szabad fennsíkra, mint-ha a földből bújt volna elő, Owen állt meg mellettük. Szétterpesztett lábakkal, karbafont kezekkel. Kihívó gúnyoros módon szólalt meg:

— A lovaglás helyett úgy látom sétálni indulnál Virginia.

A lány tűzpiros lett.

— Mr. Kerry valamit elmondott, ami érdekelt és . . .

— Ugy? viselt dolgairól beszélt talán? Hogy milyen tettekért fogadta kegyeibe Georges . . . Persze az örökösöknek meg kell beszélni egyetmást. Ritka szerencsés mákvirág maga.

— Owen! — kiáltotta a lány.

Ronny mély lélegzetet vett.

— Ugy látszik a fivére megfelelő embernek tartott a rokonsága mellé. — És már övükön volt a kezük.

Olyan volt ez a két ember, mint egymáshoz csapódó szikrázó pengék, ahogy ott nekifeszült mellet álltak.

— Mr. Kerry! — kiáltotta a lány. — Mr. Kerry . . .

Ronnynak eszébejutott most a beszélgetés, amit az imént folytatott. Elengedte a revolvereit.

— Belém akar kötni? — kérdezte Owent.

— Természetesen.

— Van erre valami oka?

— Ezer. De fontos ez? Meg akar hátrálni?

Ronny egy pillanatig gondolkozott.

— Igen, — mondta azután. — Nem látom be, hogy miért kell nekünk verekedni.

— Akarja tudni? Ezért . . .

Owen ökle kilendült! A lány felsikoltott. Ronny egy helyben állt, csak kissé hátrahajtotta fejét és a horogütés az arca előtt szaladt el a levegőben.

Owen a lendülettől féloldalt fordult, ugyanakkor Ronny nem is túl erősen meglökte a vállát, mintegy továbbítva a testmozgást az ütés irányába és miután a támadó súlya éppen áthelyeződött volna a másik lábára, elvesztette az egyensúlyát és a földre bukott. Mindez egy másodperc alatt játszó-

dott le. A megtámadott két gyors, rövid mozdulattal tett csak. Talán, ha leüti Owent, vagy megsebzí, kevésbé lett volna dühítő, mint ez a végtelenül leegyszerűsített flegmatikus ügyesség, amellyel minden erőfeszítés nélkül intézte el.

A fiatal Lonsdale, mint valami tigris ugrott fel, hogy nekirohanjon, de a lánnyal találta magát szemben.

— Owen! Én azt hittem, hogy a nyugati ember is gentleman!

— Itt nem szoktak nők mögé bújva sértegetni!

— Nem sértettem meg magát, — mondta Ronny. — Meg akart ütni és védekeztem.

— Rendben van. Elég alattomos módon védekezett. De ez a trükkje másodszor nem fog beválni. Remélem találkozunk még.

Owen elment. Hallgattak.

— Igazán azt hiszi, hogy maradjak? — kérdezte a lánytól, mikor ismét kettesben voltak.

— Igen. Magának nem szabad haragudni Owenre. Ezen a helyen száz éve termelik a gyűlöletet és a bosszút. Owen ebben a légkörben született, ezt hozta magával a vérében, magának ezt meg kell érteni . . .

— Jó védőügyvéd lenne. De sajnos én belőlem rossz misszionárius vált volna. Nem hiszem, hogy uralkodni tudok majd magamon . . .

A lány két kézzel fogta meg Ronny kezét:

— Én majd segítségére leszek . . .

Ronny küzdött önmagával. Töprengve nézte, az alkonyat ibolyaszíneiben tolongó, végtelen csordát.

— Megpróbálom — mondta azután csendesen.

8.

... Nyitott szemmel feküdt a sötétben. Éjszaka volt. A lányra gondolt. Nem szabadott volna Virginiára hallgatnia. Ez a lány nem ismeri őt. Rosszul tette, hogy itt maradt. Nem bír majd uralkodni magán . . . Ha Owent látja fejébe száll a vér. Ez nem harag, nem is gyűlölet: a küzdelem vágya. Megtudni: melyik az erősebb. Eddig kétszer diadal-maskodott, de egyszer sem úgy, hogy legyőzte volna Lonsdale. Hogy ravaszabb, az bizonyos. De melyik az erősebb?! És Virginia nem tudja, hogy ennek el kell dölni. Kell! Ez a vágy, hogy megküzdjenek egymással, mindennél erősebb. És ha megöli Owent, mégiscsak aljas eszköze volt George Lonsdalenak . . . Hogy megörült délután, mikor visszatért azzal, hogy mégis csak ittmarad . . . „Meggondoltam magam Mr. Lonsdale“... Az öreg elégedetten vigyorgott: „Ritkán örültem még így valaminek. Ostobaság lett volna, ha elmegy. Majd este beszélünk. Most elsősorban fekdjék le aludni. Nálam a cowboyok korán pihennek le“ mondta az öreg szokott ravasz vigyorgásával. „Sokszor megesik ugyanis, hogy éjszaka kell talpon lenni.“

Nem kérdezősködött tovább. Ugyis meg fog tudni mindent. Miféle farmon kell éjszaka talpon lenni? . . . Mégis marhatolvajok lennének a Lonsdaleok?

Hirtelen csengetés rikoltott bele a csendbe.

A kapura szerelt, régimódi, harangszerű csengetőt rántotta meg valaki. Mozgás hallatszott mindenfelől. Lépések csoszogtak, hirtelen felkapott övek revolvertartói csapódtak a falhoz. Az udvaron felsűvöltött egy éles fűtty, majd Cresby dühös hangja:

— Na gyerünk már a lovakkal, a mindenségit!

Ronny ruhástól feküdt a pokrócon. Senki sem szólt neki, nem tudhatta, mi történik, mégis érezte, hogy most neki is a többiekhez kell csatlakozni.

— Talán borotválkoztál?! — szólt oda epésen Judd, mikor az udvarra ért, ahol a többiek már nyeregben ültek.

Ugylátszott, hogy rá vártak. A szürke ott állt felnyergelve, Cresby mellett megpillantotta az öreg Lonsdale is. Lóra ült és a többiekkel együtt kilovagolt a kapun.

Odarugtatott Lonsdale mellé.

— Talán megtudhatnám végre, miről van szó?

— Most nincs idő magyarázni! De úgyis megtudja rövidesen. Előre!

Ahogy a vár mögött elhagyták a fensíkot, csodálkozva látta, hogy Owen lovagol feléjük az emberei élén. Mi ez? Talán elhagyják éjszaka a birtokot, hogy megkerülve a *Törvényt*, lövöldözést kezdjenek? A másik csoport egyenesen szembe lovagolt velük, de senki sem nyúlt a fegyveréhez, Owen Georgeval kezd beszélni azonnal, amint odaér, de nyoma sincs ellenségeskedésnek a hangjukban.

— Messze vannak? — kérdezi az ifjabb Lonsdale.

— Dehogy! Vagy óvatosan jöttek, vagy Judd elaludt a toronyban. Már túl jutottak a tisztáson!

— Sok?

— Nagyon sok! — kiáltotta Jud, — de kalap is van közte épp elég.

— Az emberek maradjanak itt és hasaljanak a szikla mögött. Mi hárman eléjük lovagolunk . . . Azt hiszem így jó lesz.

— Nagyon jó lesz, — bólintott rá George. Tö-

kéletes egyetértésben csináltak mindent. — Jöjjön Kerry! Előre!

A két Lonsdale mellé lovagolt és megindultak gyors ügetésben a hágó felé . . .

Közben alaposan eltávolodtak az embereiktől, akik az utasítás szerint helyezkedtek el a fennsík keskeny szorosát szállva meg a *Lonsdale-Vár* mögött. Ez a másik terület, lépcsőszerűen terült el a hatalmas fennsíkon túl.

Azt elismerte Ronny magában, hogy nem mindennapi ember a két Lonsdale. A cowboyokat hátrahagyták és ők jönnek ide, mintegy a tűzvonalba, a veszélyesebb pozícióba. De miféle veszély közeleg? Mert, hogy rövidesen harcra kerül sor, azt az előkészületekből látta.

Néhány perc múlva elérték a lejtősödő, keskeny hágó, külső nyílását és előttük kanyargott lefelé a hegyösvény.

Ronny nemsokára megpillantotta a közeledő veszélyt . . .

A sötétben, egybeolvadó, ormótlan árnyak gomolyogtak a szoroshoz vezető ösvényen, felfelé.

Marhák!

Ködszerű, vékony felhőlepel fedte be végig az eget. A finom párafátyolon keresztül tompán szűrődött át a hold fénye.

Kis csorda lépegetett a fennsík felé. Az állatok között lassan kivehetővé vált egy-két sombre-ro. A marhák előtt két furcsa lovas poroszkált lépésben. Mindegyik legalább két méter hosszú volt. Valóságos mesebeli óriásoknak lászottak. Szép háttaslovakon ültek, de valószínűtlen hosszú lábuk, a furcsamódon leeresztett kengyelben szinte földig ért, mintha öszvéren kocognának. Ijesztően széles felsőtestük, lomhán hajolt előre a nyeregben és homlokukba húzott kalapjuk karimája eltakarta

az arcukat. Ugy látszott, mintha aludnának a nyeregben.

Owen megfogta George karját:

— A két Bolibar, — suttogta.

Ronny már hallotta a Bolibar testvérek nevét. Messzeföldön híres banditák voltak. Ravaszak és ügyesek. Testi erejükről legendákat meséltek.

— Jelt kéne adni . . . — suttogta Ronny.

— Ostobaság . . . — legyintett George, — már régen észrevettek bennünket. És ha nem vettek volna észre, akkor is tudják jól, hogy itt vagyunk..

Jóformán be sem fejezte a szavait, mikor a két Bolibar megállt. Vagy húsz méterrel mögöttük, egy cowboy a csorda elé lovagolt. Az állatok visszahőköltek, előbb tülekedtek, csomóba kavarodva, bögés, távoli fojtott szitkok hallatszottak, végül a marhák egyhelyben mozgolódva, megálltak.

A Bolibar-testvérek továbbra is úgy ültek lehajtott fejjel a lovukon, mintha aludnának.

George kilépett az útra:

— Miféle komédia ez? Ugy teszten, mintha ismeretlenek lennétek ezen a vidéken?

Az egyik kalap alól furcsa, mély hang szólalt meg:

— Vártunk, hogy elénk gyere, vén Lonsdale... Unjuk már azt, hogy örökké mi kérjünk bebozsajtást.

— Az álljon elő, aki kér! — folytatta a másik Bolibar, ugyancsak mély darabos hangon.

— Tudtommal én még nem kértem töletek semmit, — felelte George, mindkét kezét egy-egy revolverén tartva. — Viszont ti már többször kértétek tőlünk azt, hogy engedjünk át benneteket a Lonsdale birtokon. Szívesen megteszem, de ha másfelé mentek, úgyis jó.

A Bolibar testvérek még mindig lehajtott fejjel, ijesztő mozdulatlansággal ültek a lovaikon.

— Torkig vagyunk veled Lonsdale.

— Én is torkig vagyok ezzel a trükkel! Ostobák vagytok! Éppoly kevésbé félek tőletek, mint ti éntőlem. Előre is megmondom, hogy egyetlen darab marhát sem engedek el a vámból.

Minden különösebb indulat nélkül folyt ez a beszélgetés, vagy negyven lépés távolságról. Ronny csodálkozva hallgatta. Szólni akart valamit Owennek, de ez hirtelen eltűnt mellőle. Nyugtalan lett...

— Ez egyszer tévedtél . . . — felelte George-nak az egyik Balibar. — Meg fogod kapni a vámot az utolsó marháig. De rosszul teszed, ha elfogadod. Jegyezd meg, hogy elég volt a Lonsdaleokból. Mi a bőrünket visszük vásárra, ti meg csak leszeditek a tejfelt.

— Akinek nem tetszik, az menjen másfelé.

— Jól tudod, hogy erre kell menni, ha Mexikóba akarunk jutni. És erre fogunk menni ezentúl is.

— De csak, ha én megengedem . . .

— Lonsdale, — mondta a másik Bolibar, — azt ajánlom neked, hogy társuljunk. Csináljuk felesbe . . .

— Elég! — szakította félbe durván George. — A Lonsdaleok nem társulnak. Ezt már máskor is megmondtam nektek. Átengedlek a földemen a felhajtott csorda harmadrészéért. Ha sok, akkor legfeljebb . . .

. . . Lövés dördült és nyomban utána jajkiáltás hallatszott.

Valamelyik távolabbi bokorból, rosszul kivetett lasszó hullott a földre és egy sebesült cowboy gurult ki a bokorból. A bejáró egyik oldalszikláján Owen szólalt meg dörgő hangon:

— Ne próbálkozzatok gazemberek! Legközelebb a koponyájába lövök annak, aki valami aljasságot kísérel meg . . .

A sebesült, vállát szorítva ült fel a porban. Az egyik cowboy volt. Ovatosan settenkedett előre az út mentén, lasszót akart dobni George Lonsdalera, de Owen már kezdettől fogva figyelte és egy sziklára kúszva abban a pillanatban lőtt belé, mikor felrepítette a hurkot.

A lövésre a két Bolibar megelevenedett. Felkapták a fejüket és revolvert rántottak volna, de George, már kirántotta pisztolyait és Ronny is az öreg mellett állt, lövésre kész Colttal.

A Bolibarok nem emelték kezüket a revolverükig. De a fejüket sem hajtották le már. Két gorillaszerűen széles állkapocs, ijesztően tömpe orr, kis szűrős szemek néztek Ronnyra. A kegyetlen, ravasz, vad, nyersерő megtestesülése volt ez a két arc.

— Ha még egy ilyen mókát próbáltok, — mondta nyugodtan Lonsdale, — soha többé nem mehetek át a Colorado fensíkon. Ötödször kíséreltek meg hasonló aljasságot. Hatodszor elintézek benneteket.

A két Bolibar arcán valósággal izzott a gyűlölet:

— Ostoba hencegés! — rikácsolta az egyik roppantfejű Bolibar. — Elég volt ebből, ahogy itt a nagyurat játsszátok! . . . Mindenki tudja rólatok, hogy marhatolvajok kizsákmányolói vagytok! . . .

— Elég volt Bolibar! — kiáltotta Owen. — Tízíg számolok, ha addig nem fordultok vissza és nem hordjátok el magatokat, golyót kaptok.

— Legyen ez egyszer még igazatok! — kiáltotta az egyik rabló. Közben néhány cimborájuk a

csorda elé jött és hallgatta a vitát. — Harminchat marhát hoztunk. Tizenkettőt felhajtunk nektek a szoroson és . . .

— Nem kell! Takarodhattok! — felelte Owen. — Kezdem a számolást: egy . . .

— Jól tudjátok, — rikácsolta az egyik Bolibar, — hogy nem mehetünk visszafelé, mert üldöznek...

— Kettő . . .

— Dehát az ördögbe is! . . . Legyen eszed Lonsdale!

Owen rendületlenül számolt:

— Három . . .

A Bolibarok nyugtalanul néztek jobbra-balra.

— Owennek igaza van, — szólalt meg most George Lonsdale. — Elég volt belöletek. Ezentúl, ha erre átmentek, a marhák felét kell leadni. Értitek?!

— Ez a legnagyobb aljasság . . .

— Négy . . .

— Egyezzünk bele Bob! — kiáltotta testvérének az egyik vezér. — A markukban vagyunk . . .

— Rendben van, — mondta a másik tompa, lefojtott indulatoktól remegő hangon. — Az állatok felét megkapjátok.

— Tizenhat marhát hajtsatok át a szoroson, azután várjatok itt jó húsz percet és amilyen gyorsan csak lehet tűnjetek el a fensíkről. Résen leszünk.

Ugy látszott, hogy a két Bolibar ellenállása megszűnt. Úgyes, gyors munkával kétfelé osztották a csordát, egy szíjjostor pattanása hallatszott és a tizenhat állat tolongva igyekezett keresztüljutni a keskeny vágáson. George és Ronny revolvereiket kézben tartva, felhúzódkodtak oldalt a sziklára.

— Terelje az állatokat a másik szoroshoz Kerry. Addig itt sakkbantartjuk ezeket . . .

Nemsokára Cresby, Bruce és néhány cowboy eléje siettek Ronnynak, hogy segítsenek a marhákat összegyűjteni. Megelégedett vigyorgással néztek a gyönyörű állatokat.

A *Lonsdale-Vár* körül gyűltek össze később valamennyien.

— Mindenkinnek kézben legyen a fegyvere! — kiáltotta Owen, aki nyargalva érkezett Georgeal. — A gazembereket ma megtáncoltattuk, mindenre képesek.

Fegyverrel a kézben álltak a szorostól a fensík túlsó lejtőjére nyíló útig, amely két sziklafal között vezetett tovább a hegyeben. A természet valahogy úgy rendezte el itt a két egymásfeletti síkságot, hogy katlanszerűen fogták körül a hegyek, mindössze egyetlen bejárás és egyetlen kivezető utat hagyva. Ez a rendkívüli körülmény jelentette voltaképpen a *Lonsdalek* hatalmát.

Rövidesen megérkezett a két Bolibar, a cowboyokkal és az állatokkal. *Lonsdale* emberei lövésrekész fegyverrel álltak sorfalat. De a rablók, mintha észre sem vennék őket, átkeresték a marhákat a fennsíkon és nemsokára eltűntek a hegyekbe vezető sziklaátjárón.

— Gyerünk, — kiáltotta Bruce — osszuk szét az állatokat. — A multkor ti belehajtottatok egyet a szakadékba, ezért mi most . . .

— Hohó! — kiáltotta Cresby, — ez még osztózás előtt történt és különben is . . .

Már veszekedtek. Már átalakultak két ellenséges csapattá. A *Lonsdale*ok is beleavatkoztak a vitába, George ismét néhány gúnyos megjegyzést tett Owenre. Owennek már fénylett a szeme és rezegtek az orrcimpái, minden pillanatban úgy látszott, hogy egymásnak ront a két csoport. De nem tették. És ez csak a Törvény miatt volt.

Nagysokára csendesedett el a durva szitkozó-

dás és lárma. George Lonsdale végre észrevette Ronnyt, aki a csoporttól távolabb némán figyelte az eseményeket.

— Nos? Mit szól?

— Kezdem érteni a dolgot. Ez a sziklaátjáró itt valószínűleg a legrövidebb út Mexikó felé.

— Ugy van. A „Tolvajok Hágója“. Így nevezik. Érdekli még valami?

— Semmi. Jó éjszakát.

Elnyargalt a Vár felé. A két birtok cowboyai is különváltak, hogy lepihenjenek, csak egy-egy embert hagytak kint őrsegen. Virradt.

„Ez tehát a rejtély nyitja“, gondolta Ronny, mialatt bekötötte a lovát. A hegységen át a legrövidebb út Mexikóig, a Lonsdale birtokon meggy keresztül és a hegyek olyan módon zárják el a fensíkot, hogy nem lehet megkerülni. Marhatolvajok, akiknek sürgősen kell átjutni a határon, a lopott állatok egyharmad részét fizetik, mint „vámot“, hogy a Lonsdaleok átengedjék őket a „Tolvajok Hágóján“. A Lonsdaleek tehát nem marhatolvajok. Ők nem érdeklődnek az állatok eredete után. A törvények értelmében nem kötelesek átengedni senkit a birtokukon. Azt kérhetnek ezért az átvonulásért, amit akarnak. És Winstonon túl, ha az ember a hegység felé közeledik, már tapasztalhatja, hogy milyen híre van a *Lonsdale-Várnak*. Tapasztalta Ronny is. Prescottban és Marlowban. Messze vidéken jól tudják, hogy a *Lonsdale-Vár* csak tizenhárom próbás alakokat használhat. Tudják, hogy sok vér folyt már el ott a Colorado fensíkon, ahol a Lonsdaleok vagyona lopott marhákból gyűlt össze. Pedig ők még egyetlen marhát sem loptak életükben.

A vár tornyában állandóan őrszem ült és az Arizona felől vezető hegyiösvényt figyelte. A rab-

lók fogcsikorgatva belenyugodtak, hogy a *Lonsdale-Vár* uralkodik tetszése szerint a Rocky Mountainsnek azon a részén, amely Arizonát és Mexikót összeköti.

Ronny a szobájába ment. Minden visszatetsző benyomás dacára, némi tiszteletet is érzett a különös, vad Lonsdaleok iránt. Délben még kishíján lelövik egymást és este Owen megmenti Georgeot a lasszótól. Ronny megértette ezt. A Lonsdaleok nem ölni akarnak, hanem győzni.

Mielőtt lefeküdt, whiskyt töltött. Még a délután folyamán szerzett egy üveg pálinkát. Gyorsan felhajtotta az italt, azután második pohárral is töltött, de mielőtt felhajthatta volna, mikor éppen a szájához emelte, valaki megfogta a kezét.

Virginia volt!

Ronny nyitvahagyta az ajtót, mikor bejött és a leány, aki bizonyára egész éjjel talpon volt, besurrant mögötte.

— Miért iszik?

— Miss Lonsdale . . . hogy jutott eszébe . . .

A lány az ajtóhoz ment és becsukta, azután visszajött az asztalhoz, amelyen a pálinka állt.

— Mindent láttam . . . Éjfél után valamennyien lóraültek, azután ismét itt voltak . . . Állatokat hajtottak fel a legelőre . . . !

Nem fejezte be a mondatot és várt. Ronny halgatott.

— Honnan hajtották ide éjszaka a marhákat? — kérdezte a lány remegő hangon.

— Megnyugtathatom: nem loptuk őket. A Lonsdaleok nem marhatolvajok.

— Miért kell, akkor éjjel, fegyveresen ellovagolni és hogy kerülnek ide az állatok? . . .

— Pontosan . . . én sem tudom . . . — felelte

zavartan Ronny. Mit mondjon? A teljes igazságot nem akarta közölni a lánnyal. — Azt hiszem . . . állatokat csempésznek át Mexikóba és itt a fensíkon vezet az egyetlen út, a határon keresztül . . . Ezért a Lonsdaleok joggal kérhetnek fizetséget. Nem kötelesek átengedni a birtokukon senkit. . . És a csempészek néhány állattal vásárolják meg az átvonulást . . . Azt hiszem . . . ez a *Lonsdale Vár* titka . . .

És miért csempészik az állatokat innen Mexikóba?

— Hát . . . ott nagyobb ára van . . . és nem engedik át a határon . . .

Elhallgatott. Virginia megnyugodva vette tudomásul amit hallott. Ez nem is olyan szörnyű. Jobb szerette volna nevelőapját békés farmernek tudni, de most már annak is örült, hogy eloszlott a marhatolvajlás gyanúja.

— Mr. Kerry . . . ne igyon többé.

— Megszoktam. És végre is oly mindegy . . .

Virginia egyenesen a szemébe nézett:

— Gyűlölöm az iszákos embert. És . . . Esetleg lehet még valami az életében . . . amiért érdemes. Ne igyon többé! Jó?

— Tulajdonképpen mért törődik azzal, hogy iszom-e vagy sem?

Csend volt.

— Hamarabb elragadja az indulat . . . Amit nekem ígért, ahhoz józanságra van szüksége . . .

— Értem. Szóval ezért.

Egymás szemébe néztek. A lány zavarban volt.

— Nem csak azért, — mondta azután csendesen.

— Ez igazán nagyszerű! — szólalt meg hirtelen egy hang.

Riadtan fordultak az ajtó felé.

Owen állt a küszöbön. Gúnyos mosolygása mögött szokott, lefojtott izgalma vibrált, szemvillanásokban, szájaszélének rándulásában, orrcimpáinak remegésében.

— Ha hozzám belép, kopogjon, — mondta csendesen Ronny. — Miss Virginia érdeklődött, hogy miért lovagoltunk ki . . .

Owen szüntelen impertinens mosolyával előre jött:

— Ugy . . . és éppen magánál érdeklődött? Ez érdekes . . .

— Owen! — kiáltotta Virginia, — már másodszor beszélsz ilyen hangon . . . Tudtommal semmi jogod . . .

— Csak hagyja Miss Lonsdale, — vágott közbe Ronny, — legfőbb ideje, hogy tisztázzuk a dolgokat. Tudtommal én George Lonsdalehoz szerződtem és maga ennek dacára úgy viselkedik, mintha a birtoknak ezen a felén is gazda lenne. Tisztázni fogom George Lonsdaleval ezt az ügyet.

— Nem lenne okosabb, ha velem tisztázná?

— Nem. Nem akarok harcolni magával.

— Talán fél?

— Gondoljon, amit akar.

Virginia szeme felragyogott az örömtől. Ronald Kerry tehát megértette őt. Nem akar harcolni Owennel!

— Hogy értsem ezt? El fogja tűrni, hogy gyávanak nevezzem? El fogja tűrni . . .

Ronny uralkodott magán. Gyorsan közbevágott, hogy a másik ne sérthesse meg.

— Nézze Owen, ez ostobaság, amit maga akar. Egyszer már véget kell vetni itt a gyilkolásnak. Biztosítom magát róla, ha tetszik írásban, hogy le-

Lavery: Pokol a hegyek között

mondok az örökségről. Csak azért maradtam itt, hogy megpróbáljam a Lonsdaleok versenyzetését befejezni, valami békés módon . . .

— Magának semmi köze a Lonsdaleok versenyzetéséhez! Ugy látszik imponálni akar Virginia-nak ezzel a nagyképűséggel . . .

Idáig bírta magát Ronny tartani. Most egy hatalmas lépéssel Owen előtt termett:

— Menjen ki innen!

— Szóval kidob a szobájából?

Virginia közbe akart lépni, de Ronny kinyújtott karja elzárta előle az utat. Minden vér ott kalapált a fejében dühödten.

— Igen! Kidobom! Takarodjon . . .

Owen ökle most eltalálta volna, mert készült az ütésre, de abban a pillanatban, ahogy megmozdult a keze, gyors egymásutánban két lövés hallatszott.

Néhány riadt állat elbödült és egy férfi jajkiáltása hasított bele a hajnalba.

A következő pillanatban Owen és Ronny egyszerre ugrottak ki az ajtón és az udvaron át a kapu felé rohantak.

Reggeledett.

Mindenkit megelőzve értek a szabadba. Felriadt állatok csörtettek ide-oda böggve. Halsey, aki őrségen maradt, mozdulatlanul feküdt a fűvön.

Letérdeltek melléje és Cresby szétnyitotta a kabátját. Csunya találat érte. A teste még meleg volt, de már nem élt. Közben, szinte pillanatok alatt megelevenedett a ház környéke.

— Mi történt? — kiáltotta George messziről.

— Lelőtték!

— Halsey?

— Igen . . .

Cresby, aki közben körülnézett a legelőn, most izgatottan jött:

— Harminc-negyven állatot elhajtottak!

— Még nem járhatnak messze! — kiáltotta Owen.

— Csak a Bolibarok lehettek! — jegyezte meg Bruce, aki szintén megérkezett Owen legényeivel.

— De, hogy a csodába képzelik a menekülést! — szólt közbe Owen. — Csak nem hiszik, hogy harminc-negyven marhával elmenekülhetnek előlünk. Hiszen alig van előnyük.

— Mindenesetre induljunk! — mondta Bruce és nekieresztette a lovát.

A csapat vágatni kezdett a Mexikó felé nyíló „Tolvajok Hágója“ felé, amelyen a Bolibarok csapata haladt át nemrég.

Mielőtt elérték volna a szorost, lövések fogadták őket. Judd holtan bukott ki a nyeregből. A többiek visszarántották a lovaikat. Esztelenség lett volna megkísérelni az áttörést.

A Colorado fennsík szorosait a természet úgy alkotta meg, hogy egy-két ember, akár száz ellen is sikerrel védekezhetett.

— Hátrahagytak néhány gazembert! — kiáltotta George. — Ezek feltartanak majd bennünket, amíg a többi rabló annyi előnyt szerzett, hogy a marhákkal együtt elmenekülhetnek előlünk.

— Ha így van, akkor jól csinálták, — dühöngött Cresby. — Mégegyszer ennyi embert is halomra lövöldözhetnek, mielőtt elérnék a szorost.

Owen fogcsikorgatva nézett körül. De a lapos sziklafalak minden utat elzártak. Sehogysem kerülhették meg a szorost.

Ronny összetekert két lasszót és a vállára dobta.

— Megpróbálok felmászni arra a sziklára. Ha sikerül, utánam jöhetnek lasszón, mindnyájan. A túlsó oldalról hátbatámadjuk őket.

A szorostól jobbra eső hegylánc felé mutatott. Össze-vissza repedezett, látszólag megmászhatatlan bazaltemelkedés, szikla zárta el ott az utat. Vagy húsz méter magasságban, kiszögelő párkány hajolt a fensík fölé. Aki oda fel jut, az a szoros túlsó kijárójánál mászhat le.

— Ostobaság! — mondta Burce. — A hegyre nem lehet felmászni.

— Megpróbálom. Amíg én mászok, addig ti néha-néha lövöldözzetek, hogy ne fogjanak gyanut a gazemberek.

Gyors léptekkel elindult a szikla felé.

Rálépett egy kiugró köre, azután repedésekbe kapaszkodva, szorosan a bazalthoz tapadt és mászott fel.

Meglepetten látta, hogy nem messze tőle még valaki kúszik a szírt oldalán.

Owen!

A fiatal Lonsdale, csak egy másodpercig habozott, hogy kövesse-e az új intézőt, a hihetetlen nyaktörő vállalkozásban. Azután máris előre taszította, a versenyfutás ősi ösztöne.

Közben kiderült, hogy Ronny jól sejtette: a szikla, mint általában a sziklák, messziről sokkal meredekebbnek látszott, mint amilyen a valóságban. Itt is, ott is kínálkozott egy repedés, amiben megkapaszkodhattak, egy előreálló kő, amire a lábukat helyezhették.

Lélegzetelállító látvány volt lentről. Vagy tizennégy méter magasságban látszott a két ember, szinte minden támasz nélkül, a falhoz tapadva, amint másznak fel.

Owennek szerencséje volt. Néhány lépcsőszerűen kiugró köhöz ért és így hamarabb jutott fel a tetőre, mint Ronny.

Ronny is közel volt a csúcshoz. Egy lapos kődarabhoz nyúlt, hogy felhúzódkodják a platóra. A kődarab megmozdult a kezében és lehullott! Mielőtt a kő után a mélybe zuhant volna, öt ujjá becsúszott egy sziklarepedésbe. Nem volt semmi ami-be kapaszkodjon. Behajlított öt ujján függött, egyik kezén és a másikkal hiába tapogatott támasz után. Érezte, hogy az ujjai lassan, görcsöt kapnak, a vállán ropog az izom, nem bírja tartani magát . . .

Félméternyire lehetett felette a tető. A közelgő zuhanás utolsó másodperce előtt felemelte a fejét és Owent látta, aki abban a pillanatban ért oda oldalról. A két ember egymás arcába nézett.

Az egyik térdelve a szikla peremén, a másik ujjain függve, húszméteres mélység felett.

A bazalt előredőlő oldala elfedte azokat, akik lent álltak . . .

Ronny tudta, hogy vége! Owennek csak ki kell nyújtani a kezét, hogy ő lezuhanjon. Ki se kell nyújtani a kezét. Ha néhány másodpercig így hagyja, úgysem bírja tartani magát . . .

Owen hökkent arca elárulta, hogy ő is erre gondol. Ronny világosan látta a másik csodálkozásában azt a pillanatnyi döbbent zavart, amely elárulta, hogy habozik.

Azután áthajolt a peremen és hatalmas keze lecsapott Ronnyra!

Csuklójánál fogva ragadta meg az elkékült, görcsösült tenyér alatt és felrántotta.

A szikla szélén állva, néhány másodpercig egymás szemébe néztek.

— Köszönöm . . . — mondta az intéző.

Hallgattak. Azután Ronny kinyújtotta a kezét:

— Owen Lonsdale! Békét ajánlok.

Owen tétovázott. Nem fogadta el a kinyújtott kezét.

— Igérd meg, hogy elmégy innen örökre. Csak így lehetséges, hogy ne öljelek meg, — felelte az-
tán.

— Ezt nem tehetem. De ígérem neked, hogy George Lonsdale halála után lemondok örökségemről a te javadra. Ha akarod, már most írást csinálhatunk erről.

— Ostobaságokat fecsegsz Kerry. Az az érzésem, hogy kétszínű vagy.

Ronnynak fejébe ment a vére, megnyalta a száját és csak ennyit mondott:

— Erre csak akkor felelhetnék, ha nem te mentetted volna meg az életemet.

Owen eléje állt.

— Tekintsd úgy Kerry . . .

Ismét farkasszemmel néztek a küzdenivágyás remegésével minden porcikájukban.

Lentről lövések hallatszottak. Ez észretérítette őket.

— Leeresztem a lasszót! — kiáltotta Ronny és otthagya Owent.

Megkerülte a szikla peremét. Egy hengeralakú nagy köre, rákötötte a két összecsomózott kötelet és lebocsátotta. Egymás után másztak fel a laszszón.

Ronny körülnézett. Owen már nem volt sehol. Nem kellett gondolkoznia azon, hogy merre ment. Bizonyára megpróbál mászni, hogy hátába kerüljön a rablóknak.

Ugy is volt. Ahogy átsietett a domború tetőn,

megpillantotta Owent, amint jóval lejjebb szikláról-sziklára lépve ereszkedik le. Ez a rész valamivel járhatóbbnak látszott. Ha Owen is hozott volna lasszót, könnyebben jutnának le. A fiatal Lonsdale nemsokára eltűnt a szeme elől.

A szoros bejáratánál három ember állt. Az egyik Bolibar is közöttük volt.

— Ha közelednek, — mondta Bolibar, — csak löjjetek. Most idehozom a lovakat. Egyenként lovagolunk el. Az utolsó az én szürkémre ül. Annak nyomába sem érnek. Majd kisorsoljuk, hogy melyikünk maradjon utoljára.

Néhány lövés a szikla oldalát találta és kőpor fröccsent szét. A gorillakülsejű óriás elindult a szoros túlsó oldala felé, ahol a lovak álltak. Vagy tíz lépésre lehetett a társaitól, amikor mészpor hullott rá fentről. A magasba nézett és felkiáltott..

Owen már csak néhány méternyire volt a földtől. Mikor látta, hogy az óriás felnéz és tudta, hogy hihetetlen gyorsan fogja kirántani a pisztolyát, nem habozhatott . . .

Elengedte a sziklát és ráugrott Bolibarra. A földre zuhantak. Test a testhez küzdöttek, gurulva. A revolvernek itt nem lehetett szerepe. Egyszerre ugrottak talpra, Bolibar ormótlan karjai elkapták Owen derekát . . . Az irtózatosszorításnak a következő másodperceken csontot kellett törnie . . . Owen teljes erejéből előre csapott a homlokával és pontosan Bolibar orrát zúzta szét. Ez elkábult egy pillanatra és valamit engedett a szorítás.

A rablók meglátták messziről a küzdőket. Nem lőhettek rájuk, mert a két ember egy gomolyaggá válva birkózott.

— Maradjatok a helyeteken! — kiáltotta társai felé a vérbeborult arcú Bolibar. — Ezzel a fickóval egyedül is végzek . . .

A fennsíkról Bruce és a másik cowboy lövése dördült és a két rabló viszonzta a tüzet. Bolibar vigyorogva nézett a karjaiba préselt Owen arcába.

— Megdöglesz most Lonsdale!

Owen érezte, hogy tehetetlen játékszer az emberfeletti erejű karok között. A széttörtorrú arc, állati gonosz vigyorral nézett rá egész közelről. Egyetlen rántás megtörte a dereka ellenállását, a következő rántás összefogja roppantani a gerincét.

Minden erejét összeszedve gáncsot vetett Bolibarnak, aki elveszítette az egyensúlyát . . .

A földre zuhantak.

Bolibar felugrott és Owen nyakát ragadta meg. Hirtelen lendületet vett a testével, hogy mint valami apró kavicsot a sziklához csapja az ellenfelét. Owen szinte érezte, ahogy a roppant kar neki-vágja a bazaltnak. Összetört tagokkal, kiloccsant agyvelővel fog ottmaradni.

— Bolibar!

Fentről jött a hang! Ronny kiáltott. Két kezén függött, hátával a bazaltnak támaszkodva. Nagy hátrányban volt a rabló felett, de mégis kénytelen volt kiáltani, különben Owennek vége.

A lábával támaszt keresett és így két kezével fognia kellett feje felett egy követ. Bolibar villámgyorsan rántotta ki a pisztolyát és lőtt . . .

Ronny még abban a pillanatban eleresztette a sziklát, így a golyót elkerülte és törmelékeket sodorva, magával zuhant lefelé, közben tüzelt. A lövés abból a lefelé gördülő porgomolyagból csapott ki, ahogy valami hihetetlen módon esés közben kapta ki a fegyverét . . .

Owen nyaka kiszabadult . . . Arra tért magához, hogy két test hever mellette.

Bolibar és Ronny.

A porban fekvő alak most megmozdult és felállt. Ronny volt. Néhány zúzódást leszámítva séretlen maradt.

Bolibart szíven találta a golyó. Holtan feküdt a földön. Ronny még ki sem dörzsölte szeméből a port, mikor Owen fegyvere dörrent mellette.

A két ember a szoros bejáratánál észrevette, hogy Bolibaron rajtaütöttek és legyőzték. Az egyik feltápáskodó Ronnyra lőtt. Ezt Owen leterítette. A másik egy szikla mögé ugrott.

Ebben a pillanatban megjelent Bruce a szoros bejáratánál. Mielőtt a rabló felfoghatta volna, mi történik, az intéző puskatusa lecsapott rá.

Ronny kidörzsölte a port a szeméből és körülnézett. Elfoglalták a szorost. Bruce mögött megjelent a másik hátrahagyott legény a lovakkal, feletük egy lasszó ereszkedett le himbálódzva és egymás után érkeztek közéjük, George Cresby és a többiek.

— Nagyszerű munka volt . . . — ordította Cresby, azután hirtelen elhallgatott.

Valamennyien döbbenően bámulták a halálában még eltorzultabb arcú Bolibar, mozdulatlan tetemére.

NEGYEDIK FEJEZET.

Eletre-halálra!

1.

Ronny és Owen véresen, szakadtan, a pokoli hegymászás, a halálos küzdelem nyomaival álltak a halott mellett a kör közepén. Az emberek, hol őket nézték, hol a hatalmas tetemet.

— Ebből nagy baj lesz... — motyogta Bruce. — A másik Bolibar a pokolt fogja ránczúdítani.

— Tehát vele is végezni fogunk! — mondta vállatvonva George. — Annyi állatot hajtanak magukkal, hogy utolérjük őket.

— Előre! — kiáltotta Owen.

Közben egy legény a szoroson át visszament a fennsíkra és elhozta a lovakat.

Szédületes iramban vágattak a marhatolvajok nyomában.

Ronny arra figyelt fel, hogy Owen nyargal közvetlenül mellette. Néhány percig nem szólt semmit.

— Jókor léptél közbe, — mondta aztán. — Hábar átkozott ostobaság volt, mert mind a két kezddel a sziklát fogtad. Tudhattad, hogy Bolibar nyomban lö.

— Számítottam rá. De bizonyos volt, hogy ha elengedem a sziklát, nem talál.

Owent kissé elragadta a lova, de rövid idő múlva egymás mellett voltak.

— Még nem láttam ilyen lövést... Sziklákon gurulva kirántani a fegyvert és kapásból... Szerencséd volt...

— Lehet...

— Biztos!... Azt akarod velem elhitetni, hogy százszor egymásután megcsinálod ugyanezt? Az ember ne hencegjen a szerencséjével.

— Ebben lehet, hogy igazad van. A hencegéshez bizonyára értesz.

Owen megrántotta a kantárt. Ronny is. Egy másodpercig szikrázva csapott össze a két tekintet acélpengéje. Azután Owen szemében kihúnyt a tűz

és ismét megsarkantyúzta lovát. Csak néhány mérföld után szólalt meg újra:

— Megmentetted az életemet . . .

— Tehát nem tartozunk egymásnak semmivel. Ugyanazt te is megtetted ma értem.

A lefelé kanyargó széles út hosszú hágóba vezetett, amely kisebb völgybe torkollott. Frissen széttiport cserjék jelezték, hogy nem régen marhákat hajtottak erre.

A kis csoport eszeveszett vágatásától csattogtak a szétrúgott kövek, dobogott a föld és a félvad lovak fujtatva, horkanva élvezték a korlátlan iramot.

— Allj meg Ronny! — mondta váratlanul Owen.

Megálltak.

— Most én ajánlok békét. Ne menj el, ha kedved van maradni. Csak egyet kívánok.

— Ha lehet megteszem.

— Ne foglalkozz a leánnyal.

Ronny meglepődött. Erre nem gondolt eddig. Azt hitte, hogy csak a „Versenyfutásról“ van szó. De úgy látszik, a régi gyűlölet kemencéjét most újabb tüzelő fűtötte: a fiatalabb Lonsdale beleszeretett Virginiába.

Mért ne ígérné meg, hogy nem foglalkozik a lánnyal? gondolta Ronny. Vajjon Virginia mit tanácsolna ebben a helyzetben?

— Nem értem a kívánságodat.

— Nekem tetszik Virginia, — felelte nyersen.

— És ha te nem tetszel neki?

— Ostobaság! Amit a Lonsdaleok akarnak, azt megszerzik maguknak és jobban örülnek annak, amit az erejükkel kerítettek a hatalmukba . . . De ez nem is fontos. Kétszínű játékot kezdél itt!

— Hazudsz!

A ló ficáncolt alattuk, ahogy a térdük neki-feszült a visszafojtott indulattól. Mind a ketten revolvereiket fogták.

— Még nem feleltél Ronald Kerry! — mondta rekedten. — Ha békét akarsz, mondj le Virginiáról.

— Nem mondhatok le olyasmiről, ami nem az enyém. És vedd tudomásul, hogy a lányt nem engedem belekeverni a dologba!

— Egyenes választ adj! Azt mondtam, ne foglalkozz többet Virginiával!

— Én meg azt feleltem, hogy eredj a pokolba parancsolgatni!

Most úgy látszott, hogy előrántják a revolvereiket.

Pillanatokig ott remegett a levegőben a bekövetkező pisztolylövés, előtti feszült csend . . . Ez nem harc lett volna, hanem öngyilkosság . . . De ahogy tenyerük görcsösen tapadt a pisztoly agyára, úgy látszott, hogy már a küzdelem esélytelensége sem akadályozhatja meg őket az összecsapásban . . .

Azután Ronny megsarkantyúzta lovát és elvágatott.

Owen összeszorított foggal nézett utána, majd követte.

2.

Rövidesen utolérték a többieket és George mellé kerültek az élre. A nap már forrón tűzött és a völgyön túl kis emelkedés után ismét erősen lejtő ösvényen folytatták az útjukat.

Ezen a csapáson hajtják az állatokat Mexikóba a marhatolvajok. Az emelkedés utáni fensík, egy régi, kiszáradt vízmosáson keresztül, széles átjáróhoz vezet két domb között és az átjáró után kanyarodik el a hegyekből kivezető út délkelet felé.

Ezt az átjárót nevezik a „Halál Kapujának”. Ugyanolyan zárt katlanból nyílik, mint a Lonsdaleok legelői és az utolsó szoros New-Mexikó előtt. Ellenséges rablóhordák, marhatolvajbandák szokták itt meglesni egymást. A Halál Kapuja átjáró leshely, csapda, harcmező, ahol a marhatolvajok maguk hadakoztak egymással, ha valamilyen oknál fogva ellenségeskedést kezdtek. A győzelemre mindegyiknek volt több esélye, aki embereivel belülről védte az átjárót.

— Megállni! — kiáltotta George. — Tudni kell, hogy lesnek-e ránk.

Bruce a domboldal mentén óvatosan megközelítette az átjárót, míg a többi cowboy fedezéket keresett egy esetleges támadás ellen. Rövidesen kiderült azonban, hogy Robin Bolibar nem számolt a testvére balszerencséjével és nyomtalanul tovább nyargalt csapatával.

— Akkor a kezünkben vannak! — mondta Owen. — Most már síma az út végig...

Alig hagyták el az átjárót, mikor az elől lovagló George hangos örömkiaáltással mutatott a lefelé kanyargó útra.

Nagy porfelhő mögött feltűnt a kis csorda és itt-ott valamelyik lovas is láthatóvá lett egy pillanatra.

— Megvannak!

Most már a célhoz ért üldözők, nekibuzdult vágatásával nyargaltak, a veszélyes lejtős, kanyargó úton.

Bolibar emberei csak akkor vették észre őket, mikor már mindössze egy kanyar választotta el Lonsdale-ékat a csordától.

Egy golyó fűtyült el Lonsdale mellett. Valóságos sortűzzel válaszoltak. A rablóknak menekülni kellett a túlerő elől. Mindössze négyen, vagy öten lehettek, George és Owen nagy csapat cow-boya ellen.

— Nem látom Bolibart! — mondta lihegve George.

— Elfedi talán a por . . .

Miközben életveszélyes rohanással zúdultak le a lejtőn a csorda felé, valamennyien Robin Bolibart keresték a szemükkel. Meg kell ölni! Különböztetés lesz a bosszúja, ha megtudja, hogy a testvérét lelőtték.

Robin Bolibar azonban már előbb felismerte, hogy a harc reménytelen.

— Szembeterelni a csordát! — kiáltotta a közelében lévő embereknek.

A rablók kegyetlenül csapkodtak ostorukkal a marhákra, ezek bögve fordultak meg és csörtettek vissza, hegynek fel, a zuhogó csapások elől.

Bolibar nekirugtatott a lefelé vezető útnak és a többiek követték.

— Vigyázz! — kiáltott Ronny. — Ránk hajtják a csordát!

A visszafelé csörtető marhák nem lehettek veszélyesek, de a lejtőn vágató lovak, ha nem tudják megfékezni őket, összeütköznek az állatokkal. Ép, hogy sikerült elfordítani a lovak fejét, vagy lefékezni a sebességüket, mielőtt összetalálkoztak a felfelé ügető állatokkal.

Csunyán szitkozódtak. Üldözésre gondolni sem lehetett, amíg a marhákat nem terelik el az útból.

— Azt hiszem, — mondta Owen — ennyi körülbelül elég volt egy napra. Most már előnyt szereznek és tudják, hogy a nyomukban vagyunk, reménytelen lenne üldözni őket.

George idegesen mondta.

— Csak Bolibart ne szalasztottuk volna el!

— Eh! — mondta vállatvonva Owen. — Előbb-utóbb úgyis harcra került volna sor.

— Ugy van! — szólt közbe Cresby, — már régen mondtam a Bolibarokról: vagy ők, vagy mi. Hát tiszta haszon, hogy legalább az egyik gazembert a pokolba küldtük.

Dacára annak, hogy győztek és az ellopott állatokat maguk előtt terelték, rosszkedvűen és balsejtelmekkel indultak visszafelé.

3.

Néhány napig Owen és Ronny csak délben és este az asztalnál találkoztak. Nyomasztóak és csendesek voltak ezek az étkezések. Virginia igyekezett olykor valami vidámságot erőltetni, de ezt a nehéz hangulatot nem oszlatta el semmi.

A három férfi nem tudta, hogy mit tud a lány az éjszakai támadásról. A lövöldözést hallotta, az bizonyos. De abban a zűrzavarban mindenki megfeledkezett Virginiáról. Miután visszatértek, eltemették Bolibart a másik banditával együtt. A harmadik, akit Owen golyója talált, az úgylátszik életben maradt és volt még annyi ereje, hogy elmeneküljön. Nem baj. Legalább lesz, aki megviszi a hírt Robin Bolibarnak. Ezután George Lonsdale, Virginiát kereste. A lány a szobájában volt, ruhástól, de lehúnyt szemmel feküdt az ágyon. Lehet, hogy aludt. De az is lehet, hogy nem.

A saját halottaikat már ünnepélyesebben tették el, amennyiben ez a szertartás egyáltalán ünnepélyes lehet itt, ahol a halálnak a legcsekélyebb tekintélye sincs.

— Holnap visszamész New-Yorkba Virginia, — mondta látszólag egykedvűen, ebéd után George, mikor kettesben maradtak.

— Nem megyek többé vissza.

— Tessék?

— Nem megyek többé vissza New-Yorkba, — ismételte a lány.

— Virginia . . .

A lány odament hozzá, két kezét az öreg George hatalmas vállaira tette:

— A sors rendelte úgy, hogy én idejöjjek. És itt is fogok maradni.

— Nem értelek Virginia.

— Hagyjuk most már apám . . . Tudok mindent. Véletlenül kihallgattam egy beszélgetést. És azóta tudom, hogy erős vagyok. Eleinte gyáva voltam és félttem. De mostanában sokszor úgy érzem, hogy inkább itt a helyem, mint New-Yorkba.

George zavartan pislogott a lányra.

— Nem maradhatsz itt Virginia. Különösen most nem. Az is lehet, hogy . . . harcra kerül a sor . . . Ugyanis néhány marhatolvajjal . . .

— Tudom. Megöltétek az egyik Bolibart és a cinkosát. A másikat, akinek a vállát löttétek át, én kötöztem be és segítettem neki, hogy el tudjon vászorogni. Mindez a „Versenyfutásért“.

— Elég volt. Nem fogsz ittmaradni Virginia. És ne avatkozz a Versenyfutásba!

Lonsdalenek most már villogott a szeme és megtalálta a hangját. A Versenyfutás pusztá említése felpeszditette benne ismét a harci kedvet.

— Jó. Nem avatkozom bele. De New-Yorkba csak úgy megyek, ha te is velem jössz. Előzőleg átadod ezt a birtokot Owennek.

— Már Ronald Kerry javára végrendelkeztem, a birtokot illetően.

— Ő nem törődik azzal, ha megváltoztatod a végrendeletedet.

— Soha! Érted! Sohasem engedem át a részemet Owennek.

— Ostobaság! Ugy éltek itt, mint a középkorban. A halál ül ezen a fennsíkon. Az ember minden pillanatban várja, hogy mikor dörren el egy revolver és jóformán senkisémmel tudja, hogy miért! Az a gyalázat, hogy a Lonsdaleek ügye miatt annyi ember vérzik el, akinek semmi köze hozzá, csak megkapja itt a gyűlölet és a bosszú ragályos betegségét és örült lesz mint ti. Ennek én fogok véget vetni! Jegyezd meg magadnak!

Mielőtt George felelhetett volna, a lány kiment a szobából „Kennedy . . .” dörmögte Lonsdale. A nyugat életrehívta Virginiában az elszánt és makacs Kennedy természetét.

Fáradtan ült le és szívére szorította a kezét. Ilyenkor ha egyedül maradt, meglátszott rajta, hogy beteg és nagy erőfeszítésében kerül ezt leplezni. Felhajtott egy pohárka pálinkát.

Nem! Ezerszer nem! Nem George Lonsdale lesz az, aki feladja a versenyt.

4.

Virginia kiment a Várból. Távolabb megpillantotta Ronnyt és Owent. A két férfi csendesesen beszélgetett.

— Azt hiszed, nem fognak támadni? — kérdezte Owen.

— Nem teszik meg nekünk azt a szívességet, hogy revolverekkel rohanják meg a Várat. Bolibar nem ostoba ember.

— Nem nyugszom addig, amíg le nem számoltam vele . . .

— Ez rendben van, — vágott közbe Ronny. — De ne rohanjunk a veszünkbe. Bolibar az idegeinket akarja gyengíteni. Tudja, hogy mi várunk és figyelünk. Tehát nem csinál semmit. Azután igyekszik majd olyan helyen támadni, ahol nem mi vagyunk a Váron belül.

— Miféle helyen?

— Gondolkozz csak. Mielőtt őszre fordul az idő, az állatok nagyrészét felhajtják innen Mexikóba.

— Hm . . . Az még jó két hét.

— Addig majd előkészíti a talajt magának... Mi is megteszünk neki annyit, hogy egy emberrel kevesebb lesz itt, a vezetők között . . .

— Le foglak győzni, — mondta Owen csendesen.

— Erősebb vagyok, felelte Ronny ugyanúgy. Virginia lépett hozzájuk.

— Megígérted Owen, hogy elvezetsz a forráshoz.

— Ha tetszik, máris indulhatunk.

— Jőjjön maga is, — fordult a lány Ronnyhoz.

Owen arca elsötétült, de csak egy pillanatra.

— Természetes, hogy jövök, — mondta örömmel Ronny.

Elindultak a patak mentén és nemsokára egy hegyiösvényhez értek. Virginia vidáman beszélge-

tett. Igyekezett egyformán kedves lenni mind a kettőjükhöz.

A hegyiösvény egy darabon eltért a folyó melől. A sovány, sziklás talajon, elszórt, magányos, fehér virágok integettek itt is, ott is.

— Milyen szépek! — kiáltotta Virginia lelkesen.

Ügyesen, egyik szikláról, a másikra lépve, tépte a virágokat. A két férfi csillogó szemmel nézte. Azután egymás felé fordultak.

— Mosolyogni Ronny.

— Mosolyogni Owen.

Megértően bólintottak és mosolyogtak.

— Azt hiszem jobb lesz mennél hamarabb, — suttozta Owen mosolyogva. — Két golyóval mindent elintézünk.

— És addig mosolyogni, ahogy megbeszéltük. Felesleges, hogy a leány észrevegyen valamit, — felelte Ronny, ugyancsak mosolyogva.

Virginia visszatért a virágokkal, kipirultan, nevetve, azután folytatták az útjukat.

— Milyen felségesen szép hely ez, — mondta a lány. Csak az emberek képesek arra, hogy elrontsák az uristennek ezt a gyönyörű békéjét.

A két férfi hallgatott.

— Ott a forrás! — mutatta Owen a sziklák közül kibuggyanó vizet, feljebb, ahol egy magas szirtről sellőről sellőre bukva, medrébe zuhant a patak.

— Menjünk fel! Egész odáig!

Owen mászott elől és lenyujtotta a kezét Virginiának. Ronny mögötte kapaszkodott. Kócosan, kipirultan, nevetve, mint valami nagy gyerek, úgy örült Virginia a hegymászásnak.

A forrásnál egy sziklára ültek.

— Hallottak valami hírt Robin Bolibarról? — kérdezte hirtelen.

Owen vállatvont.

— Nem. Honnan tudsz te egyáltalán Bolibar-ról?

— Tudok róla. Az egyik rablónak én segített-em elmenekülni . . . Remélem rajtam nem álltok bosszút?

— Tudtam, — mondta Ronny, — mikor visszajöttünk, nem volt lezárva a házipatika és láttam, hogy kötszert vett ki. Rosszul tette, hogy jódot használt. Volt ott hipermangán is oldatban, az jobb a lőtt sebre . . .

— A rabló még a jódért is hálás volt. A kisfiúval, aki délelőtt Marlowból a postát hozta, üzenetet küldött. Csak az a rabló lehet . . .

Egy cédulát vett elő és átadta Lonsdalenak.

„Valaki, akihez jó volt, figyelmezteti, hogy sok ember fog összegyűlni a hegyek között, mert megelégtették a *Lonsdale-Vár* uralmát és el akarják pusztítani magukat“.

Aláírás nem volt.

Owen elolvasta, azután átadta Ronnynak és közömbösen cigarettára gyújtott:

— Ilyesmiről már többször volt szó az évek folyamán, de még sohasem sikerült.

— Egyszer sikerülni fog! — mondta határozottan a lány.

— Ez valószínű, — bólogatott Owen. — Hozzá tartozik az üzleti számításhoz. Kockázat nélkül nincs haszon.

Ronny elgondolkozva nézte a földet.

— Annyi bizonyos, — szólt közbe, — hogy a Bolibar eset óta egyetlen marhát sem hajtottak át a fennsíkon.

— Ez előfordult máskor is, — legyintett Lonsdale. — Ha verekedésre került a sor és elintéztünk néhány gazembert, utána mindig összefogtak ellenünk és nem hajtották errefelé a marhákat. De sokáig ez nem megy. A többi út veszélyesebb és fáradságosabb.

— Lehetséges, — hagyta helyben Ronny. — Megjegyzem még, hogy ha állatokat nem is hajtottak erre, néhány nap óta gyanus lovasok vágtnak át éjszaka a fennsíkon, a Tolvajok Hágója felé.

— Honnan tudod? — kérdezte Owen.

— Éjjel, néha felmegyek a toronyba, ahol az őr van. Ezek ugyanis megszokták, hogy csak az Arizonából vezető utat figyeljék, amerről az állatokat hajtják. És szerintem nem árt, ha most néha Kelet felé is vizsgálódik az ember, mert a Tolvajok Hágója felől, esetleg meglepetésnek vagyunk kitéve.

Hallgattak.

— Maguk megbarátkoztak? — kérdezte hirtelen a leány.

— Amint látod, — felelte Owen.

— Owen csak az első napokban akart megenni. Közben jóba lettünk, — jegyezte meg Ronny is mosolyogva és olyan őszintén, olyan barátságosan néztek egymás szemébe, hogy a leány elhitte, amit állítanak.

— Ostobaság lenne Bolibar malmára hajtani a vizet, — folytatta Virginia. — Ha maguk közül valamelyik harcképtelen lesz, akkor több esélye van Bolibarnak a győzelemre.

— Biztosíthatlak, hogy nagyon jóban vagyunk Ronnyval.

— Milyen furcsa az a hatalmas szikla! — mutatott a lány egy oszlopalakú, óriási bazaltkoloncra, amelyet nagy félkörben került meg a víz. A sziklában volt valami emberi alakra emlékeztető.

— Ugy hívják errefelé, hogy az „Ördög Apja“, — magyarázta Owen. — Nem is olyan régen van itt. Talán ötven éve, zuhant le a tetőről, mikor a hegycsúszamlás volt. Ez a gazzal benőtt vágás a patak régi medre.

— Értem, — bólogatott Ronny. — Az „Ördög Apja“ belezuhant a patakba, elzárta az útját és azóta folyik a másik lejtőn a víz . . . Látja! — mutatta Virgiának. — A víz megkerülte a medrébe esett sziklát és arra mosott ki új utat magának.

— Mielőtt lezuhant ez a kolonc, a víz az én mostani birtokomon, a sziklatorlasz mögötti árokban folyt. A torlasz még ma is megvan, a két birtok között.

Virginia mélyen a szemébe nézett Owennek.

— A torlaszt is el kellene hordani onnan.

Ronny már előrement, így nem hallotta Owen halk, izgalomtól remegő válaszát:

— Tőled függ Virginia . . .

— Hogyan? . . .

— Az esküvőnk napján már nem lenne ott az a torlasz.

Virginia riadtan intett nemet. Ettől félt. Most szerette volna, ha csúnya és ellenszenves.

— Ez nem lehet . . . Nem lehet Owen . . .

— Talán . . . őt? — Owen arca eltorzult, ahogy Ronny felé intett.

— Hallo! — kiáltott fel a szikla aljáról Ronny.

— Jövünk! — felelte csengő hangon a lány.
— Fogd a kezemet Owen.

Lefelé tudj Isten miért, valahogy csendesebben tették meg az utat.

5.

Este három lovas érkezett. Nagyon messziről jöhettek, porosak voltak és fáradtak. Egy bizonyos Forster nevű vendéglősre hivatkoztak, aki említette nekik, hogy a Lonsdale birtokon néhány emberre van szükség.

George és Owen figyelmesen megnézték őket. Elszánt embereknek látszottak. Forster tudja, hogy kit küldjön a Lonsdaleekhoz. Harry, Jim és Dodd. Ez volt a nevük. Dodd Owen cowboyai közé állt, Harryt és Jimet George vette fel. Az államokban mindig volt néhány ember, akik egy vagy más oknál fogva szívesen álltak munkába távoli elhagyatott vidéken. Ezért mindig akadt utánpótlás a *Lonsdale-Várban*.

Harry Jim és Dodd mint jóbarátok járták eddig, a Nyugatnak nem mindig legeggyenesebb útjait. Ez azonban nem jelentett sokat a Coloradó fensíkon, ahol a levegőt a gyűlölet miazmája mérgezte meg.

Két nap múlva már Dodd, Owen cowboyai közül, csufolódva kiáltott át Jim és Harry felé, mikor ezek hiába igyekeztek elébevágni néhány kítőrő állatnak.

— Haha . . . szép kis cowboyok vagytok!

— Fogd be azt az átkozott szádat Dodd! — kiáltotta át a sziklatorlaszon Harry.

— A tiedet fogom be, de úgy, hogy nem nyitod ki többé, — válaszolta Harry és villogó szemmel

nézegették egymást, készen arra, hogy revolverhez nyúljanak.

A közös veszély, amelyben forogtak, nem csökkentette a gyűlöletüket.

Az augusztusi hőség izzása a Colorado-fensíkon is elérte a teljét. Tíz napja tartott a szárazság, a tipikus, rekkenő időjárás, amelyre átmenet nélkül köszönt be errefelé a nedves ősz.

— Azt hiszem, — mondta ebéd közben George, — hogy Bolibar eltisztult erről a vidékről.

— Miért, — kérdezte Owen, — gyávának tartod?

— Talán . . . nem szerette az öccsét. Nem akar kockáztatni érte semmit. Sohasem hallottál olyant, hogy családtagok nem szeretik egymást? — tette hozzá csufondárosan.

— Én nem hiszem, hogy annyiban hagyja, — mondta Owen. — Az az érzésem, hogy valamit forral. Biztosra megy. Valószínűleg arra vár, hogy áthajtsuk az állatokat Mexikóba és szabad területen csap le ránk, ahol nem vagyunk előnyben.

Valamennyien Bolibarra gondoltak, de aznap már nem beszéltek az esetről. Tisztába voltak vele, hogy rövidesen rendkívüli események fognak történni.

Délután Dodd, az új cowboy, vigyorogva nézte a sziklatorlaszon ülve, ahogy barátai nagy erőfeszítéssel, már vagy félórája fáradoznak azon, hogy kétfelé osszák a csordát. Ronny is közéjük lovalgolt, hogy segítsen. Dodd most látta először a másik farm intézőjét.

— Halló!

Ronny odanézett. Ráismert az emberre. Ez néhányszor megfordult Winstonban is, egy környékbeli farmon dolgozott.

— Jól látok? — kiáltotta Dodd. — Csakugyan Ronald Kerry a ti intézőtök?

Ronny, egy korbácsütéssel a torlaszhoz ugratta a lovát és mereven nézett a csufondáros arcra.

— Miért? . . . Talán valami kifogásod van ellenem?

Owen a közelben lovagolt éppen és most felfigyelt a szóváltásra.

— Kifogásom éppen nincs, — felelte nyugodtan a másik, mert tudta, hogy a törvény védi, — de ha sejtem, hogy te itt vagy alkalmazva, hát nem állok be a *Lonsdale-Várba* dolgozni.

— Hm . . . És . . . miért?

— Nem vagyok finnyás ember, de . . . Orgyilkossal nem dolgozom együtt . . .

Miközben ezt mondta, áthajolt a kőtorlaszon. Ronny végig vágott az arcán a korbáccsal, hogy a tulsó oldalon bukott a földre. Felugrott és revolvert rántott, de Owen már ott állt mellette és kiverte a kezéből.

— Kutya! Ha megszegend a Törvényt széttép-
lek . . . !

— Ronald Kerry szegte meg!

— Hülye! Átdugtad a képedet és ő rávágott. Ehhez joga van. Nem jött át a mi oldalunkra és nem vett fegyvert elő.

Ronny közben ellovagolt, de nem tért vissza a munkájához. Owen összeráncolt szemmel nézett utána. Első ízben fordult elő, hogy nagy ellenfelét, ilyen nyugtalannak látta.

— Különben is, — mondta Dodd, — vegye tudomásul, boss, hogy nem dolgozom magánál.

— Mehetsz, amikor tetszik. De szeretném tudni, hogy mi kifogásod George intézője ellen?

— Semmi, éppenséggel. Ha csak az nem, hogy orgyilkos . . .

— Hazudsz!

— Lovagoljon el Winstonba. Ott mindenki megmondhatja! Agyonlőtte hátulról Teddy Back-et, akivel egy kis elintéznivalója lett volna a Martins erdejében. Azóta nem hívják máshogyan Winstonban, meg a környéken, csak „orgyilkos Ronnynak“ és senki sem áll szóba vele. Nem vagyok finnyás ember, most is a törvény elől bujkálok itt, de orgyilkossal nem eszem közös tálból, ezt meg kell mondanom.

Bruce és még néhány cowboy, akik odasereglettek az iménti jelenetre, minden szót hallottak.

— Tisztázni kell ezt a dolgot boss, — mondta csendesen Bruce. — Egyikünk sem lehetne a multja alapján sheriff, vagy polgármester, de orgyilkossal nem dolgozunk együtt. Sokfélét beszélnek rólam odaát Connecticutban, meg a pawniek földjén, de azt senki sem mondhatja, hogy Jack Bruce orgyilkosokkal harcolt egy társaságban.

— Csak az a furcsa, hogy nem éppen úgy fest, mint aki nem mer szemtől szemben megállani valaki előtt, — jegyezte meg Owen felé egy másik legény és a gazda néhányszor pislogott zavarában.

— Akár így áll a dolog, akár úgy, ezt tisztázni kell, — vélte Bruce.

— Addig azonban mindenki maradjon meg a helyén, — zárta le az ügyet Lonsdale. — Én magam lovagolok Winstonba, hogy utánajárjak az igazságnak.

De ez feleslegesnek bizonyult.

Ugyanis a másik birtokon szintén erről a beszéd tárgyról folyt a szó.

— Ezzel a két fülemmel hallottam, hogy orgyilkosnak nevezte Dodd, — mondta Harry.

— És ő mit csinált? — érdeklődött Cresby.

— Az arcába vágott és elnyargalt.

— Hát ezt tisztázni kell! — jelentette ki egy másik. — Orgyilkos nem lehet az intézőnk. Sokféle esemény terheli a lelkiismeretemet, de ha ez igaz...

— Igaz!

Ronny állt ott. Nyugodtan, szinte megvetően.

— Egy emberrel találkozóm volt, hogy megverekedjünk. Ezt másnap halva találták. Hátulról érte a lövés. A bíróság felmentett, de Winstonban még ma is mindenki azt hiszi, hogy én tettem és senki sem áll szóba velem.

— És maga mit mond? — kérdezte Cresby.

— Hogy semmi közötök a dologhoz.

Ezzel sarkonfordult és otthagya az embereit.

... Délben Cresby és Bruce megjelentek az ebédlőben. Csak a két gazda volt ott. Ronny széke üresen állt az asztalnál.

— Gazda... — kezdte Cresby.

— Mindent tudok! — vágott a szavába Georges. — Az intézőről hazug pletykákat hallottatok.

— Ő maga is mondta, — felelte a vén cowboy.

— És mit akartok?

— A két birtok legényeinek nevében beszélünk, — szólt Bruce. — A fiúk nem akarnak együtt dolgozni orgyilkossal. Be kell látnia uram, hogy igazuk van. Mr. Owen emberei pedig nem lovagolnak ki a *Tolvajok Hágójához* közösen a maga legényeivel, ha az orgyilkos közöttük van. Láss be uram...

— Nem látok be semmit! — csapott az asztalra Georges. — Valamennyien rabló, fegyháztöltelekek vagytok. Ronald Kerry az egyetlen köztetek, aki bíróság előtt állt és felmentették...

— Mindannyian elmegyünk. A két birtokon egy cowboy sem marad és az Államokban egy rendes nyugati ember sem lesz, aki Ronald Kerryvel, az orgyilkossal közös munkahelyet válasszon, — fejezte be Cresby.

Owen nem szólt semmit. Tudta, hogy most nélküle is vége ezen a farmon Ronny intézőségének és örökségének.

— Szóval elhagyjátok a munkahelyeteket? — kérdezte dühösen Georges. — Hát jó! Pusztuljatok és . . .

Nem fejezhette be. Ronny lépett a szobába. Utanak öltözve.

— Ne veszekedjék Lonsdale, — mondta csendesen, — én elmegyek innen. Nyugtassa meg ezeket a puritán akasztófavirágokat.

— Maga itt marad és . . .

— Hogy én mit csinálók, az tisztára csak tőlem függ, — felelte Ronny. — Elmegyek.

— Ennek Bolibar fog a legjobban örülni!

Valamennyien az ajtó felé fordultak. Virginia állt a küszöbön.

— Bolibar ellen szükségünk van minden erős emberre, — folytatta csengő hangon. — Különösen Mr. Kerryre. Nem tudom, hogy mit tettek volna nélküle a multkor és ki végzett volna az óriási banditával, ha nincs itt az intéző.

Ronny csodálkozva nézte; Owen nyugtalanul és sötéten. Még nem látta ilyen szépnek, nyugodtnak és elszántnak a leányt.

— Bolibar nagy leszámolásra készül és szíveséget tesznek neki, ha elüldözik Ronnyt. Neked mi a véleményed Owen? — kérdezte kihívóan. — Csak van valami megjegyezni valód?!

— Az a véleményem, — mondta határozottan

Owen, — hogy Ronny marad. A többi ostoba fecsegés. Ami a ti azonnali elmenéstekeket illeti, figyelmeztetek benneteket, hogy három hét múlva áttereljük a marhákat Mexikóba és aki felhajtás vagy billogozás előtt elhagyja a munkahelyét, annak egy fillér fizetés sem jár. Jól tudjátok, hogy az olyan gazemberrel szemben nem ismernek errefelé kíméletet.

Ronny csodálkozva nézett Owenre. De azután megértette a hirtelen pártfogást. Virginiának bizonyította, hogy nem az ő keze van a dologban.

— Boss, — mondta Cresby, — megbeszélem az emberekkel ezt az ügyet. De úgy hiszem a felhajtásig maradni fogunk.

. . . Ronny ismét a lepra-csengettyűvel járt. Naphosszat nem beszélt egy emberrel sem. Rövid szavakban feleltek a kérdéseire, megtették, amit mondott, de nem érintkeztek vele. Beszélgető csoportok hirtelen elhallgattak, ha a közelükbe ért és odébbmentek, ha leült valahová.

Orgyilkos!

Ismét látta a szemekben az utálatot, a rémületnek és megvetésnek azt a vegyületét, amivel errefelé úgy nézték, mint másutt a kannibált. Tolvajok, büntetett előéletű rablók kiközösítették. Emberek, akik nemrégén még szerették, becsülték és elismerték, most undorodtak tőle.

A régi, lenéző módján járt közöttük. Elfogadta a bojkottot és mintha észre sem venné, úgy járt a birtokon.

Csak Virginia volt még kedvesebb hozzá. Mi adja az erőt és hitet ennek a leánynak ahhoz, hogy ennyire biztos legyen egy ember ártatlanságában, akit mindenki elítél?

Tüntetően odamegy hozzá, mikor Ronny egyedül szívja a cigarettáját ebédidő után. Nevetve be-

szélget vele és mégosak meg sem kérdezi, hogy igaz-e! Nem próbál őszinteséget kicsikarni. Az egész lénye mosolygó, tekintete azt mondja: „Tudom, hogy nem vagy orgyilkos . . .“

Igy Ronny nem kénytelen az italhoz fordulni, nem vadul el ismét a kitaszítotttságban.

Mit törődik ezekkel a faragatlan cowboyokkal, amíg Virginia hisz benne és . . . és úgy látszik, szereti is.

Owennel jóformán alig találkoztak. Az ebédnél is keveset beszélt. Nem csatlakozott teljesen a kiközösítéshez, de kissé zárkózottabb lett Ronnyval szemben. Kötekedést sem kezdett. Mintha nem akarna már megverekedni vele.

Egy orgyilkossal!

De messziről, a sziklatorlaszon át, amely mögött dúsan nőtt a színes vadvirág és dudva, a paták régi medrében; állandóan leste összehúzott szemmel. Virginiát és Ronnyt.

A hangulat, a kiközösített intéző jelenlététől, még súlyosabban nyomasztotta a titokzatos *Lonsdale-Vár* legelőit az óriási hegyek közé ékelt fensíkon . . .

— Gyanús pofákat látnak éjszaka átlovagolni a „*Tolvajok Hágóján*“, — mondta ebédnél George. — Mintha gyülekeznének valahol a csirkefogók. Talán Bolibar üzen értük, hogy elegendő emberrel lessen ránk valahol, mire áthajtjuk a csordát Mexikóba . . .

— Nem lehetne valahol jelenteni . . . a hatóságnál? — kérdezte Virginia.

George csak legyintett.

— Márpedig az állatokat át kell terelni két hét alatt, ha nem akarjuk, hogy elsilányuljanak és ingyen se vegye át senki, — folytatta Owen.

— Ez igaz, — hagyta rá George.

— Nem kell mindet áthajtani a határon, —
füzte tovább Owen. — Járjunk túl Bolibar eszén.
Egy közepes csordát útnak indítunk próbaképpen
és ha látjuk, hogy símán megy, csak akkor kezd-
jük terelni az összes állatot. Így megtudjuk, mi
van a „*Halál Kapujánál*“ és ha baj történik, nem
pusztul el csak egy része a csordának.

— Nagyszerű, — örvendezett George. — Hol-
nap elindítunk néhány marhát.

Ronny nem szólt közbe. Befejezte az ebédet és
cigarettára gyújtott.

— Csak az emberekkel takarékoskodjunk, mert
ittthon is szükség lehet rájuk. Az intézőkön kívül
legfeljebb hat cowboy menjen.

Virginia fülét megütötte ez a két szó, hogy:
„az intézőkön kívül“.

— Ilyenkor az intézők szoktak menni? — kér-
dezte.

— Általában, — felelte Owen zavarban. —
Értetni kell a dologhoz és pedig alaposan.

— Szóval Bruce, Ronny és hat ember, —
mondta George.

— De hiszen . . . rablók lehetnek rájuk . . .
— szólt közbe izgatottan Virginia. — Bolibar és a
bandája ellen hat ember kevés . . . Könnyen vé-
geznek velük . . .

— Az bizony megeshet, — bólogatott George.
Ronny felállt:

— Kiválogatom az állatokat és előkészítek
mindent . . . Nyugodt lehet Miss Virginia, hat
ember nem is olyan kevés, ha eszük van.

Miután Ronny kiment, kínos csend lett.

— Nna . . . én is megyek . . . — mondta az-

tán Owen. — Nem akarsz kilovagolni? — fordult oda Virginiához.

— Nem.

Meg sem fordult, úgy hagyta ott Georget és Owent. Egyenesen a szobájába ment.

7.

Hajnalban Ronny már az istállóban volt, mikor a többiek felkeltek. Az emberek hozzáláttak, hogy különválasszák az útraszánt állatokat a csordától.

— Ronny . . .

Megfordult. Virginia állt mellette.

— Ugy-e . . . nagy veszély vár magukra . . .

Ronny kerülte a leány tekintetét.

— Itt mindenhol veszély várja az embert . . . De én elég szerencsés vagyok . . . — Önkéntelenül átkarolta a leányt. — A legnagyobb veszélyt is megéri, hogy maga félt engem . . . Virginia . . .

— Igen . . . Én . . . félttem . . .

Azután a szemükkel beszéltek. Sokáig álltak szótlanul és nézték egymást. Végül Ronny elengedte a leány derekát.

— Isten vele . . . Virginia . . .

— Isten vele . . . Ronny . . .

Kint türelmetlenül bögtek a csomóba terelt, ijedt állatok. Ronny nyeregbe ült és elvágtatott.

A lány nem nézett utána. Csak állt lehúnyt szemmel. Hallgatta az oroszlán pattogását, a hajtók szitkozódását és végül a nagy paták lomha, ütemes dobogását, amint távolodnak . . .

— Jó reggelt . . . Ilyen korán keltél ma? — kérdezte egy gúnyos hang mellette.

Owen volt.

— Igen! — felelte hidegen Virginia. — Megnéztem, hogyan indulnak útnak bátor emberek . . .

— Szerinted, akik itthon maradtak, azok gyávák?

— Nem mind. Csak az gyáva, aki kieszelte ezt az elsőrangú ötletet, azért, hogy más csinálja meg. Lehetőleg olyan ember, aki az útjában van . . .

Owen teleszívta a tüdejét levegővel. Egy lépést tett a leány felé, és úgy látszott, hogy nyomban megüti Virginiát . . . Aztán elfuló hangon mondta:

— Te azt hiszed . . . hogy én félek Ronnytól... és így akarok . . .

— Azt hiszem, hogy utadban van! — kiáltotta szinte hisztérikusan Virginia. — Azt hiszem, hogy örülnél, ha nem jönne vissza, azt hiszem, hogy te nem mennél mindössze hat emberrel oda, ahová őt küldted . . . Ezt hiszem.

Owen egy pillanatig mereven állt, azután sarkon fordult.

— Hej Brogly! — kiáltotta oda egy cowboy-nak. — Hozd a lovamat! De gyorsan!

— Mit akarsz csinálni? — kérdezte Virginia utána sietve.

— Viszontlátásra Virginia. Lehet, hogy a Lonsdaleok Versenyfutásának csakugyan vége lesz most már . . .

— Nézd Owen ideges voltam és . . . Jobb, ha maradsz.

Brogly odajött a lóval, Owen felugrott rá és elvágtatott a csorda után . . .

Virginia csodálkozva figyelte önmagát, ahogy nyugtalanul bolyongott naphosszat, nem találva a helyét. És ebben az állapotban nemcsak az volt a kétségbeejtő, hogy szerette Ronnyt, aki néhány ember társaságában szembe lovagol a halállal, hanem a közelgő ismeretlen végzet balsejtelme is nyomasztotta.

Legalább Owen lenne itt. Azt is ő üldözte el... Virginia maga sem tudta, miért érzi olyan határozottan, hogy az ősi átok, amely erre a szürnyüses fensíkra súlyosodik, most fogja megérlelni halálos gyümölcsét.

Most!

Ebben a tikkadt forróságban, a látszólag nyugalmas vidéken . . . Valami közeledik; valami, ami a gyűlölet százéves sebességével robog a *Lonsdale Vár* felé.

Végigment a szerpentinúton, fel a forrásig. Leült a hatalmas, hengeralakú kő mellé. *Az Ördög Apja!*

Lassan szállt le a nap. Nézte az óriási sziklát, amely a patakba esett valamikor és elzárta a víz medrét. De a víz élni akar! Megkerüli az akadályt és új medret váj magának. Közben alámossa ezt a sziklát és ötven, vagy száz, vagy kétszáz év múlva az átlátszó, folydogáló víz ledönti *Az Ördög Apját*. Elkoptatja az alját. A szikla végül lezuhan és a patak elfoglalja a régi medrét . . . Ismét ott folyik Owen birtokán, a gazzal benőtt árokban, a torlasz mögött . . .

De hol lesznek addig már a Lonsdale-ek, gyűlöletükkel, terveikkel, hol lesz ő és Ronny . . .

Ronny!

Azt sem tudja, hogy ki az az ember, akit szeret.

Orgyilkos? Ő mondta magáról, hogy az. És soha többé nem beszélt erről. Megborzongott. Naplemente után már hűvös volt az augusztusi este. Ismét lement a fensíkra.

— Kerestelek, Virginia . . . — szólította meg George.

— A forrásnál voltam . . .

George Lonsdale arca elcsigázottnak látszott. A szemei bágyadtan hunyódtak. Rohama lehetett... Iszonyú erővel titkolta a betegségét.

— El kell hagynod ezt a helyet Virginia . . . Azt akarom, hogy visszautazz New-Yorkba.

— Már mondtam egyszer, hogy nem megyek. Csak veled. Nagyobb szükséged van nyugalomra és biztonságra, mint nekem.

— Ez nem igaz! — rikácsolta sápadtan egy rövid, erélyes kézmozdulattal. — Érted? Nem igaz...

De az utolsó szónál már a szívéhez nyúlt és nagyot sóhajtott.

— Vigyél el innen, — könyörgött a lány, — Hagyjuk itt ezt a szörnyüses helyet.

— Nem lehet Virginia . . . Nem lehet . . . — suttogta Lonsdale, miközben magához húzta a leány fejét és a haját simogatta. — Nem lehet, hogy én adjam fel . . . Hogy éppen én legyek az a Lonsdale . . .

Sziporkázóan csillagos, augusztusi este volt. Egy torz, hatalmas sziklaóriás mögül előbukkant a hold.

Az éles, fehér fény éppen a szemközi gránitetőre világított. A harminc-negyven méter magas, síma falnak látszó, óriás tömb, mint valami közepen elvágott csonka gúla, lapos síkban végződött... Hegyiútak kanyarogtak arrafelé, a csúcsok között,

amelyek a Rocky Mountains havasairól a távoli New Mexikó síkságáig vezettek . . .

— Mi lesz velünk . . . — suttogta szorongva a lány.

— Owent félted? — kérdezte Lonsdale válasz helyett, és figyelte a lány arcát.

— Nem . . .

Hallgattak.

— Az a másik . . . — kezdte nagyon lassan Lonsdale, — lezüllött állapotban volt, mikor rátaláltam. Kötekedő, verekedő, részeges ember.

— Jó ember . . .

George arca idegesen megrándult.

— Orgyilkos! Tudod, mit jelent ez itt? Az egész világon megvetik az orgyilkost, de seholsem úgy, mint a Nyugaton. — Csodálkozva látta, hogy a lány átszellemült, mosolygó arca, amellyel valahova a távolba néz, nem változik, bár jól hallja a szavakat. Türelmetlenül kiáltott rá: — Értsd meg! Hátról lelőtt valakit! Orgyilkos!

Virginia szeliden ingatta a fejét:

— Szeretem . . .

A holdfény egy része a tető szélét világította meg és néhány sugár nyalábja a pihenő marhák közé hullott, ahol Jim vágott el középen egy hosszú kötelet, hogy összecsomózza . . .

— Ugy-e vissza fognak jönni? — kérdezte a lány.

George nem felelt azonnal. A földet nézte.

— Igen . . . Azt hiszem . . . Bizonyos.

Egy vén fa árnyékában álltak, beleolvadva az élesen elhatárolt sötétbe.

— Nem hiszem, hogy Bolibar merészelne valamit . . . — folytatta rövid szünet után, mert idegesítette, hogy a lány nem felel.

— Bolibar bosszút fog állni . . . Láttam Ronny arcán: ő tudta, hogy nem térnek többé vissza.

George valamit mondani akart. De hirtelen tompa dörrenés hallatszott és Jim egy csendes jajjal felbukott.

Vagy két másodpercig döbbsen álltak. Nem tudták mi történt. Azután a lány megragadta George karját és a szikla felé mutatott:

— Nézd . . . nézd . . . Ott . . . — suttozta rémulten.

. . . A szikla peremén, a holdfényben, egy valószínűtlenül óriás lovas, mozdulatlan, élesen megvilágított alakja látszott. Furcsa, fekete nemezkalapja eltakarta a homlokát, ormótlán, hosszú lábai a ló hasán túl lógtak.

Bolibar!

Mire George Lonsdale kirántotta a fegyverét, Bolibar eltűnt.

NEGYEDIK FEJEZET.

Az egyenesben . . .

1.

Bolibar lövése mesteri volt. A homloka közepén találta Jimet. A cowboyok csendesen álltak körülötte.

Üldözéséről szó sem lehetett. Több mérföld távolságról kellett annak a hegyek közé menni, aki ide akart jutni a fensíkot körülvevő csúcsok valamelyikére.

— Ezentúl őrseget kell szervezni és figyelni a hegyeket, — mondta Georges.

— Annyi bizonyos, — jegyezte meg az egyik cowboy, — hogy a fiúkat, akik útban vannak, nem fenyegeti veszély. Mert ha Bolibar a hegyek között jár, akkor nem lehet rájuk.

— Bolond vagy, — legyintett egy másik. — Bolibar, ha egy nap előnyt ad és kerülővel nyargal eléjük, még mindig hamarabb lehet a *Halál Kapujánál*, mint ők a csordával.

Hozzáláttak, hogy sírt ássanak Jimnek.

Az éjszaka ismét békés, nyugalmas és szép volt. A hegyek, a hold, a szelíden kérődző marhák . . .

Mintha nem is hangzott volna el este az a magányos lövés, amelynek nyomán befejeződött egy Jim nevű cowboy élete . . .

— Ezentúl, — rendelkezett George, — minden csirkefogót, aki Arizona felől a *Tolvajok Hágóján* akar átmenni, fogjátok el. Kivallatjuk őket.

Szótlanul ültek a vacsoránál. Egyiküknek sem volt étvágya. Virginia az ablakon át a sötét éjszaka-ba bámult. George a leányt figyelte.

Egy óra múlva Lonsdale elé lökdöstek valakit a cowboyok.

— Ez az ember át akart menni a hágón. Jól ismerjük. Jeff Bouling bandájához tartozott.

— Tudom, — mondta Lonsdale, — Boulingot két hónap előtt Omahában felkötötték. Mit keresel erre fickó?

— Talán újabban nem szabad marhatolvajoknak errejárni? — felelte durván a fogoly.

— Nem. Mit szólsz? — mondta ravasz vigyorral George. — Nem szeretem az olyan marhatolvajokat, akik zsákmány nélkül sietve igyekeznek a hegyeken keresztül, bizonyára azért, hogy csatlo-kozzanak Bolibar bandájához.

— Nem tudok semmiféle bandáról. Mexikóba akarok menni. Ott mégis jobb kilátás van boldogulásra mostanában.

— Igazad van. A jó kilátás fontos. Azonnal részed lesz benne, — a cowboyokhoz fordult. —

Fiúk, egy magas fára kössétek fel, ahonnan jó kilátás van.

A rablót megragadták. Most kissé elveszítette a nyugalmát.

— Mit vétettem én a Lonsdaleoknak?

— Várjatok, — intett az embereknek George. Azután a fogolyhoz fordult: — Értsük meg egymást röviden. Ha őszintén megmondasz mindent, akkor elbocsátalak, természetesen Arizona felé. Ha nem, akkor felkötöttelek. Egy perc gondolkodási időt adok.

Virginia szótlanul ült a helyén. Érezte, hogy könnyörület, kímélet errefelé nincs. Élet-halálra megy a harc. Neki most el kell felejtienie azt, hogy leány. Itt elsősorban idegekre van szükség.

— Jól van Lonsdale, — mondta a rabló. — Nem hiszem, hogy ennyi ember előtt hazudjál. Ha mégis megtennéd . . .

— Elég volt a bevezetésből . . . Beszélj!!

A rabló egy másodpercig habozott.

— Tudd meg, — kezdte azután, — hogy Bolibar összezsúfította ellened három állam valamennyi marhatolvajját. A *Halál Kapujánál* gyülekeznek. Ugyanazt akarja csinálni, amit a Lonsdaleok, de elsősorban ellenetek. Nem engedi át Mexikó felé a marháitokat. Tudja, hogy nemsokára át kell hajtani a Lonsdaleok teljes csordáját Mexikóba. Csapdát állított nektek a *Halál Kapujánál*. Hogy milyet, azt én sem tudom. Egy bizonyos; legalább százan vannak ott együtt és volt idejük, hogy kiszeljenek valamit. Bolibar azt szeretné tudni, hogy ki az öccse gyilkosa. Azt hiszem, ha kiadod ezt az embert, megegyezhetsz Bolibarral . . . A Lonsdaleok engem sohasem bántottak és ha Bolibar nem pusztít el benneteket, talán még segíthettek rajtam egyszer. Ezért őszintén beszéltem veled.

Virginia az ájulással küzdött.

— Fogadd meg a tanácsomat Lonsdale, — folytatta a rabló. — Add ki nekik azt, aki megölte Bolibar öccsét. Inkább haljon meg egy cowboy, minthogy elkezdődjön ez a háborúság, ami sok-sok emberéletbe fog kerülni.

— A tanácsodra nincs szükségem . . . — legyintett George. — Kísérjétek ezt az embert a serpentinút közepéig és bocsássátok szabadon.

Egyedül maradt a lánnyal.

— Most . . . mit fogsz csinálni? — kérdezte Virginia.

George nagy léptekkel járt fel és alá.

— Készülünk a harcra.

— És akik elmentek . . . Ronny, Owen, meg a többiek? . . .

— Remélem, hogy kivágják magukat valahogy, — felelte nem sok meggyőződéssel.

— Ha valaki . . . egy cowboy jelentkezne Bolibarnál . . . hogy ő ölte meg Bolibar testvérét . . .

George legyintett.

— Ostobaság . . . Ki vállalkozik arra, hogy vállalja a biztos halált . . . És . . . és . . .

George elsápadt és a szívéhez kapott. Virginia hozzáugrott.

— Apus . . .

Lonsdale arca eltorzult.

— Menj . . . Virginia . . . — hebegte fuldokolva, miközben egy karszékre roskadt. — Menj viszsza Keletre . . . Ugy látszik nekem . . .

A rendkívüli izgalmak szokatlan szívattakat váltottak ki. Az öreg ember ajka elszínteledett . . .

— Mit csináljak? — kiáltotta kétségbeesetten Virginia . . . — Apus . . .

A beteg legyintett és nagy nehezen mondta:

— Azonnal . . . ha én most, akkor . . . azonnal

menj . . . — csuklásba vészett, amit még mondani akart.

A torkán kaparászott két kézzel . . .

A lány segítségért kiáltott, pedig látta, érezte, tudta: hiába minden!

Hörgésbe átmenő suttogással ismételte Lonsdale:

— Menj . . . azonnal! . . . Ez itt . . . a halál.. én most . . .

A lány minden erejét összeszedte, hogy a székről előrehanyatló hatalmas testet felfogja, de gyenge volt hozzá és erőtlen karjaiból, döngve hullott a padlóra, George Lonsdale holtteste.

2.

A csorda, amelyet tereltek, csak a Lonsdaleok hatalmas állatállományához mérten volt kicsi. Körülbelül százötven marhát hajtottak maguk előtt, hegyen-völgyön át, a rekkenő nyárutói melegben.

Lassan haladtak előre. Éjszaka egy forrásnál táboroztak. A marha lusta állat és ha nem pihen eleget, csökönyös lesz, elkalandozik, nem tartja be sem a tempót, sem az irányt.

Hajnalban, lódobogás hallatszott. A lejtős úton egy lovas vágatott Délnek, gyorsan, a tábor mellett és pillanatok alatt eltűnt. Néhányan felébredtek és a fegyvereikhez kaptak, de azért nem mertek utánaölni. Végreis lehet valakinek sietős útja, a hegyeken át és nem köteles megállni minden marhacsordánál, hogy igazolja magát.

— Mindenesetre legyünk óvatosak, — mondta Owen. — Lehet, hogy rólunk visz hírt.

— Az egyetlen, amit tehetünk, hogy mi ketten egy mérfölddel a csorda előtt megyünk, felderíteni az utat, — szólt Ronny.

Előrelovagoltak Owennel. Délután feltűnt távol a *Halál Kapuja*. Vízmósás vezetett a völgybe, amelynek túlsó oldalán mindössze ezen a keskeny hágón keresztül lehetett továbbhaladni. A völgy maga zárt katlan volt, bejárata is csak egy szűk vízmósás a hatalmas hegyóriások között.

Csodálatos vidék volt ez. Olyan vad, zord és mégis csodálatosan szép, dús bokraival, szikláival, mintha még sohasem járt volna ember erre.

— Nézd! — kiáltotta Owen.

Egy magasban fekvő domboldalra mutatott.

A vízmósás felett, a völgy elején, egy szikla párkányon, hatalmas farkas állt mozdulatlanul. A farkas nyáron, ha nem dühödött, vagy éhes, elfut az ember elől. Ez a hatalmas állat nyugodtan állt a sziklán és feléjük nézett.

Igy csak olyan állat viselkedik, amelyik még nem látott embert: meglepetésében néhány másodpercig hökkenten néz.

Owen a puskájához kapott, de Ronny megfogta a kezét:

— Ne bánts! Ez az ő birodalma. Miért ölnéd meg?

A farkas közben egy gyors surranással eltűnt a kiugró mögötti barlangban.

— Különben sem okos dolog lövöldözni most, — mondta Ronny.

Körülbelül a völgy közepéig értek.

— Kössük meg a lovakat és menjünk óvatosan előre, — ajánlotta Ronny, — valami azt sugja, hogy nem lenne jó, ha egyenesen belovagolnánk a *Halál Kapujába*.

Néhány nagylombú fa között kötötték meg a lovaikat és óvatosan, térden kúszva igyekeztek előre a magas fű között. Már eléggé megközelítet-

ték a hágót, anélkül, hogy valami gyanusat vettek volna észre.

— Mintha messzi tájon egy lélek sem lenne, — mondta Owen.

— Ép elegenden lehetnek a közelben. Nézd, mennyi madár röpköd arra felé. — Hirtelen megragadta Owen karját. — Nem látsz semmi furcsát?

Owen merően nézett az átjáró két sziklafala közé.

— Bokrok és fák . . . és és . . . valami vékony . . . mintha spárga lenne . . . mi az ördög az ott?

Ronny felemelkedett és derékban meghajolva vagy száz lépést futott előre. Hirtelen lehasalt és újra merően nézett a két szikla közzé, ahol a *Halál Kapuja* nyílik.

Azután felegyenesedett és minden óvatosság nélkül sietett vissza a társához.

— Vissza! — kiabálta izgatottan, — a csordát nem szabad a völgybe terelni!

— Mi van ott?

— Tüskés drót! . . . Azonnal vissza . . .

Már késő volt!

. . . A bejáró lejtőjén sebes trappolással tüledkedett lefelé a csorda és elárasztotta a völgy elejét.

— Vissza! vissza! — kiáltották Ronny és Owen egyszerre, mert valahogy megérezték, azt, ami bekövetkezett.

De a paták dübörgése elnyelte a hangjukat. Különben sem lehetett volna a völgy belseje felé lejtő talajon nyomban visszafordítani az ügető csordát.

Már a cowboyok is a völgybe értek.

— Ki a völgyből! — kiáltotta Ronny és lóra

kapott, hogy visszaforduljon. Legalább az emberek jussanak újra ki, a keskeny bejárón.

. . . Tompa dübörgés hallatszott.

Ronny megrántotta a kantárt. Owenre nézett, aki éppen akkor ért melléje.

— Azt hiszem elvesztünk, — mondta csendesen.

— És is azt hiszem, — bólintott Owen.

A völgy keskeny bejáróját egy hatalmas sziklafal torlaszolta el, amit előre kiszámított terv szerint zúdított le valaki a magasból, mikor az utolsó ember is bement a szoroson, a völgy egérfogójába.

3.

A marhák szép lassan trappoltak a *Halál Kapuja* felé. Itt egyszerre megtorlódtak és visszafordultak. Ugyanis néhányan a legelsőik közül neki ütköztek a drótsövénynek. A *Halál Kapuja*, végig, vagy száz métercn tüskés dróttal volt elzárva. A marha, ha megvadul, legázolja a legvérengzőbb fenevadat is, de különben olyan szelíd, lusta és félnék, hogy bármilyen csekély akadály elöl meghátrál.

Bruce és Cresby közben visszanyargaltak a völgybejáróhoz. Többmázsás szikla zárta el a keskeny szorost. Teljesen reménytelennek látszott a kísérlet, hogy átmásszanak a síma, emeletnyi kőfalon.

— A csudába! — dühöngött Bruce. — Bizonyos, hogy Bolibar és a gazemberei csinálták. De, hogy tud emberi kéz ilyen hatalmas sziklát legördíteni fentről.

— Ostoba vagy! Még nagyobbat is elmozdíthat az ember. Mészkövön, vagy puha talajon min-

den megfelelő sziklát alááshatsz annyira, hogy kijöjjön az egyensúlyából és akkor máris zuhan . . .

A csorda nyugodtan legelt a völgy közepén. Az emberek, Owen és Ronny köré gyűltek.

— Azt mondom, — tanácsolta Owen, — hogy elsősorban keressünk itt valami jól védhető sziklaüreget.

— Nem hiszem, hogy támadnának, — mondta Ronny. — Legalább is most nem. Ahhoz, hogy bennünket elpusztítsanak, nem szükséges harcolniok. Víz nincs a völgyben és ebben a hőségben a szomszágot nem bírjuk soká.

— Tehát, ha itt tartanak fogva, előbb-utóbb annyira legyengülünk, hogy gyerekjáték lesz elbánni velünk.

— Hm . . . Nem valami biztatóan hangzik, — dünnyögte az egyik cowboy. — Csak legalább tudná, vagy látná az ember, hogy hol vannak.

— Várjatok . . . — mondta hirtelen Ronny. — Keressetek fedezéket magatoknak. Én megpróbálok beszélni velük.

Mielőtt még megakadályozhatták volna, elindult a *Halál Kapuja* felé. Utközben lecsatolta a revolverövét és a földre dobta. Azután nyugodtan, kiegyenesedve ment a szoros irányában. Valószínű volt, hogy ott két-három tucat fegyveres rabló leselkedik.

Ebben nem is tévedett. Hat-nyolcszoros drótsövényhálózat zárta el a völgybe vezető nyílást. Az akadály vagy félméternyire a föld felett feszült, úgyhogy egy ember átcsúszhatott alatta, Ronny azonban nem készült ilyesmire. Már mesziről látta, hogy a tüskés drót mögött, a sziklatorok hemzseg a rablóktól. Sátrat is vert valamelyik. Talán Bolibar? Kisebb kövekből torlaszt is rögtönöztek, hogy fedezékük legyen, ha Lonsdale emberei két-ségbeesésükben lövöldözni kezdenének, mert a

hosszú, keskeny sziklafolyosó, oldalt síma volt és minden golyó biztos találatot jelentett.

Ronny, merészen, de jól számított. Nyugaton ugyan a legmegvetendőbb cselekedet fegyvertelen ember lepuffantani. Ezek ugyan rablók voltak és bizonyos, hogy adott esetben, bármilyekük, akár hátulról is lepuffant valakit, de itt sok tanu van rá. Fedezék mögül lelőni egy embert, akin nincs rajta a revolveröve, ezt a történetet egyik sem váltalta volna szívesen.

A rablók kissé meghökkentek. Némelyik a pisztolyához is kapott, de valahogy mindegyik szívesebben vette volna, ha a másik lövi le a fegyvertelen cowboyt. Így ért Ronny egészen a drótsövényig. Ott megállt, cigarettát sodort és rágyújtott.

A marhatolvajok zavartan pislogtak.

Közben Ronny megfigyelte, hogy a keskeny szorost, a tulsó végéig megszállva tartják a rablók.

— Halló, — mondta végül, — beszélhetnék Bolibarral?

Az egyik rabló fegyverrel a kezében előrejött.

— Mit akarsz tőle?

— Mit akar ő tőlem?

— Azt megmondhatom. Ezentúl a *Halál Kapuján* nem lehet csak úgy átmenni. Ez különösen a Lonsdaleokra vonatkozik. Bolibar és mi parancsolunk itt és minden áthajtott csordának a felét nekünk kell adni. Töletek tanultuk.

— Rendben van. Legyen a csorda fele a tietek.

A rabló nevetett.

— Jó lenne, mi? Csakhogy mi a teljes Lonsdale csordát vártuk. Legalább ezer darab válogatott állatot. Annak a felét akarjuk.

— Amint látod nem hoztuk magunkkal.

— Majd elhozzátok. Arizona felé nem hajtjátok a lopott állatokat. Mexikóba meg nem vezet más út.

— Mit akartok tehát velünk?

— Megmondhatom Bolibar üzenetét: Adjátok ki azt az embert, aki megölte az öccsét. Tegyétek le a fegyvert és maradjatok itt tuszna mindaddig, amíg a Lonsdaleok áthajtják erre az állataikat. A teljes csorda felét akarjuk. Azonkívül Bolibar gyilkosát.

— És ha nem kapjátok meg?

— Akkor itt megvárjuk, amíg elhulltok a szomjúságtól és valamennyien annyi ólmot kaptok a bőrötök alá, amennyi a tisztességes marhatolvajok piócáinak jár.

— Értem.

Gyorsan megfordult és ment. Abban most már bizonyos volt, hogyha szemtől-szembe nem lőtték le azonnal, hátulról még kevésbé fogják lelőni. Egy kettőre eltűnt a legelésző marhák tömegében.

— Le kellett volna löni, — mondta késő bánnal az egyik rabló. — Veszett egy fickónak látszik.

Ronny visszament a társaihoz.

— Nos? — kérdezte Owen.

— Ugy van, ahogy mondtam, — felelte Ronny. Azután röviden közölte a beszélgetést.

— Csak egyet próbálhatunk, — szolt Owen, rövid gondolkozás után, — nekihajtuk a marhákat a drótsövénynek, erre kénytelenek lesznek fejvesztetten menekülni a keskeny, hosszú szorosból. Néhány gazembert letipornak az állatok és mi megpróbálunk mögöttük kitörni.

— Nem bírom ebben. A marha, ha nem dühödt, nem megy neki a tüskés drótnak, — mondta Ronny. — Mindenesetre próbáljuk meg.

Lóra kaptak és elkezdték a legdurvább módon

terelni a csordát. A hosszú bőrostorok jobbra-balra csapkodtak, a barmok bölgve indultak el a szoros felé, de alig gabalyodott be egy vagy kettő a tüskés drótba, a többi szétcsörtetett. A gyáva, pihent, jóllakott állatok inkább az ostorcsapásokat tűrték, semhogy megsebzett társaikat letiporva átörjék az akadályt.

— Hagyjátok abba! — kiáltotta dühösen Owen.

A marhatolvajok ugyanazon a véleményen voltak, mint Ronny és messze a sövények mögött nevetve nézték a bolondul szaladgáló állatokat. Az egyik elsütötte a fegyverét és ettől a csorda végeképp elszaladt a drótakadály közeléből.

— Nekem van egy tervem . . . — mondta hirtelen felvillanó szemmel Ronny. — Gyilkos, alattomos gazemberek ellen éppen jó. Csak nem könnyű. A farkas . . .

Owen szeme is villant. Rövid idő alatt nagyszerűen megértették egymást.

— Jó! — És odafordult Brucehoz. — Ott fent azon a sziklapárkányon, a barlangban egy farkas van.

— Érte megyünk, — mondta Ronny.

— Mit csinálunk egy lelőtt farkassal? — csodálkozott Cresby.

— Ki mondja, hogy lelőjük? Élve hozzuk ide. Gyere Owen.

A cowboyok csodálkozva nézték össze. Farkast fogni élve?

— A lovakat kössétek jól meg, ott a völgy sarkában a fák között. Huzódjatok valamennyien a barlangba, — rendelkezett Owen.

Az emberek fejcsóválva engedelmeskedtek. Micsoda két fickó! Mennek farkast fogni!

— Mind a ketten lasszót dobunk rá, — mondta Ronny, miközben a domb felé haladtak Owen-

nel. — Ezt láttam egyszer Nevadában, ahol egy állatsereglett számára fogtak farkasokat. Az egyik mindig megrántja a kötelet, ha az állat a másakra akar ugrani.

— Nem könnyű eset, farkasra lasszót debni. Még az öregapám sem hallott ilyet. Mi lesz, ha valamelyikünk elhibázza a dobást.

— Nem tudom. Egy bizonyos Owen: csak a farkas mentheti meg az embereket. Tehát semmi osetre sem lőhetjük le. A magam részéről inkább széttépetem magam, semhogy revolvvert vegyek elő.

— Nekem is ez a véleményem.

Felértek a dombra és a sziklapárkányon, a barlangnyílástól jobbra és balra helyezkedtek el. Ronny felkapott egy csomó száraz fűvet és gallyat, meggyújtotta, azután odadobta a nyílás elé.

Elmult egy perc, azután még egy . . .

A füst most már bizonyára behúzódott a sziklaodú mélyére . . .

Váratlanul, nagy ívben, egy hatalmas árny repült át sötét nyíláson és talpraugrott a tűzön túl.

A farkas!

Dühösen a füsttől, megrettenve a tűztől, felborzolt szőrrel állt ott egy másodpercig, megfeszített lábaira lapulva, ugrásra készen.

Ronny lasszója suhant át a levegőn. Ugyanakkor repült a másik hurok is.

De a két kötél érintette egymást és így történt, hogy csak Owen dobása sikerült. Az egyik kötél a földre hullott, a másik összeszorult a farkas nyakán . . .

Az állat messzehangzó horkanással pattant fel és rohant Owenre. Egyenesen az arca felé ugrott, hatalmas tátott állkapcsaival.

Owen nem nyúlt a revolveréhez!

Belerúgott a farkasba. De az állat egyik lába,

kabátot és húst tépve akadt bele a vállába, ahogy lecsapott és a rúgástól megcsúszva valamivel lejjebb, Owen mellkasába harapott.

Ronny egy másodpercnyi megdöbbenés után már megragadta a farkas nyakáról lecsüngő kötelet és rántott egyet rajta, hogy az állat hatyattdőlt. De olyan gyorsasággal, amire ember nem számíthatott, máris neki ugrott Ronnynak és feldöntötte. Ronny két kézzel kapta el a nyakát, mást nem tehetett . . . A farkas két talpa az arca mellett végigszaladva karmával a vállába mélyült, azután veszettül csapkodta, marcangolta Ronny vállát, mellét . . . és bárhogy feszítette a karját, a hörgő, vicsorgó száj egyre közeledett az arcához. Már megcsapta a fenevad büzhödt lehelete . . .

Egy másodperc töredékig észrevette Owent, aki most támol ygott előre a szikla mögül. Az arca inkább kíváncsi volt, mint ijedt.

A fájdalom kifejezését akarta látni Ronnyn! Vagy azt akarta hallani, hogy segítségért kiált!

Ez mind átvillant a férfi kihunyó öntudatán, futó töredéknyi idő alatt és utoljára még az jutott eszébe:

Habozik. Ismét habozik . . .

Mielőtt elvesztette volna az eszméletét, Owen megrántotta a kötelet és a levegőbe perdülő farkast úgy rúgta meg, hogy az állat, a szikla pereméről vagy két-három métert zuhant a domb oldalára és össze-vissza sebezve magát az éles kövek között, legurult a völgybe . . .

A kintől és dühtől, örülden üvöltött fel, olyan irtózatoss hangon, a hegyek zengésétől, olyan szörnyűségesen felfokozva, hogy a barlangban lévő tizenhárompróbás cowboyok hátán végigfutott a hideg.

Azután hörögve vetette magát az egyik meg-

riadt marhára. Két csapás, egy roppanás a hatalmas fogsorral, a marha nyakán és az állat elterült . . . A dühödtt farkas, az ide-odacsörtető, bőgő állatok között csapkodott, ölt, pusztán a vérengzésért. A lovak rémülten nyerítettek, a völgy távoli sarkában.

És a csorda végre megdühödött. A szelíd kérődzőkből veszett barmok lettek és a menekülés ösztönével egyenesen a *Halál Kapuja* felé rohantak, feltartóztathatatlan iramban, hogy dübörgött a völgy. Nyomukban a veszett bestiával, neki csörtettek a drótsövénynek . . .

Az első néhány állat felbukott és marhától sohasem hallott hangon ordított a tüskék között vergődve. Ez csak mégjobban megvadította a többi. Másodpercek alatt gázolták le a drótakadályokat és irtózatos galoppban futottak át a keskeny szoroson.

A rablók csak az utolsó pillanatban értették meg, hogy mi történt és fejveszetten menekültek.

De már késő volt.

A síma sziklafalra nem kapaszkodhattak fel és a folyósószerűen hosszú átjáróban nem volt menekülés . . .

Emberek, halálsikolya, állatok bőgése, dübörgő paták, ropogó csontok . . .

A megvadult barmok, mint a hegyről aláomló lavina, ellenállhatatlanul sodortak el mindent, ami az útjukba került.

Egy-két szerencsés embernek sikerült, a különben síma sziklán mégis valami kiugrót találni, ahol felkapaszkodhattak néhány méternyire. Akik a *Halál Kapujának* túlsó oldalához közelebb voltak, azok elérték a kijárást. De itt szerencsétlen volt a terep: egyik oldalon szikla, másik oldalon ötven méteres mélységben rohant a Colorado. Két-három embernek sikerült megkapaszkodni valami bozótban a szakadék felett, ezek megmenekültek, a töb-

bieket eltiporta a csorda, vagy lezuhantak a mélybe, mikor átrobajlott a megvadult marhák, rémült tömege.

A nagy, négyszögletű sátozt, amely közel volt a szoros nyílásához, még jódarabon vonszolták magukkal a vágató paták. A csorda pillanatok alatt elrohant a lejtős ösvényen és egyre távolabbról hallatszott a föld tompa dübörgése . . .

Bolibar bandájából csak igen kevesen maradtak életben. Néhány rémülettől, dermedt rabló kapaszkodott egy-egy kiugró sziklához lapulva.

4.

Owen és Ronny, miután a farkas lezuhant, néhány másodpercig olyan kimerültnek érezték magukat, mintha órákhosszat harcoltak volna.

Gyorsan megvizsgálták a csata nyomait. Egyikük sem sérült súlyosan, csak fájdalmas, mély tépések és zúzódások borították a felső testüket. Mindkettőjüknek sikerült elkerülni a farkas rettenetes állkapesait, úgyhogy csak a válluktól, mellkasukon végig, borította őket néhány csúnya seb, ahogy a farkas két elülső lábával csapkodott és szaggatta róluk a ruhát meg a húst. Owennek a jobb halántékától végig, az arcát is érte egy csapás.

Ahogy egymással szemben álltak, hihetetlen harcok után, lihegve, véresen, egy pillanatig úgy érezték, hogy most kezlet kellene fogniok. De mindegyik azt várta, hogy a másik nyujtsa előbb és így ez az alkalom is elmúlt.

Odalent a völgyben közben a farkas üvöltése és a dühödt csorda bögése hallatszott. Gyorsan összeszaggatott ingükkel, ahogy lehetett, bekötözték a sebeiket.

— Ezt nem sokan csinálnák utánunk . . . — mondta Owen.

— Csak sikerüljön . . .

— Nézd! — mutatott le csillogó szemmel a másik.

A veszett csorda tömött csapata; száz hullámnzó foltos és fehér hát, nekirohant a *Halál Kapujá-*nak.

— Siessünk!

Lerohantak a lejtőn.

A farkas visszafordulva a vágató csordától, megpillantotta a két férfit.

Vérbenforgó szemekkel rohant rájuk . . .

Megfigyelhetetlen gyors mozdulattal rándult a két ember keze és két tűzcsík villant a farkas felé. De csak egyetlen dörrenés hangzott, mert egyszerre nyomták le a ravaszt. A bestia felpattant a levegőbe, azután hátrazuhan és vége volt.

Tovább rohantak és közben mindketten ugyanazt gondolták: „Ha revolvért rántanánk egymásra, ő is megölne ugyanakkor, amikor én őt.“

— A lovakhoz! — kiabált Cresby, aki most már megértett mindent. — Gyorsan a lovakhoz!

Néhány rúgás, vagy simogatás, kinek milyen módszere volt, megnyugtatta a lovakat és már vágattak neki a szorosnak.

Szörnyűséges látvány fogadta őket! Felismerhetetlenségig széttiport emberek, állatok hevertek mindenfelé. A rablók közül, akik a szorosban voltak, alig menekült valaki. Ezeket könnyűszerrel lefegyverezték.

A szoroson túl következő ösvényen szintén néhány eltiport ember feküdt.

A Colorado szakadéka felett kiszögellő sziklák, itt is, ott is a lezuhant emberek ruhadarabjai lógtak, mint gyászlobogók.

Egy bozótrol, amely a meredély fölé hajolt, éppen akkor kapaszkodott fel valaki. Ellenállás nélkül türte, hogy lefegyverezték.

— Hányan voltatok? — kérdezte Ronny a rablót.

— Körülbelül ötvenen.

— Hol volt Bolibar?

Egy ronggyá tépett sátorlapra mutatott a közelben:

— Ebben a sátorban lakott.

Odamentek és nézték a véres, összeszaggatott ponyvát. Cresby a meredély szélén állt és egyszer-csak felkiáltott:

— Ott van!

Mindnyájan odaszaladtak. Egy bozóton, vagy húsz méter mélységben, jellegzetes fekete kalap akadt fenn. Ilyen kalapot ezen a vidéken csak a két Bolibar hordott.

— Benn volt a sátorban, mikor erre rohantatok?

— Azt nem láttam, — mondta a rabló, — de egy órával előbb még hallottam, ahogy a fogollyal kiabált.

— Miféle fogollyal?

— Miss Virginia Lonsdalet tartotta fogva a sátorban.

5.

Dermedten álltak. Mintha egy durva kéz ragadta volna meg a szívüket.

Virginia a sátorban volt . . .

Owen a homlokát tapogotta. Ronny, mintha részeg lenne, bizonytalan léptekkel a szakadék széléhez lépett és lenézett.

De csak a mozdulatlan fekete kalapot látta, egy bokor tetején. És mélyen lent az örvényekben, a kavargó Colorado sebes víze rohant a sziklák között.

— Beszélj, — mondta rekedt hangon, hamuszínű arccal Owen és a rabló jól tudta, hogy ez a rövid, halk felszólítás a legveszélyesebb fenyegetésnél is parancsolóbb.

— Ma érkezett Miss Lonsdale. Én akkor nem tartózkodtam itt a közelben, csak azt tudom, hogy Bolibar éppen a sátorban fogva tartotta. Allandóan őrizte valaki a sátort. Azután láttam, körülbelül félórával a csorda áttörése előtt, hogy Bolibar bement . . . Kijönni . . . nem láttam őket . . . Bizonyos, hogy . . .

— Induljanak Cresby . . . — mondta suttogva Ronny. — A lefegyverezett rablókat vigyék magukkal és mielőtt Mexikóba érnek, bocsássák szabadon őket . . . Az állatokat valószínűleg megtalálják a legközelebbi folyónál vagy tónál . . . Mr. Lonsdale és én ittmaradunk, — fejezte be csendesen és Owenre nézett. Ez bólintott.

— Hány gazember volt odafent, ahonnan a sziklát ledobtátok? — kérdezte Cresby az egyik foglyot.

— Már napokkal előbb kiástuk és alátámasztottuk azt a nagy követ, úgyhogy mindössze két ember kellett hozzá, akik kiverték a ducokat, amikor ti a völgybe értetek . . .

— Csak menjen Cresby, — mondta Ronny. — Nem félünk akkor sem, ha néhány csirkefogó még odafenn van . . .

Miután az emberek elindultak a foglyokkal, Owen és Ronny sokáig álltak szótlanul és egymást nézték.

Percekig maradtak így . . .

Azután fáradtan, sebesülten, hozzáláttak, hogy minden talpalattnyi földet végig az elszakított tüskés drótig megvizsgáljanak. Egy szót sem beszéltek órákig. Csak keresték a tetemek között Virginiát . . .

Szörnyű munka volt. Leszállt az este, mire befejezték. A lánynak nem akadtak nyomára.

Közben csak állandó lövöldözéssel tudták távartatni az egyre nagyobb számban jelentkező keselyüket, hiénákat és coyottokat. A környék minden dögevőjét odacsalták a szorosban heverő tete-
mek.

Hiszen jól tudták mindketten, hogy hiábavaló, amit tesznek. A szoros kijáratának közelében állt a sátor és akik itt voltak, azokat menthetetlenül a szakadékba sodorta a csorda. Ezt bizonyítja Bolibar kalapja is a mélység felett.

Minden csontjuk fáj a küzdelemtől. Vizük, élelmük nem volt. Sietniök kellett. Lóra ültek és elindultak Kelet felé, hogy megkerülve a völgyet, hazatérjenek.

Egész idő alatt egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. Éjfélkor a hegygerinc túlsó lejtőjén érték a *Lonsdale-Vár* felé vezető utat.

Alig tartották magukat a nyeregben. A rázás-tól elviselhetetlenül sajogtak a sebek. Mindegyik azt várta, hogy a másik mondja ki előbb a szót: pihenjünk.

Tehát egyik sem mondta. Lovagoltak, összeszorított foggal, pokoli erőfeszítéssel. Időnként egymásra néztek, szerették volna a kín, vagy a kimerültség jeleit látni a másikon.

Mi történt?

Nem tudták. Virginia megmagyarázhatatlan halála, ismét fellobbantotta bennük a gyűlöletet.

Egy óra múlva, mikor Ronny lova éppen megbotlott egy kőben, Owen megszólalt:

— Nem akarsz pihenni?

— Fáradt vagy?

Pillanatnyi szünet következett.

— Nem, — felelte röviden Owen.

Azután újra hallgattak és tovább ügettek.

Keményen tartották magukat a nyeregben. Hajnalodott, a torkuk szárazon lüktetett, millió porszem ülepedett le a sebeikre és most szúrt, fájt, viszketett, de csak lovagoltak . . .

Délelőtt még mindig nyeregben ültek. Izzóan tűzött a nap, de egyikük sem mondta ki a szót, hogy pihenni.

— Miért tette ezt Virginia? . . . — suttogta Owen.

— Azt hitte talán . . . hogy Bolibarnak . . . a szívére beszélhet . . . Ottmaradt egyedül . . . Mikor látta a ravaszságot, amit aztán megbántál . . . hiszen azért jöttél utánam . . .

— Hazudsz!

— Te kutya! — kiáltotta artikulátlan hangon.
— Most már nincs okom rá, hogy kiméljelek!

Megállították a lovaikat és kezük, mint már annyiszor a pisztoly markolatát szorította. Csak nehezen gyürték le az ellenállhatatlan vágyat, hogy kirántsák. Pedig jól tudták, hogy előbb-utóbb így jön a vég: Valamelyikük kihúzza a pisztolyt és a következő pillanatban meghalnak. Egyszerre fog eldőlni a két lövés. Mint mikor a farkassal végeztek.

— Te kíméltél? . . . Te?! . . . Te orgyilkos!

Ronny balkézzel sújtott. A revolvért nem engedte el, közben, de nem is húzta ki. Owen lekapta a fejét, az ő balkeze is kivágódott. Ronny lova az ütés pillanatában megmozdult. Ezért sikerült ellenfelének elkerülni a csapást. Viszont Owen ökle állon találta, hogy kibukott a nyeregből . . .

. . . Ott feküdt Ronald Kerry mozdulatlanul a fűvön. Most csak egy gyors lövés kellene . . . Owen orrcimpái sajátos módon rezegtek és szorosabbra markolta a revolverét . . . A fegyver agya csúszós lett a görcsösen szorító kéz nyirkosságától . . . Las-

san húzta ki a pisztolyt . . . Ronny ájultan hevert . . .

Álkonyodott, mikor Ronny kinyitotta a szemét.

Könyökére támaszkodva felemelkedett.

A két ló csendesen legelt, valamivel távolabb és Owen ott ült mellette törökülésben. Cigarettazott.

Hallgattak.

— Szerencséd volt . . . — mondta Ronny, — megmozdult a lovam . . .

— Láttam . . . De ha nem mozdul a ló, akkor is legyőzlek . . .

— Ha Vilrginia nem lép közbe, már régen megöltelek volna . . .

— Ezentúl nem fog közbelépni . . .

Megint eszükbe jutott Virginia és a szomorúság rettenetes nyomással szorította össze őket belülről, mintha a farkas karmai a mellkasukon át a szívüket is megsebezte volna . . .

Virginia nem él . . .

— Gyerünk . . . Vagy fáradt vagy? — kérdezte Owen.

Ronny nem is felelt. Nyeregbe vetette magát. Egy madár sikoltzott a közelben, vadmacska csapott le rá. Ügettek.

Hajnalra elérték a *Tolvajok Hágóját*. Ébredt a nap és langyos sugarai derűsen terültek szét a Colorado fensíkon, ameddig csak a szem ellátott, békés kérődzők lepték el a legelőt.

Egy cowboy lovagolt eléjük.

— Hol vannak a többiek? — kérdezte izgatottan. — Egy rabló azt mondta, hogy törbecsalnak titeket.

— Ugy is volt. De megmenekültünk. A fiúk útban vannak Mexikó felé az állatokkal.

A cowboy csodálkozva nézte a két rongyos, poros, véres embert.

— Hol van George? — kérdezte Owen.

— Tessék? . . . Ja igaz, nem tudhatják . . . Szegény boss meghalt és ebben a hőségben nem várhattunk a temetésével . . .

Owen szeme különös merengéssel nézett a távoli ég felé. Hogyan? Keserű lesz a torka? . . . Az ördögbe is . . . Ellenségek voltak, de azért az évek folyamán megszokta az öreg Georgeot . . .

Leszálltak a nyeregből és elindultak a *Lonsdale-Vár* felé.

— Most mi lesz? — kérdezte Ronny.

— Tőled függ. Ittmaradhatsz?

— Itt, — felelte keményen.

— Rendben van. Akkor . . . Utolsó fordulójához ért a százéves Versenyfutás. Mi befejezzük.

— Én is azt hiszem, — mondta csendesen Ronny.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A nagy küzdelem.

1.

Virginia ott ült az ágy mellett, amelyen Georgeot kiterítették. Itt a halott mellett érlelődött meg benne az elhatározás. Ő az oka mindennek. Owen terve, amellyel Ronnyt a halálba küldte, majd az elhatározás, hogy követi a vetélytársát, mind-mind ő miatta, vagy ő általa történt. A két férfi talán megbarátkozott volna már, ha nem féltékenyek egymásra: miatta.

Sűrűn hulltak a könnyei.

Szegény apus. Olyan kemény életet élt itt,

mint valami vadember. Talán, ha előbb tudja és előbb jön el ide, minden másképpen történik . . . Milyen furcsa ez a szenvedély, amivel egymást gyűlölni tudják.

Meg kellene menteni őket. Owent és Ronnyt!

Hirtelen elhatározással felállt. Egy búcsúpilantást vetett a halott Georgera, azután elsietett. A derekára övet csatolt, két hatalmas pisztollyal, kivezetett egy lovat az istállóból és nyergelt.

Nem volt nyugati leány, tehát lovagolni sem tudott jól. Hősies erőfeszítéssel igyekezett pótolni a gyakorlatot. Hajnalra meglátta a pihenő tábort. Mikor közelebb ért, sarkantyút adott a lónak és vágtatott, ahogy csak bírt.

Sikerült is elhagyni őket, anélkül, hogy az álmukból felridat emberek hátulról felismerték volna a lovasban Virginiát.

Igy érkezett a *Halál Kapujához*.

Csodálkozva állt meg a drótsövénnyel.

— Ki vagy és mit akarsz?! — kiáltott át a túlsó oldalról az egyik rablól.

— Bolibarhoz jöttem, — felelte a lány.

— Mit akarsz Bolibartól?

— Azt hallottam, hogy az öccse gyilkosát keresi. Erről akarok beszélni vele.

A rablók kissé meglepődtek. Az egyik elment és rövidesen visszatért Bolibarral. Virginia elhült a rémülettől, mikor a mesebeli óriásra emlékeztető, majomállkapcsú ember, lassú léptekkel feléje jött. Megismerte! Ez jelent meg este a sziklán, ez lötte le Jimet! A furcsa, gömbölyű tetejű, fekete kalap, volt rajta az orráig húzva. Valahonnan a karima árnyékának mélyéről csillogott elő a két apró, szúrós szem. Előbb csak állt, azután lassú, mély hangon megszólalt:

— Mit akarsz?

— Az öccse gyilkosáról akarok beszélni.

Bolibar nézte. Tetőtől talpig, figyelmesen, bizalmatlan arckifejezéssel.

— Jobbra tőled, ott a mohos kő mögött van egy üreg. Vezesd be a lovadat. Kösd meg a földbevert cölöphöz. Azután csússzál át ide a tüskés drót alatt. De gyorsan.

Virginia nem tudta, hogy miért olyan sürgős ez Bolibarnak. Nem sejtette, hogy mögötte, a távolban már feltűnt Ronny és Owen.

Bekötötte a lovat a barlangba, azután a drótsövény alatt keresztülcúszott és ott állt a rablók között.

— Gyere . . . — mondta Bolibar és megindult előtte. Virginia követte. Elérték a sátor. A rabló előrement, a lány követte. A sátorban mindenféle szerszám, egy tekercs tüskés drót, takarók és edények heverték szanaszét. Bolibar alaposan ellátta magát felszereléssel erre a harcra, pedig mindent, amire szüksége volt, Mexikóból kellett ide felhordania.

— Mit tudsz a gyilkosról?

— Én vagyok!

A rabló változatlan nyugalommal nézett végig a lányon tetőtől talpig.

— Azért jöttem el, — folytatta Virginia, — mert mindenütt azt beszélik a hegyekben, hogy te a testvéred haláláért harcolsz. Nem akarom, hogy miattam elkezdődjön itt a vérontás, ki tudja meddig. Ezért jöttem.

— Hogy lőtted agyon? — kérdezte Robin Bolibar és álmosan pislogott közben.

— Nő vagyok, de ha rákerül a sor, éppúgy harcolok, mint a férfiak. Mikor a testvéredet üldöztük, behatoltunk a szorosba, váratlanul elémtoppant. Én lelöttem.

— Hogy?

— Természetesen revolverrel.

— Mutasd meg. Vedd ki a revolvert és süsd el. Szinte barátságosan mondta ezt. Virginia idegesen rántotta elő a fegyvert és lenyomta a ravaszt. A ravasz meg sem mozdult. Elvörösödve nyomogatta. Bolibar figyelmesen nézte. Azután meglegegedetten bólogatott.

— Nagyon helyes. Te nem löttél még le senkit, mert azt sem tudod, hogy kell kinyitni egy Colt revolver biztonsági zárát. De az bizonyos, hogy fel akartad áldozni az életedet valakiért, mert féltél, hogy utoléri a bosszúm. Ez a valaki a gyilkos. A fivéred, az apád, vagy a szeretőd. Most tehát itt maradsz és jól tudom, hogy teérted cserében igazán meg fogom kapni azt, akit keresek.

Csak most látta Virginia, hogy milyen örültséget csinált. Ha Ronny megtudja, nyomban jelentkezni fog. Közben Bolibar elvette mind a két revolverét.

— Itt maradsz és ha nem viselkedsz nyugodtan, akkor megkötöztetlek.

Valaki bejött a sátorba és lelkendezve kiáltotta:

— Mind itt vannak már, bezárva a völgybe! Az előbb egy vakmerő fickó odajött a tüskés drót elé fegyvertelenül. Egyikünk sem akarta lelőni. Tárgyalni kezdett velünk. Megmondtuk, hogy mit kívánsz.

— Ha legközelebb megjelenik az az ember a sövény közelében, hívjatok engem. Könnyebben fog menni a dolog, mint gondoltuk volna. Valaki álljon itt a sátor előtt és ha ez a lány megmozdul, puffantsa le.

Virginia téhénbögést és ostorcsattogást hallott távolról. Itt vannak a közelében! Bizonyosan Ronny volt az, aki a drótsövényig jött.

— Ül le!

Engedelmeskedett. Bolibar ledobta a kabátját

és a kalapját. Szörnyű hőség volt a sátor belsejében.

— Ki vagy?

— Én... Virginia Kennedy vagyok, — félt megmondani, hogy Lonsdale fogadott leánya.

— Hazudtál! És . . .

Kint lövés hallatszott. Az egyik rabló sütötte el tréfából a fegyverét, hogy elriassa a drótsövény felé terelt marhákat. Bolibar felállt és kiment, hogy megnézzze, mi történt.

Virginia szíve vadul dobogott. Most kell tennie valamit. De mit? Talán a sátor hátsó ponyvája alatt kicsúszhat? . . . Tudni kellene, hogy ott is áll-e valaki?

Megakadt a szeme Bolibar kalapján. Óvatosan odacsúszott a hátsó ponyvához, felemelte kissé és lassan tolta a kalapot. Egészen kitolta . . . Várt.

Nem dördült el lövés. Most óvatosan ő is kismászott. Jobbra tőle, de jóval távolabb, kis csoport rabló beszélgetett. Ha eljuthatna a szoros végére, ahol az a fa van . . . mindössze tíz lépés . . . A fa eltakarná és akkor futhatna . . .

Rettenetes üvöltés hangzott fel. Most zuhant le a farkas a dombról. Virginia rémülten szaladt a fáig, nem törődve semmivel. Szerencséjére a csoport rabló nem látta meg, mert felfigyelt az üvöltésre és elindult a drótsövény felé.

A lány futni kezdett. Átszaladt a hosszú ösvényen, a hegygerinc és a Colorado szakadéka között, elérte azt a nagy tisztást, ahonnan sok hegyi út indult minden irányban és lihegve megállt . . .

Hátranézett . . . Rémséggel sikoltott fel!

Az óriás Bolibar, alig száz lépés távolságnyira tőle rohant a nyomában dühösen.

Virginia futott tovább. Felfelé az egyik hegyi ösvényen. Az első forduló után leszaladt a szerpentinről a hegygerinc bozótjai közé és mászott fel,

azt remélve, hogy Bolibar tovább fut majd és nem veszi észre . . .

De mikor hátranézett, egy kiugró szikláról, Bolibar gonoszul vigyorgó arca meredt rá néhány métenyire, amint nyugodtan, biztosan kúszik a nyomában . . .

Tovább akart mászni, de a sziklaplatót, meredek fal zárta el, amelyen nem lehetett felkapaszkodni. Kétségbeesett erőlködéssel tapogatódzott a sziklán, hogy kapaszkodót találjon. Egyszerre hatalmas kéz ragadta meg a karját.

— Na megállj te kis kígyó . . .

Bolibar nem fejezte be a mondatot.

Mintha földrengés lenne!

Távoli dübörgés hallatszott! Tompa robaj közeledett és a marhák bögését néhány borzalmas férfisikoly harsogta túl . . .

Azután látták a dühödt csordát, amint dübörögve átnyargal lent a tisztáson.

A lány nem tudta, mi történt.

Bolibar ijedten nézett a síkságra. Ő már tisztában volt mindennel.

Senkisémen menekülhetett! Valami pokoli dolgot csináltak, hogy ezek a jóllakott, békés marhák megdühödtek.

A farkas! Most értette.

— De te! . . . Te itt vagy! — kiáltotta vadul és felé fordult. — Mindenért fizetni fognak! Érted?!

— Eresszen! — sikoltotta Virginia.

Bolibar szó nélkül levette a kendőt a nyakáról, betömte a lány száját és megkötözte.

Azután egész közelhajolva az arcához suttogta:

— Elsősorban te fogsz fizetni mindenért! . . . Te! Érted? . . . Mert hiába hazudtál: tudom jól, hogy George Lonsdale leánya vagy. Most már sejteted, hogy mi vár rád!

Virginia egész közelről látta a dühtől eltorzult vonásokat és forró, pálinkaszagú lehellet hömpölygött az arca felé . . .

Elájult . . .

2.

Az augusztus vége itt a hegyek között talán még elviselhetetlenebb volt, mint lent a síkon. A katlanban megrekedt forráságot a sziklák sokszorosán verték vissza.

Néhány nap mult el. Ugy látszott, nem fog semmi sem történni. Lehangoltan, de látszólag békésen éltek együtt a Várban, Owen Lonsdale és az elhunyt George örököse: Ronny.

— Két hét múlva, ha elmúlik a szárazság, át kell hajtani az egész csordát, — mondta Owen.

— Előbb szabaddá kell tenni a *Halál Kapujához* vezető utat, — felelte Ronny. — Azt hiszem a sziklát csak robbantással lehet eltávolítani a völgy bejárásából.

Virginiáról nem beszéltek. De a szelleme ott kísértett közöttük. Különösen az étkezések folytak le kettesben, furcsa, nyomott hangulatban.

Azután megérkezett Bruce és Cresby az emberekkel.

— Hej, vigyázzatok! — kiáltotta oda a két leánynek, akik a teherhordó lóról a zsákot szedték le. — Könnyen a pokolba repülhettek mindnyájan!

Ronny kérdően nézett a sebhelyesre.

— Patron van benne, — mondta Cresby. — Santa-Fében vettük. Most már szabad az út a *Halál Kapujához*. Visszafelé jövet felrobbantottuk a sziklát. A kerülőúton nem jutunk Mexikóba, ha megkezdjük a terelést.

Owen elégedetten bólogatott.

— Nagyon jól van. Örülök, hogy eszébe jutott Cresby.

— Semmiség. Gyönyörűen megtisztítottuk az utat. A sziklaktól és a csirkefogóktól is.

Másnap mégis csak kirobbant az első összevadás. Owen valamit keresett George íróasztalában és kezébe akadt egy kép Virginiáról. Ronny utánanyúlt.

Owen gyorsan zsebetette és szembenézett vele.

— Add ide a képet, — mondta Ronny.

— Mi közöd Virginia képéhez?

— Semmi. De George tulajdona, tehát az én örökségemhez tartozik.

Owen gúnyosan mosolygott.

— Nem adom oda.

Ismét test a testhez álltak.

— Vigyázz magadra Owen Lonsdale!

— Te . . . te . . .

— Mielőtt megsértesz, — vágott közbe Ronny, — figyelmeztetek, hogy füttyölök a Lonsdale-Törvényre és lelőlek, mint egy kutyát.

Owen szeme felcsillant.

— A revolvernek nincs értelme. Ezt már régen tudjuk. Nincs esély . . . Ha egyikünk előbb is találna, a másik még el tudná húzni a ravaszt . . .

— Előbb-utóbb azzal sem törődöm majd . . .

Egy pillanatig még álltak, azután mind a ketten sarkon fordultak és mentek.

Owen Bruce-szal tanácskozott. Ez úgy látszott nagyon tiltakozik, de végre is kelletlenül vállaltvont. Azután bementek a raktárba és később kis osomaggal jöttek elő.

Ronny ezalatt lezárta George Lonsdale szobáit. Mikor Owen ezt észrevette, zöld lett a dühtől.

— Miért zártad le a szobákat?

— Az én birtokrészemhez tartoznak és vigyázni akarok a holmimra.

Owen a torkának ugrott. A földrezuhantak Felborult bútorok recsegték, edények törtek, végül egy ökölcsapástól Lonsdale a pálinkás szekrénynek esett és elájult.

Ronny lesietett. Gyorsan járt fel-alá a legelőn, mintha az ereiben vágató vérének ritmusát követné. Lassanként lecsillapodott. Egy fatörzsre ült és cigarettára gyujtott.

Ilyenkor, ha megnyugodott, utálta önmagát, az életet és a döghalálnak ezt a fensíkját . . .

És fájt a szíve. Voltaképpen Virginia hozta volna az életébe azt a változást, ami megfordíthatott volna mindent.

Harry és Dodd száron vezették a lovukat, amelynek a nyerge mögött batyu volt. Odajöttek hozzá.

— Elmegyünk innen. Mi új emberek vagyunk, nem kell résztvenni a terelésben. Cresby kifizetett bennünket.

— Hová mentek?

— Nem tudjuk, — felelte a másik. — Ez nem jó hely. Hullaszag van a levegőben.

— Igazatok van.

Nézett a két ember után, amint eltűnnek a szorosban. Alaposan leapadt a legények száma. Vagy öten mentek így el.

Csodálkozva látta, hogy Owen birtokán, a folyó és a holt meder torlaszon, egy hatalmas sziklával elzárják a nyílást. A szokásos közlekedés is megszűnik a két birtok között?

Odament és átkiáltott a magas kőgáton.

— Miért zárjátok el az átjárót?

— A gazda parancsolta.

— Miért?

— Nem tudjuk...

Cresby és néhány legény nézte Ronny mögött Owen embereinek a munkáját. Vagy hatan nekife-

szültek és még egy sziklával teljesen elzárták a nyílást.

— Nem értem . . . — mondta Cresby. — Hogy itatják majd a marháikat, ha elzárják az átjárást.

Ronny nem szólt semmit. Gondolkozva járkált a legelőn. Mit tervez a másik?

Most az egyszer cserbenhagyta szokott éleslátása.

3.

Estefelé összetalálkozott Owennel az ebédlőben. Meglepte, hogy milyen barátságosan néz rá.

— Hallo Ronny! Alaposan leütöttél, — mondta vidáman és a szemei furcsa fényben csillogtak. — Nem tesz semmit. Mikor kezdjük a terelést?

— Azt hiszem a szárazság még eltart néhány napig, — felelte.

— Add el nekem a birtokrészedet. Kapsz érte annyit, hogy tisztességesen élhess belőle, másutt.

— És ha nem? — kérdezte Ronny csendesén.

Csak annyit kellett volna mondani Owennek, hogy ebben az esetben sem történne semmi és Ronny lemondott volna a részéről. Ehelyett gúnyosan így szólt:

— Akkor nagyon megsajnálod majd, hogy visszautasítottad az ajánlatomat.

Kész volt.

— Visszautasítom, — felelte röviden Ronny.

— Nem baj, — mondta Owen és vállatvont. — Igyunk egy pohár tequilát, jó? Legutoljára itt az én csúfos vereségemre ittatok szegény öreg George-al.

Ronny elfogadta a poharat, de gyanakodva nézte Lonsdalet. Felhajtották az italt.

Ebben a pillanatban tompa dörrenés hallatszott, amit távolban gördülő sziklák elhaló dübörgése kísért.

— Mi volt ez?

— Arany után kutatok a hegyekben. A megmaradt patronokat használtam fel arra, hogy eret robbantsak.

Ronny lenézett az ablakon. A barmok nyugtalanul jártak ide-oda. De különben minden olyan, mint máskor.

— Adod a birtokot?

— Nem.

Ronny szorongva érezte, hogy valamit nem ért, amit értenie kellene, mert sürgős intézkedésre van szükség . . . Lonsdale csillogó szemei, kegyetlen mosolya, a feszültség, ami egy elkövetkező szörnyű esemény szélsendje . . . Valami hihetetlenül végzetes drámát idézett elő a robbanás . . . De mit?!

Cresby jött be hirtelen, lihegve, rémülten.

— A patak . . . eltűnt a patak!

Ronny a revolveréhez kapott. Owen is.

Most végre megértette!

— Felrobbantottad a sziklát, ami a vizet a hegycsuszamláskor eltérítette az útjából?

— Igen! — felelte diadalmasan Owen.

— Értem. Tehát a patak most a régi medrében folyik, a sziklatorlasz mögött. És te elzárattad a nyílást?

— Igen.

— Most az én legelőmön víz nélkül maradnak a marhák, mert a torlasz elválasztja őket a paktól, — folytatta hidegen Ronny, mint valami vizsgálóbíró.

— Ugy van. És az én birtokrészemre nem jöhetnek át a te állataid. Akkor sem, ha nyitva lenne

az út. Ez a Törvény. Az én oldalamon azt csinálók, amit akarok.

Ronny gondolkozott.

— Cresby . . . — mondta végül nyugodtan. — Fizesd ki az embereket. Vedd fel, ami neked jár. Azonnal hagyja el mindenki a Várat.

— Ezt nem fogják megtenni . . . — kezdte az első cowboy.

— Akit holnap még itt talállok, azt magam távolítom el.

Cresby szó nélkül kiment. Ronny a diadalmaszkodó ellenfeléhez fordult és kemény, nyugodt hangon mondta:

— Owen Lonsdale. Holnap déli tizenkét óráig nyisd ki a torlaszt.

— Haha . . . Meg akarsz ijeszteni?

— Addig meggondolhatod . . .

Egy óra múlva Ronny cowboyai indulásra készen álltak.

Különös volt, de mégis így történt: nem tudták tartósan gyűlölni. Ez a szó, hogy „orgyilkos“ szörnyű és mégis . . . Különösen most, hogy ilyen szörnyűséges helyzetbe került, valahogy ismét közelebb hozta feléje ezeket az embereket.

— Boss, — mondta az egyik, — gyere el te is innen. A hőségben megdühödnek a marhák víz nélkül, mit csinálnál velük egyedül?

— Emberek! — szólt hozzájuk emelt hangon Ronny. — Ti tudjátok, hogy ez a hely száz esztendeje az átok, a pusztulás, a gyűlölet és a vérontás pokla. MenjeteK és mondjátok meg mindenütt, hogy Ronald Kerry végetvetett a Versenyfutásnak, megsemmisítette a pusztulást, megölte az öldöklést, bosszút állt a bosszún és a Colorado fensíkon holnaptól kezdve nincs többé senki és semmi. Most pedig menjeteK el innen azonnal.

Az emberek ellovagoltak . . .

Visszament az ebédlőbe. Leült Owennel szemben és tequilát töltött.

— Egészségedre Owen Lonsdale, — mondta vidáman és felhajtotta egyszerre az egész italt.

4.

A barmok másnap már kora délelőtt nyugtalankodtak. Fújtatva csörtettek, az üres medertől, a hágóig és vissza. Keserves bődülések hallatszottak.

Owennek három cowboya lóra ült és búcsú nélkül elment. Ezek az emberek nem birták látni az állat kínlődását. Bruce és a többiek is mogorván néztek át a torlasz túlsó felén nyugtalankodó barmokra, amint összezsömölnek az eltűnt patak partján és a sáros medret nyalogatják.

A délelőtti napsütésben már kétségbeesetten futkostak ide-oda, a szomszársgától kínlődó marháak. Patáik csattogtak a sziklatorlaszon. Érezték, hogy ott a víz és esetlen ugrándozással dobták rá mellső lábaikat, a reménytelenül magas gránit és bazalt gátra. Fújtattak és bögtek.

Owen az ablaknál állt. Lenézett. Az arca komor volt és elszánt.

— Ronny! — fordult vissza a szoba felé, — add el a birtokot, nagy árat fizetek érte.

Ronny cigarettázott, keresztbevetett lábakkal ült és egy nagy könyvet nézegetett. Nem olvasott. Csak azért tartotta maga előtt a könyvet, hogy zavartalanul gondolhasson Virginiára, aki fájt benne, szüntelenül fájt.

— Nem adom el a birtokot, Owen. Öt perc múlva tizenkettő. Adj utasítást, hogy nyissák meg a torlaszt és engedjék az állataimat inni.

— Nem!

Ronny becsukta a könyvet, felállt és nyugodt léptekkel lement. Owen az ablaknál maradt. Fentről látta, hogy Ronny kivezeti a lovakat az istállóból . . .

Tizenkét óra volt.

Elviselhetetlen bögés töltötte be a fensíkot. A barmok most már szüntelenül körbe rohantak, újra meg újra. Azután a torlaszra álltak mellső lábukkal. Ott a víz! Ujra rohantak . . .

Owen lesietett. Valamit észrevett az ablakból. Vigyázva kellett átmennie a síkon, nehogy eltiporják a dühös barmok.

Az emberei nekifeszülnek a sziklának, hogy megnyissák az átjárást. Egy védett helyről Owen felkapaszkodott a sziklára, végigfutott a torlasz tetején és megállt a cowboyai felett. Két pisztolyt irányított rájuk:

— Aki a sziklához nyúl, azt nyomban lelövöm.

Az emberek morogva húzódtak hátra. Owen visszatette a revolverét és leült a torlasz tetejére. Nagyon sápadt volt. Ideges kézzel sodort egy cigarettát. A marhák bögése, fújása, zihálása őrzítő volt. Ugy csörtettek kétségbeesetten körbe, úgy dobogtak, olyan panaszosan ordítottak, hogy rossz álomnál is szörnyösebb volt.

Ronny közeledett futva a torlaszon. Valamit kiáltott messziről, de az iszonyatos bögés, a tomboló állatok patadobaja elnyelte a hangját.

Bruce és a többiek közelebb mentek.

Owen nyugodtan a helyén maradt. Egyszerre meglepetten látta, hogy az emberek rohannak a hegygerinchez és felkapaszkodnak a sziklán, gyorsan, ijedten.

Ronny odajött, megállt előtte lihegve:

— Szedd a lábad . . .

— Mit beszélsz?

— Nézd! . . .

Owen megfordult. Kékes, hatalmas füstoszlop közeledett rohanva feléjük.

— Felgyújtottad a legelőt! . . .

— Igen! . . .

— Ezt . . . merted? . . .

— Csak az én oldalamon gyújtottam fel, — mondta Ronny vállatvonva. — Ott azt csinálók, amit akarok.

Kezük a revolverükön volt.

Egy füstfelhő csapott le rájuk. Fuldokolva rohantak a hegy felé . . .

5.

Lihegve kapaszkodtak fel, egyre feljebb, a leg-távolabbi sziklacsúcsokig, fuldokolva, köhögve, mert nyomukba kúszott a tűz és a tűz mögött járt a füst . . .

Csak fent a teljesen kopár, csupasz gránit között voltak veszélyen kívül. Elszórtan egymástól, távoli szirteken ültek az emberek, halálosan kimerült állapotban.

Alattuk, a fensíkon elszabadult a pokol!

A hosszú szárazságtól tikkadt növényzetet egyre nagyobb iramban kerítette hatalmába a tűz. A pusztulásra ítelt, veszett állatok bögése felülmúlt minden fantáziát! Mintha sikonganának, jajgatnának és emberi hangon kérnének segítséget. A fensík rengett a rohanásuktól . . . Azután a pokoli látványt befedte a füst . . . Az állatok vadul iramodtak szerteszét, amerre útjuk volt, vagy csapatostól rohantak bele a lángokba teljesen megdühödten.

Owen kimeredt szemmel nézte. Igen! Ez a Versenyfutás utolsó fordulója! Az évszázados gyűlö-

let beérkezett a végzet céljába . . . Ronnyt kereste a tekintetével és a revolverét szorongatta.

De nem látta sehol. Valamerre másfelé talált menedéket. Ő is egy sziklán ült, mint Owen és lenézett. Nem érzett lelkismeretfurdalást. Ennek a helynek el kellett pusztulni. Jobb lett volna ha húsz év előtt gyűjtja fel valaki . . .

Akkor Virginia ma is élne.

És még sok, sok, ember . . .

Azután, hogy beteljesedjen a pokol műve: az épületből is füst szállt fel . . . Lángnyelvecskék látszottak az istálló felől . . . És nemsokára itt is, ott is füst és tűz csapott ki a háztetőn . . .

A *Lonsdale-Vár* égett!

Ott, szemük láttára, lángolt lobogva az ócska épület, hullott a zsarátnok, összeroskadt az istálló...

Lement a nap . . .

Az alkonyatban messze világított a lángokban álló Vár. A bögés már elhalt, az állatok elmenekültek, vagy elpusztultak. És estére kitört a zivatar.

A hatalmas tűz idézte elő az esőt. Száraz vidékeken jól tudják, hogy a prériégés mindig esőt hoz. Az égő növényekből elpárolgó nedvesség megreked a szélcsendben és ha a pára eléri a hidegebb régiót, lecsapódik.

Nagyszemű, sűrű zápor zuhogott a fennsíkra. Eloltotta az itt-ott még lappangó tüzet, leverte a füstöt, azután egyik pillanatról a másikra elmúlt és a csillagos ég tündöklött az üszkös, elpusztított táj felett.

Ronny megindult lefelé.

A gyönyörű legelők, a remek csorda, a fák, a bokrok, elpusztultak. Ez a halál fennsíkja volt.

A *Lonsdale-Vár* elhamvadt. Az ódon, hatalmas falakkal azonban nem bírt a tűz. Itt is — ott

is beomlott a mennyezet, de a vastag, hatalmas falak állták a lángokat.

Virradt . . .

Ronny lehajtott fővel állt az üszkös síkon . . .

Valami reccsent, nem messze tőle. Egy árny közeledett lassú járással.

Owen!

Ketten maradtak. Bruce és a többiek elmenekültek innen . . .

. . . Szembenálltak egymással. Egyedül a fennsíkon, a két halálos ellenfél . . .

— Ronald Kerry. Most befejezzük.

— És is így gondoltam.

— Szemtől-szembe egyikünknek sem lenne esélye. Legyen ez a párbáj olyan irtózatossá, olyan könyörtelen, mint ez az egész Versenyfutás volt.

Ronny vállatvont.

— Hogy akarod?

— Bemegyünk a Várba. Ötvenig számolunk. És azután nincs szabály, nincs törvény, nincs tisztesség, mindenki úgy végez a másikkal, ahogy akar és ahogy tud.

— Nem bánom.

— Hátulról, álmában, lesből, úgy végezhet egyikünk a másikkal, ahogy alkalma van. Ez az egyetlen esély, arra, hogy az erősebb életben maradjon!

— Az fog győzni, amelyik később merül ki.

— Megmondom neked: ha elalszol nyugodt szívvel agyon lölek álmodban, mert tudom, hogy ez az egyetlen lehetőség számunkra és mert szerintem igazságot teszek, ha agyonlőlek.

— Rendben van. Megvárom, amíg végez veled a kimerültség és lelőlek. Én is azt hiszem, hogy ez helyes és igazságos cselekedet lesz, mert sok gonosz és aljas dolog történt miattad.

— Akarsz még valamit mondani?

— Csak azt, hogy nem tudnálak orvul lelőni, ha nem te hoztad volna Virginia halálát. Így nyugodt szívvel teszem majd meg.

— Elvégeztük Ronny.

Bementek a házba és egymással szembefordulva, hátrálva, visszavonultak egy-egy helyiségbe, amely csupasz, égett falakból állt és valamikor szoba volt.

Reggel lett.

6.

... Ronny úgy helyezkedett el a szoba sarkában, a földön ülve, hogy szemmel tarthatta az ajtót és az ablakot. Elszánt és kegyetlen hidegség keményítette meg belülről.

Megöli Owent!

Az előző szörnyűséges nap, az éjszaka a sziklákon, a lángoló völgy felett, kifárasztották mindketőjüket. És csak most érezték, hogy nem ettek, nem ittak, kis híján egy napja.

Kétségtelen, hogy a pincében jóformán sértetlenül maradt minden. Sőt valószínűleg az éléskamra sem égett le teljesen, de nem mozdulhatnak a helyükről.

Finom nesz hallatszott az ajtó felől. Ronny előrántotta a pisztolyát.

Egy patkány futott el sebesen a folyosón. Az elégett ajtó helyén sötét odú tátongott, amit a reggeli világosság fénnel töltött ki, lassan és most látszott a folyosó.

Mozdulatlanul ült. És figyelt. Elhatározta, hogy nem támad. Itt ül, amíg Owen szervezetét le-

győzi. Az kerül hátrányba, aki kevésbbé bírja ideggel és támad, vagy annyira kimerül, hogy elalszik...

Owen is tudta ezt.

A szoba sarkában ült, akárcsak Ronny. De jóval szomjasabb volt.

A délelőtti forróság és az égett növények kesernyés szaga súlyosan telepedett az üszkös várra, ahol az utolsó két élő ember a fennsíkon, pokoli párbajjal koronázza meg a pusztulás szörnyű művét!

Ha olykor egy üszkös fadarab lehullott a tetőről, revolvereikhez kaptak és figyeltek.

A szabad ajtónyíláson át hallották a gyúfa sercenését, amikor valamelyik rágyújtott.

— Ronny! — viszhangzott a Vár elhagyott falai között Owen hangja.

Csend.

— Ostoba vagy ha nem felelsz. Azt hiszed, hogy az idegeimet megtámadja a némaság? Óh te ostoba! Különben épp most hallottalak rágyújtani...

Csend.

— Hallgathatsz amennyit akarsz... Rövidesen örökre hallgatni fogsz.

Semmi.

— Ostoba vagy. Nem akarok beszélgetni és nem bánt a csend. De szívesen megtudtam volna, hogy mi ez a história az orgyilkossággal... Te ölted meg igazán Teddy Backet?... És ha igen, akkor, hogy került a hátába a golyó...?

Teddy Back! Eszébe jutott ismét Martins erdejében a halott... És a furcsa spanyol patkószeg, amit Nagybögtől kikölcsönzött. De nem felelt.

És nem gyújtott több cigarettára.

Egy veréb röpködött az ablak előtt...

Csendes, rekedt nevetés hallatszott át.

— Hát hallgass, ha akarsz. Ostoba fogás. Kevés ahhoz, hogy engem legyőzz . . . Csak szerettem volna tudni, hogy milyen titok, miféle rejtély lehet az orgyilkosság mögött? . . . Vagy olyan erős ember lehetett az illető, hogy csakugyan orvul . . .

Elhallgatott és revolvert rántott . . .

De csak egy madár volt . . . Az ablakpárkányon vídáman, csipogva, ugrándozott, a szürke kis veréb.

Owennek zúgott a füle. A nap tompaszögbe siklott lassan delelőből és még mindég úgy ültek . . .

Valahonnan kövér, lassú vízcseppek hullottak alá, egyenletesen . . .

Owen idegrendszerén bizonytalan szorongás áramlott el . . .

Már huszonnégy órája nem ittak . . . A torkuk szárazon, karcolt, a nyelvük felhasadozott. Éhséget nem éreztek, csak gyötrő szomjuságot és a combuk sajgott valamitől, mintha iszonyú sokat gyakoroltak volna . . .

— Ronny! — kiáltotta át érdesre torzult hangon. — Idehallgass!

Csend.

— Hallod hé! Mit akarsz evvel az ostoba alakoskodással?! Tőlem hallgathatsz, amennyit akarsz, de ha szomjas vagy és innál, mint én, hát felfüggeszthetjük a harcot . . .

. . . Csak a cseppek hullása hallatszott, egyhangúan, folytonosan.

Vízcseppek! Víz! . . .

Sercenés. Owen rágyujt. Az utolsó szál gyufával. A másik szobából már régen nem hallja a gyújtó hangját. Nem hall semmit.

Tisztában van Ronny taktikájával. Ostoba fráter. Az idegeit akarja kikészíteni ezzel a csenddel... Gyerekes . . . És mégis . . . Tudja, hogy ez nevetséges fogás a másiktól, hogy ott guggol a revolverét szorongatva, ezért ez a némaság, amelyet csak a természet neszei, a lehulló égett fa és vakolat szakít meg olykor, de a cseppek hullása, ez a csend türelmetlenné, ingerültté teszi . . .

Megy le a Nap . . .

Irtózatossabb tusa ez a legöldöklőbb harcnál: némán, mozdulatlanul, kimerülten ülni, görbült újakkal állandó, görcsös, készenlétben, a pisztolyhoz közel . . .

Amint az alkony egyre hosszabb árnyakkal töltötte ki a szobát, Owen füle, mind hangosabban zúgott. Félt, hogy nem hallja majd a közeledő ellenfél nesztét. A szeme előtt ugrált a félhomály és nagyon messze egy furcsa madár felrikoltott olykor. Azután csend . . .

Csak a cseppek örök hullása és a halántékon dörömbölő vér zúgó moraja, ahogy hirtelen felszáll, sűrűn, a koponyába.

Gyengülő látása megrémítette . . . A rezgő árnyak között . . . Igen . . . Ott mozog valami . . . Közeledik Ronny! . . . Ott . . . ott . . . az a hosszú árny . . .

Ijedten, gyorsan tüzelt!

Egy . . . kettő . . . három . . . négy . . .

. . . Ronny a szoba sarkában ül és tompuló érzékei előtt úgy rémlik, mintha Owen a küszöbön állna és onnan adja le a lövéseket . . . Vagy az ablaknál?

Gyorsan viszonozza a tüzet . . . Az ajtó és az ablak irányában lö, kapkodva, egymásután . . .

. . . A két kimerült ember egy-egy szobában ül és káprázó szemmel, holt árnyékokra tüzelnek . . .

A hisztérikus lövöldözés szörnyű visszhanggal zengett az elhagyott várban. Azután csend . . .

Éjszaka van. Mozdulatlanul ül a két ember és figyel . . .

Owen hajnal felé, homályosuló öntudattal egy cigarettát tart a szájában, de rágyújtani nem tud... Lehet, hogy Ronny már elaludt, vagy eszméletét vesztette? A kezébevert néhány vakolat darabot, óvatosan a küszöbig csúszott, kinéz a félhomályos folyosóra. Világosság vetül ki Ronny ajtaján. Owen megfog egy csomó vakolatot és odadobja a másik szoba elé . . .

Gyors, három lövés csap ki nyomban az ajtó nyílásból . . .

Visszahúzódtok, Ronny tehát figyel. Nem alszik és nem ájult el. De ő már nem soká bírja.

Gyengébb lenne, mint Kerry?

Lassan dél lesz. Több mint teljes huszonnégy órája ülnek így és még mindig tart a szörnyű párbaj . . .

A forróság dacára jéghideg és vértelen volt a feje. A szemét, mintha tűkkel szurkálnák, az ujjai bizseregtek . . . Nem! Nem! Ha elalszik . . . Ronny le fogja löni, mint egy kutyát . . .

Az üszkös falak feléje dőltek és elmosódtak. Csak nagynehezen tisztázta újra a helyzetét a szoba sarkában.

Ronny is szédült, de bírta még . . . Meddig? Owen erősebb lenne? . . . Ő legfeljebb még délutánig húzza... Az agyában görcs nyilalt át időnként, lüktetésszerűen.

Ha Virginia most karjára tenné a kezét és ránézne, talán lemenne róla ez a sok keserű gyűlölet, bosszúvágy... düh és... és... Már le is ment... Pedig csak gondolt rá . . .

Ha Virginia ránézett, olykor úgy érezte, hogy győzni épp olyan gonoszság, mind gyilkolni . . . Erősnek lenni más ember rovására . . . nem élet-cél . . . Csakugyan nem? . . . Miért látja most Teddy Bucket? . . . Hogy kerül ide? . . .

És mit keres ő, Ronald Kerry ezen a vidéken? Idejött kipusztítani a Lonsdaleokat? . . . És mi lesz ha golyót röpít Owen koponyájába? Ha győz? Ha egyedül marad ezen az üszkös elátkozott síkon, túlélve az utolsó embert is?

Mi jogon öli meg Lonsdalet, aki csak a saját földjét követelte vissza tőle, mindenáron. Mert Georges Lonsdale gonoszságból hagyta rá a birtokát... Mert sejtette, hogy ha összecsap Owennel, az a pusztulás lesz . . . Sejtette, hogy végül így fognak ülni és ő lelövi Owent. Owen birtokán, a Lonsdaleok földjén a Lonsdaleok ügyéért... Az örökségért . . . megöli az egyetlen jogos örököst, ő a birtorló!

Hát nem!

Maradjon itt utolsónak Lonsdale . . . Győzzön! Örüljön! Kezdjen új életet, hiszen nem lesz kivel versenytfutni már... És ő, Ronald Kerry befejezheti végre... Kapja meg a golyóját . . . Owentől! . . . Ugy sem jó egyébre . . .

Igen ez a helyes.

Felállt. Amennyire még erejétől tellett, egyenes tartással, határozott léptekkel elindult az üszökkel és korommal lepett folyosón.

Most ér Owen ajtaja elé. Nem állt meg. Nyugodtan haladt tovább a végzete elé, amíg odaért a küszöbhez . . .

Várta a lövést . . .

Csend.

Benézett a szobába, Owen a padlóradólve aludt. Kezében a revolverrel . . .

Győzött. Ő győzött. Most golyót röpíthetne a koponyájába.

Kinézett az ablakon.

Kint a mezőn . . . Az élet! Néhány marha és egy-két ló járkál . . . Ezek elmenekültek a tűzvészből és visszatértek . . . Mintha szomorúan lógna a fejük . . . Hiába nyujtogatják a nyakukat az elhamvadt fű között legelni valót keresve . . .

De süt a nap . . . És ahogy visszatért ez a néhány állat, a fű is kizöldül újra . . . Csak a boszszú, az átok pusztuljon el a tűzvészbe erről a vidékről!

Kissé tántorogó járással, káprázó szemmel ment ki a Várból . . . Az állatok csodálkozva emelték fel a fejüket . . .

Ronny odament az egyik lóhoz.

A hegyek rezegni látszottak és a menybölt furesán forgott . . .

Megveregette az állat nyakát . . . Néhány kísérlet után végre felült rá és elindult . . .

A ló szép lassan lépegetett és a lovas mindelőbbre dőlt a nyaka felett. Végül egy lomha bukfencsel átesett a paripa fején a földre, és ájultan elterült . . .

Maga sem tudta meddig feketett így. Mikor felnyitotta a szemét a Vár valamelyik beomlott szobájában egy pokrócon feküdt.

Ismét elájult . . .

Mert Bolibar ült mellette!

7.

Mikor Virginia elájult, Bolibar a vállára dobta, mint valami zsákot és sietve mászott fel a hegyre. Tudta jól, hogy a dühödt csordát nyomon követik az üldözők.

A hegygerinc egy kiszögelésén, ahová letről nem láthattak, megállt. Mogorván nézte a leányt. Virginia lassan mozgolódott, majd felnyitotta a szemét.

— Kiveszem a kendőt a szájából, — dörmögte az óriás. — De ha egy hangos szót szól, nagyon röviden elintézem.

A lány kissé megkönnyebbült, mikor a feszítés elmúlt a szájában. Bolibar feljebb mászott egy kiugró sziklán és sokáig bámult a szoros felé.

Közben este lett. Eleinte nem látott semmit. Később észrevett két alakot, amint a hold rájuk tűzött . . .

— Ketten ittmaradtak . . . — mondta Virginiának, csuf vigyorral. — Ezekkel azt hiszem beszélni fogok.

Virginia megrémült. Bizonyára Owen és Ronny maradtak hátra. Talán éppen őt keresik.

— Most feljebb viszem oda a barlanghoz, — mondta Bolibar.

Virginia ekkor már kész volt a tervével. A kétségbeesés hideggé és elszánttá tette.

Bolibar közel állt a szikla széléhez.

A lány hirtelen maga alá húzta a lábát és mikor a rabló megmozdult, hogy feléje induljon teljes erejéből a térdébe rúgott . . .

Az óriás egy csodálkozó hördüléssel eltűnt a párkány pereméről . . . Puffanás, zörgés . . . guruló kövek robaja hallatszott fel, aztán csendes lett minden.

Virginia csak most rémült meg. Valakit . . . Élő embert . . . letaszított . . .

Talán megölte!

Menekülni!

Egy éles sziklához dörzsölte a csuklóját. Fá-

radtan, verejtékezve, egyre kimerültebben dörzsölte . . . dörzsölte . . . Azután szabad lett a keze. A lábát gyorsan eloldozta és már mászott lefelé.

Alatta, a hegy lábánál, sötét, nagy test hevert mozdulatlanul, az ösvényen.

Bolibar . . . !

Virginia habozott . . . Az első érzése az volt: menekülni.

De alighogy elindult, valami visszahúzta. Itt hagyja a lezuhant Bolibart? És ha rabló . . . Embert!

Talán lehet segíteni rajta . . . De nem, nem . . . Akkor eljön, hogy megölje őket . . .

Elindult . . .

Ismét megállt . . . Soha többé, nem lenne egy nyugodt perce.

Visszafordult és rövidesen ott állt az óriás mellett. Keserves erőfeszítéssel a hátára fordította. Bolibar bezúzta a homlokát. Fél arcát vér borította.

Most kinyílt a szeme. Csodálkozva nézett fel.

A lány rémülten hátraugrott . . . Láta, amint Bolibar erőlködik, hogy megmozdítsa a jobbját, de a kar bénultan fityegett. Eltört. A fájdalom még torzabbá tette az arcát. A bal keze a teste alá került, ezt sem használhatta.

Bolibar keservesen felkacagott és rikácsolva kiáltott rá:

— Rajta! Na! . . . Öljön meg! Ott a revolver! . . . Mit bámul . . . ? Nem látja?! Eltörött a karom!

Kifordult a szeme a kintől. Virginia letérdelt a sebesült mellé.

— Maradjon nyugodtan. Segíteni akarok magán.

Most már látta, hogy a bandita súlyosan megsérült, legalább is annyira, hogy tehetetlen.

Eszméletnél volt, de nagy fájdalmai lehettek. Az arcára rémült csodálkozás ült ki, mikor a leány letérdelt melléje.

— Mit akar? . . .

— Bekötözöm.

— Menjen a pokolba, meg tudok döglenni egyedül is . . . Nincs szükségem rá, hogy most bekötözzön, azután idehívja . . . azt a két gazembert . . . — dühösen nevetett, — ne féljen, ők majd tudják, hogy mit tegyenek a sebesült Bolibarral . . .

Virginia arrafelé nézett, ahol kigyult a tábor-tűz és jól látszott messziről a két árnyék . . . Szóljon Ronnynak és Owennek? Mert csak ők lehetnek . . . Bizonyára megölnék a rablót, aki az életükre tört . . .

Óh istenem, de szörnyűségesen gyenge nő, gondolta elkeseredetten. Még egy gyilkos banditát sem tud a sorsára hagyni, vagy kiszolgáltatni azoknak, akiket az imént kegyetlenül elpusztított volna. De nem volt képes rá. Ő nem büntet és nem áll bosszút, nem ítélkezik. Az Isten dolga a büntetés, az ember csak könyörületes lehet.

Látta a rabló a leány arcán, hogy min gondolkodik?

Lehet, hogy látta.

De nem szólt semmit. Nem kért kegyelmet.

Virginia levágta a sebesült kabátujját, kiszabadította a törött kart. Azután elment és két egyenes faággal tért vissza. Értett valamit az elsősegélyhez és egész ügyesen tette sínbe a sérült csontot.

Bolibarnak néha megcsikordult a foga fájdalmában, de túrte, hogy a leány, ingből vágott pólyával kösse körül a sínnek használt két fát.

Közben komoran, szinte gyanakodva nézte.

Lódobogást hallottak. A két férfi ott lenn éppen ellovagol. Virginia habozva nézett a hang irányába. A rabló tudta, hogy ez a döntő pillanat. Ha Ronny és Owen elmennek, nem szolgáltatathatja ki többé... A zaj távolodott. A leány riadtan nézett rá, majd újra az elhaló lódobogás irányába fordult. De nem mozdult... Csend lett. Bolibar nem bírta elnyomni a megkönnyebbülés sóhaját.

Hajnalban Virginia elment. Bolibar azt hitte, hogy magára hagyja. Két óra múlva azonban meglátta, amint ismét közeledik. Visszament a táborhelyre és leküzdve az ájulását, addig keresgélt a szörnyű, szétdúlt helyen, amíg egy főzőedényt talált. Ebben vizet hozott.

Bolibar csodálkozva nézte.

A lány megittatta, azután kimosta a fejébét és azt is bekötötte. A fájdalom és a vérveszteség legyengítették a banditát. Ismét elájult...

Mikor magához tért este volt. Tűz égett mellette és Virginia szárított húst főzött.

A bandita megmozdult. Ugyanekkor a leány felemelte a revolvert maga mellől és nyugodt, csengő hangon mondta:

— Amíg aludt magamhoz vettem a revolverét. Nem hiszem annyira hálátlannak, hogy tervezzen ellenem valamit, de megtanultam errefelé, hogy minden lehetséges.

Bolibar dörmögött valamit. És nézte a leányt, a fazék mellett, tépett ruhában, kezében a revolverrel.

A szoros felől ragadozó madarak sikoltozása, hiénák, sakálok, rekedt üvöltése és marakodása hallatszott. Pokoli, dögszagú levegő súlyosodott a völgyre...

— Adjon... vizet...

Virginia vizet vitt egy edényben és úgy állítot-

ta le, hogy Bolibar elérhette egészséges karjával. Közben egy másodpercre sem tette le a revolvert.

A bandita ivott.

— Nem fogom bántani . . . — mondta később szinte barátságatlanul, de csendesén. — Azért ha akarja, tartsa csak meg a revolvert. De a biztonsági zárat ne felejtse . . .

A lány lehajtotta a fejét és szomorúan, kissé szégyenkezve nézte a földet. A biztonsági zárat, nem nyitotta fel.

— Most . . . Ha meggyógyul . . . Ujra életre halálra üldöz majd . . . bennünket?

— Nem fogom bántani magukat, — felelte hosszú hallgatás után. És újabb negyedóra elteltével megkérdezte:

— Miért nem szolgáltatott ki azoknak . . .

— Mert . . . megölték volna . . . Most új kötést tesztek fel.

A revolvert a földön hagyta és odament a sebesülthöz. Kioldozta a rongyot. Bolibar nem szólt semmit és nem mozdult.

Túrte, hogy a leány megújítsa a homlokán a kötést.

— Ha elég erős lesz, induljunk útnak. Én nem vagyok orvos, lehet hogy rosszul illesztettem össze a karját. Akkor újra el kell törni. Igyekezzenek minél hamarabb városba kerülni, ahol kórház van.

— A karom gyógyul és úgy illesztette össze, ahogy a legjobb — felelte.

Azután elaludt. Reggel már lábra állt.

Virginia ébren volt és főzött valamit.

— Mi történt a szorosban, — kérdezte Bolibar, miután evett.

A lány nem felelt.

— Elpusztultak, — adta meg a választ a bandita önmagának. Rövid szünet után megszólalt. — Adja ide a revolveremet.

A lány ijedten nézett rá.

— Adja ide kérem.

Kissé nyersen, de megnyugtatóan mondta ezt. Virginia odaadta a Coltot.

— Mehetünk.

Hatalmas kezét a lány vállára tette és kissé bige-
cegve elindultak. Néha furcsa zavart pillantással
nézett le Virginiára, aki óvatosan lépést tartva,
ment mellette és támogatta a hatalmas embert . . .

8.

— Ki ölte meg az öcsémet? . . . — kérdezte
nagysokára.

Virginia nem felelt.

— Megmondhatja. Senkit sem fogok bántani
többé. Ne higgye, hogy ellágyulás. A maga hozzá-
tartozóit úgyis kíméltem volna. Megmentette az
életemet. Ezért cserébe kérheti annak az életét, aki
megölte Bobot . . . Ez rendben van . . . De a revol-
verharcos Bolibarnak, amúgyis vége . . .

— Miért? . . .

— A karom úgy tört el . . . ezt érzem . . . hogy
soha sem kezelem olyan biztosan a revolvert
mint . . . mint ahogy eddig . . . Ha megtudják
majd, hogy a kezem már nem biztos, akkor sokan...
nagyon sokan akarnak majd megölni . . . Akik csak
azért nem tették ezt eddig, mert félték a revolverem-
től... De most nem lesz kitől félni... Az ujjaim még
hónapokig erőtlenekek maradnak. És azután sem nye-
rik vissza a régi biztonságot . . . Ez így van rend-
jén . . . Az öreg marhatolvaj, valahol elhullik egy
golyótól . . .

— Menjen el . . . Keletre . . .

— Minek? . . . A városban nem jó élni. Meg-
halni sem. Mondja . . . hogy ölték meg az öcsémet?

— Nem láttam . . . Egy rabló mesélte . . . akit bekötöztem, amíg a többiek elindultak maga után...

Bolibar összeráncolt szemmel, kissé ijedten nézett a lányra.

— Bekötözte a rablót?

— Igen. Azt mondta, hogy a maga öccse lőtt, előbb, de Kerry leugrott a szikláról, elkerülte a golyót és közben visszalőtt . . . — Hallgattak. Másnap elérték a Coloradó fensíkhöz vezető szerpentint.

— Maga majd ott a dombon túl, jobbra folytassa az útját. Én erre megyek tovább.

— Hová? . . .

— A hegyekbe . . .

— És ha most találkozik valakivel, aki haragszik magára . . . Nem tud védekezni.

— Nem . . . De majd elbújok és . . .

— Jöjjön a *Lonsdale-Várba*, — mondta határozottan Virginia.

Bolibar meghökkent.

— Ott a halálos ellenségeim fogadnának . . .

— Én majd előre megyek . . . Nem rossz emberek . . . Azt hiszem egyikük sem lenne képes arra, hogy végezzen magával, ha törött a karja . . . Majd Kerry megvédi . . . Kerry mindent megtesz a kedvemért . . . Ő jó ember, csak kissé heves . . . Azt hiszem Owen sem gonosz . . .

Az óriás csendesen megingatta nagy fejét.

— Nem Miss Lonsdale. Lehet, hogy csakugyan megsajnálának, de egy gyors golyó még mindég jobb érzés az ilyesminél . . .

Felértek a dombra.

— Ezen az ösvényen menjen mindég előre és . . .

— Nézzel — kiáltotta a lány és kinyújtotta karját.

Távol, a *Lonsdale-Vár* felől két ló és néhány

marha trappolt gazdátlanul . . . Azután másfelé is egy-egy marha tűnt fel . . .

— Valami történhetett, — mondta Bolibar nagyon halkán, mert már azt is sejtette, hogy ez a valami végzetes szörnyűség lehetett. — Ugy látszik szétfutott a csorda a fensíkről . . .

— Jöjjön . . . jöjjön . . . — lihegte rémülten, egész testében remegve a leány. Belekapaszkodott Bolibar karjába, húzta magával.

A legközelebbi dombról azután eléjük tárt a távoli fensík halálos panorámája: A *Lonsdale-Vár* üszkös romja, a kiégett legelő gyászfekezte táblája . . .

Virginia elájult . . .

Mikor magához tért azonnal felugrott.

— Pihenjen, hiszen alig áll a lábán . . .

— Nem . . . nem, menjünk . . . Kérem, azonnal menjünk . . . ! Istenem . . . !

Nem tudta mi történt, de érezte, hogy a két nagy ellenfél összecsapott és ebben a küzdelemben pusztult el minden . . .

Ahogy kiérték a fensíkra vezető keskeny szorosból, nyomban látták, hogy mint elhullott rongydarab, a kiégett mező közepén egy élettelen ember hever . . . Gyönyörű paripa álldogált mellette méltóságteljesen, jobbra-balra nyujtogatva a nyakát, hogy talán akad egy fűszálnyi táplálék az elpusztult réten . . .

A leány sietett, pedig rogyadozott a lába. Mikor Bolibar odaért, már a férfi mellett térdelt, két tenyerébe fogta az élettelen fejet és szinte eszelesen suttogott:

— Ronny . . . Istenem . . . Ronny . . . Meghalt . . .

Az óriás is letérdelt. Kigombolta Ronny ingét és sokáig tartotta mellkasára szorítva a fülét.

— Él . . . — mondta aztán. — Még dobog a

szíve, de azonnal segíteni kell . . . Halálosan kimerült . . .

Egyik karjával segített a leánynak és az ájulat bevitték a házba. Itt megtalálták hasonló állapotban Owent.

Lemosták őket. Vízet öntöttek óvatosan a szájukba. Bolibar elment, hogy talán akad valami szeszféle a házban. Rummal tért vissza. Nemsokára erősödtek az alig hallható szívhangok. A foguk közé töltött rum jót tett.

— Nem értem, — motyogta Bolibar. — Ez a két ember kishíjján éhen, szomjan halt, mert más bajuk nem lehet . . . És a kamrában minden van bőségesen, étel, ital . . .

9.

Először Ronny tért magához. Azután lassan Owen pillái is megrezdültek és kinyitotta a szemét.

Fel akart ugrani, mikor meglátta Bolibart, de nem volt ereje. Döbbenten látta, hogy Virginia is ott van. És mellette egy másik pokrócon még valaki . . . Arra fordította a fejét.

Ronny!

— Csak feküdjenek nyugodtan, — mondta Bolibar. — Én a barátjuk akarok lenni, mert ezt ígértem Miss Lonsdalenak. Ha majd jobban érzik magukat, magyarázzák el, hogy kerültek ilyen kimerült állapotba, egyikük a házban, másikuk a szabadba.

— A szabad . . . ba? — kérdezte Owen.

— Ronnyt kint találtuk a mezőn . . . A lóról esett le . . .

Owen arca vérpiros lett . . . Ronny csak azután merészkedhetett ki a házból, miután ő elalélt. Tehát legyőzte! De nem ölte meg . . .

Bolibar ezt mondta:

— Én most elmegyek és tölem ne tartsanak. Miss Lonsdale-al elintézzük a számadást. Különben is tisztességes harcban győzték le Bobot. Így könnyebb most nekem . . . mert . . .

Lenézett tehetetlenül görbült ujjaira, amelyek egy-két millimétert mozdultak csak. De Owen nem hallotta a közbeszólást. Ronnyra tekintett.

— Miután én elaludtam te . . . kimentél a lóhoz? . . .

— Igen . . . El akartam menni . . . És azt hiszem, most, hogy rendben van minden, el is megyek . . .

— Ne menj el Ronny . . .

— Elmegyek. Semmi dolgom itt. Ostobaság volt tölem, hogy ettől a mérgezett levegőtől meg-részegedtem és . . . Eh . . . szóval elmegyek . . .

— Virginia . . . talán neked sikerül rábeszélni, hogy maradjon.

A visszaszállingózott állatok bögése hallatszott a legelőről . . . A sziklatorlaszt megnyitotta Bruce és Cresby, akik szintén előkerültek lassanként. Egy börostor csapott le nagyot durranva . . .

Napfény özönlött be az ablakon.

— Ne . . . menjen Ronny, — mondta Virginia, de másfelé nézett és nagyon piros volt.

— De . . . — felelte halkán Ronny. — A Lonsdaleok versenyfutása . . .

— Véget ért, — fejezte be határozottan Owen és kezetnyujtott. A két férfi keményen megszorította egymás kezét.

10.

Másnap munkához láttak. Egy-két cowboy is megjelent a régiek közül. A kíváncsiság hozta őket vissza, azután maradtak.

Elhatározták, hogy a várat nem építik fel többé. Modern kis farm lesz itt helyette . . .

— Virginia . . . — mondta este Ronny a lánynak, amikor egyedül maradtak, — magát csakugyan a sors küldte ide . . .

— Igazán sokkal többet tett, mint én . . . És nem is tudom . . . miért . . .

Ronny megfogta a kezét.

— Maga mellett jónak kell lenni. Még ezt a Bolibart is megszelídítette . . . és . . . és . . . — Nem fejezte be. Virginia arca csillogó szemmel közeledett hozzá. Ronny magához húzta és megcsókolta.

Ijedten rezzentek fel. Owen jött arra véletlenül. Mosolyogva lépett oda hozzájuk.

— Ezentúl nézzünk nyugodtan egymás szemébe, — mondta. — Ti szeretitek egymást és ez így van jól. Együtt leszünk ezentúl a közös házban, de nem a Törvény miatt, hanem mert összetartozunk. Idővel majd én sem leszek itt magamban . . .

Jobbjával és baljával megfogta Virginia és Ronny egy-egy kezét:

— Sok szerencsét, gyerekek és ami volt, azt ne felejtsük el soha, de bocsássuk meg egymásnak . . . Ja igaz . . . Ezt a Bolibart itt tartottam. Te megölted az öccsét, Virginia, ha jogosan is, de örökre harcképtelenné tette. Bárhová megy, lepuffantja az első régi ellenfele . . . Hm . . . azt hiszem, nincs abban hiba, ha itt, az Isten háta mögött, egy öreg marhatolvaj meghúzza magát . . .

Virginia szeme felragyogott.

— Owen ez . . . nagyon rendes volt tőled . . .

— Én is azt hiszem, — bólintott Ronny és mikor később meglátta Bolibart, odalépett hozzá.

— Örülök, hogy itt marad intézőnek, mert . . .

— A csodát, — felelte az óriás. — Itt maradok, de semmiféle fizetést vagy parancsolgatást

nem kérek. Ha tetszik, hát megengedhetik egy vén zsványnak, hogy itt haljon meg a hegyek között és békében legyen a sakálok elől, akik most megrohannák, mert nincs már foga . . . Erről lehet szó.

— Így is jó lesz! . . . — bólintott rá Ronny.

11.

Az új ház készen állt. Barátságos, nagy fehér épület volt. Közelében állt a legények blokkháza. A fű újra kinőtt, a legelő benépesedett marhákkal. *De most már borjú is volt közöttük.* És mindnek az eredete tisztán állhatott a hatóságok előtt.

Bolibar ott maradt. Mint intéző, üzlettárs, maguk sem tudták, hogy milyen minőségben. Csak ott élt, rendelkezett, szidta a cowboyokat és senkivel sem volt megelégedve.

Tolvajok többé nem mehettek keresztül a hágon, mert a legszigorúbb vizsgálat alá vettek minden marhát, amelyet a fensíkon át hajtottak Mexikóba. „Vámot“ nem kértek senkitől, de lopott marha nem juthatott a birtok közelébe . . .

. . . Már ki volt tűzve Ronny és Virginia esküvője, mikor egy este Owen kiáltott be a házba:

— Ronny! Egy régi ismerősöd keres. Azt mondja, hogy ő a Nagyböggő.

Csakugyan ő volt! Messzi útról jött, az látszott poros nedves lován.

Oda lépett a volt intézőjéhez és kezét nyujtott. Ronny egy másodpercig habozott, azután derekasán megrázta.

— Csak azért jöttem, hogy megmondjam magának Ronny: nem kell szégyenkeznie, ha egyszer megfordul Winstonba. Az emberek mostanában sokat beszélnek magáról.

— Mi a fene . . . — csodálkozott Ronny.

— Így van. Elsie Harrison nemrégén meghalt Denverben. És halála előtt vallomást tett, amit kérésére eljuttattak Winstonba. Nyomta a lelkiismeretét, hát nem bírta elvinni magával a sírba a titkot. Ő lőtte le hátulról Teddy Backot, a Martins erdejében.

Ronny keservesen ráncolódo arccal, összehúzott szemmel bámult néhány másodpercig a távoli hegycsúcs felé, ahol éppen hunyó piros fénnel búcsúzott a nap, egy felhővel csipkézett, hófödte csúcs mögé . . .

Sok-sok keserűség fogta meg erős marokkal a torkát, sok elviselhetetlen megaláztatás, sérelem, szomorúság, harc és kín . . .

Amult emberek csoportja fogta körül Nagybögöt, ezt a különös hírnököt, aki Winstontól idáig jött vágatva, hogy elhozza a hírt . . .

— Gyere be Nagybögő és pihend ki magad . . .

— Azt is megmondta Elsie Harrison, hogy maga látta őt a helyszínen és beszélt vele . . .

Csend . . .

— Igazat mondott.

— És nem adia ki azt a leányt, akit nem is szeretett . . .

Ismét hallgattak . . .

— Igen . . . Mikor odaértem a találkozóra, — mondta szintelen hangon Ronny, — Teddy már ott volt. Felálltunk egymással szemben és megállapodtunk abban, hogy mindketten tízig számolunk hangosan . . . Akkor lövünk . . . Nyolcnál lehattunk, amikor a bokrok közül egy revolver dörrent és Teddy arcra bukott. Elsie volt. Rémülten kuporgott ott . . . Eljött, mert félt, hogy Teddy végez velem és izgalmában, rettegésében, szinte öntudatlanul tüzelt . . .

Virginia nyitott szájjal állt Ronny mellett és

görcsösen kapaszkodott a karjába. A többiek is ámultan hallgattak. Ronny megsimította a homlokát . . .

— Rábeszéltem, hogy menjen el azonnal . . . Még nem tudhattam, hogy a nyomozás eredménytelen lesz . . . illetve, hogy rám terelődik a gyanú... Megmondtam neki, hogy ha szeretném, most már akkor sem tudnék többé közelébe maradni . . . És végül ellovagolt . . . Csak akkor jutott eszembe, hogy én is gyanúba keveredhetem . . . Így történt...

A nap közben leszállt és csak pasztelszín visszfények derengtek még a csúcsok felett.

— Sokat szenvedhettél . . . — mondta Owen. — És belátom, hogy erősebb vagy nálam . . . Én nem bírtam volna elviselni, hogy mindenki orgyilkosnak higgyen . . .

— Nem mindenki hitt annak, — felelte mosolyogva Ronny és átkarolta Virginia vállát.

. . . A Rocky Mountains portalan, tiszta levegőjén keresztül csodálatos fénnel ragyogtak a csillagok. Az augusztusi este gyors lehülése, hirtelen légáramlással suhant át a fák között . .

— Köszönöm Nagybögő, hogy eljöttél ezért ide.

— Én is bántottam magát Ronny. És a többiek is, mind nagyon sajnálják Winstonban, hogy boldogtalanná tették . . .

— Mondd meg nekik, hogy most először életemben nagyon boldog vagyok és ezt éppen a winstoniaknak köszönhetem, akik elüldöztek . . .

És még szorosabban fogta át Virginia vállát.

Száz éve nem volt ilyen megbékélt, derüs és tiszta este a Colorado fensíkján . . .

Vége.

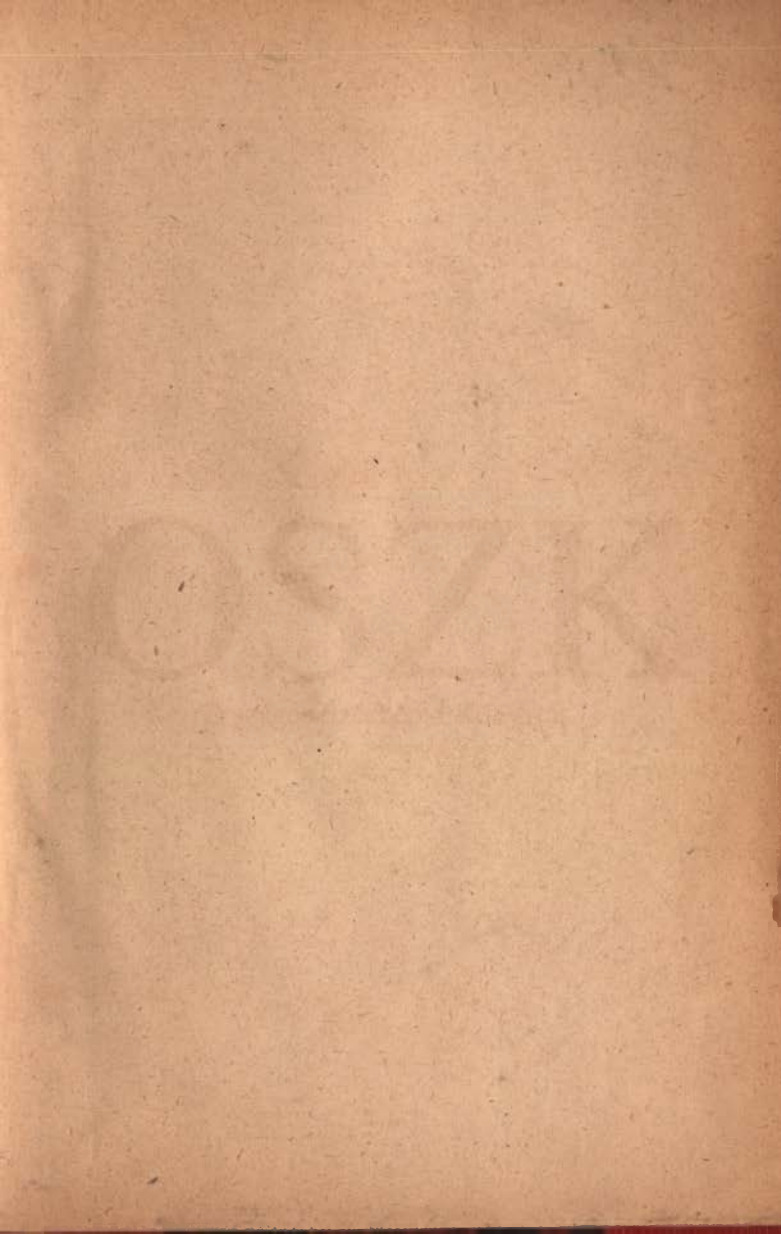

Legközelebb

MEGJELENIK

A NOVA
*Kalandos
regényei*

OSZK

